ANN BRASHARES

Pantalonii Călători

ANN BRASHARES

Pantalonii Călători

Ann Brashares este una dintre cele mai fericite autoare: cartea pe care v-o prezentăm astăzi, *Pantalonii Călători*, este romanul său de debut, unul care s-a bucurat de un uriaş succes, cum puţine romane cunosc. El s-a înscris vreme de săptămîni bune pe primul loc în lista de *best-seller*-uri a celebrului *New York Times*.

Ann Brashares locuieşte în prezent în New York cu soţul ei şi cei trei copii ai săi. Şi încă mai are în şifonier o pereche de blugi pe care a primit-o cînd era în clasa a X-a. Nefiind însă magici, aceşti blugi n-o mai încap.

ANN BRASHARES

Pantalonii Călători

Pentru Jodi Anderson,
fiindcă e o meseriaşă.

Mulțumiri

Aș dori să le mulțumesc lui Wendy Loggia, Beverly Horowitz, Leslie Morgenstein, Josh Bank, Russell Gordon, Lauren Monchick, Marci Senders și, bineînțeles, lui Jodi Anderson, adevărata mea muză.

Le mulțumesc, de asemenea, lui Jacob Collins, Jane Easton Brashares și lui William Brashares; și toată dragostea pentru Sam, Nathaniel și pentru micuțul care se va naște în curînd.

Nu toţi cei ce rătăcesc sînt pierduţi.

J.R.R. TOLKIEN

Prolog

A fost odată o pereche de pantaloni. Erau un fel de pantaloni de care are nevoie oricine, adică nişte blugi albaştri, dar nu prea scorţoşi. Erau albaştri ca uniformele noi pe care le vezi în prima zi de şcoală; un albastru plăcut, care îşi schimbă nuanţa după lumină, puţin tociţi în genunchi şi înălbiţi la tiv.

Se vedea limpede că avuseseră o viaţă bună înainte să ajungă la noi. Bănuiesc că un magazin de haine vechi asemănător cu ca un centru de amanet. Tot ce găseşti acolo are ceva din personalitatea foştilor proprietari. Pantalonii noştri nu erau ca un căţel isteric, pe care stăpînii îl lasă închis în casă toată ziua, să latre de unul singur pînă nu mai poate. Parcă semănau mai degrabă cu un cîine în toată firea, pe care stăpînii lui îl iubesc, dar sînt

obligaţi să renunţe la el, pentru că trebuie să se mute într-un apartament mai mic, sau poate chiar în Coreea (oare aşa se scrie Coreea?) acolo unde oamenii mănîncă uneori carne de cîine.

Pantalonii nu ajunseseră în viețile noastre din cauza vreunei întîmplări nefericite. Pur şi simplu căzuseră pradă unuia dintre acele momente dureroase, dar atît de obişnuite cînd vrem să schimbăm ceva în viaţă, cînd o luăm de la zero. Asta este, de fapt, Calea Pantalonilor, după cum se va dovedi mai tîrziu.

Erau nişte pantaloni nobili, dar nu încrezuţi. Puteai să le arunci o privire şi să gîndeşti: „Hm, uite nişte pantaloni bunicei" sau puteai să te opreşti şi să te uiţi cu atenţie la complexitatea nuanţelor şi a ţesăturilor. Nu erau genul de pantaloni care te obligă să îi admiri. Pantalonii ăştia se mulţumesc să îşi facă treaba lor şi să îţi acopere fundul, fără să-l facă să pară mai mare decît este de fapt.

I-am cumpărat dintr-un magazin de haine vechi din Georgetown, mai de la periferie. Magazinul este înghesuit între o dugheană unde se vinde apă (nu ştiu cum merge treaba la voi, dar eu pot să beau apă gratis acasă) şi un magazin cu mîncare ecologică care se cheamă „Da!". Ori de cîte ori vine vorba despre magazinul ăsta şi, credeţi-mă, ne străduim mereu să aducem vorba despre el, strigăm toate ca apucatele „Da! Da!". Eram cu Lena, cu sora ei mai mică, Effie, şi cu mama lor. Effie trebuia să îşi

cumpere o rochie pentru balul ei de terminarea clasei a zecea. Effie nu e genul de fată care își cumpără o rochie roșie și mulată de la Bloomingdale's, ca toată lumea. Ea trebuie neapărat să își ia haine de firmă.

Mi-am luat pantalonii mai degrabă din cauză că mama Lenei urăște magazinele de haine vechi. Ea consideră că hainele vechi sînt pentru oamenii săraci.

– Sînt murdare, Effie, spunea ea de fiecare dată cînd Effie lua ceva de pe un umeraș.

În sinea mea, eram de acord cu doamna Kaligaris, ceea ce mă făcea să îmi fie rușine față de prietenele mele. De fapt, chiar tînjeam după rafturile curate de la Express, dar trebuia să îmi cumpăr ceva, din spirit de solidaritate. Pantalonii stăteau cuminți pe un raft lîngă tejgheaua de la intrare. Mi-am făcut curaj spunîndu-mi că poate au fost spălați. Și de altfel, nu costau decît 3 dolari și 49 de cenți, cu tot cu TVA. Nici măcar nu i-am probat, deci vă e clar că nu aveam intenții serioase cu ei. Adevărul este că fundul meu are niște pretenții clare cînd vine vorba de pantaloni.

Effie și-a ales o rochiță demodată, total nepotrivită pentru un bal, iar Lena și-a găsit niște mocasini uzați, care păreau vechi de cînd lumea și, mai ales, puteai jura că sînt bărbătești. Lena are picioare foarte mari; poartă 42 sau ceva de genul ăsta. Oricum, picioarele sînt singura parte din corpul ei care nu e perfectă, dar mie îmi plac. N-am putut totuși să nu mă strîmb cînd am văzut pantofii.

E şi aşa destul de rău să îţi cumperi haine folosite, dar şi pantofi folosiţi?! Parcă e prea de tot.

Cînd am ajuns acasă, am înghesuit pantalonii în şifonier şi am uitat cu totul de ei.

N-au mai ieşit la iveală pînă în ziua cînd trebuia să ne despărţim, la începutul vacanţei de vară. Eu trebuia să merg în Carolina de Sud, ca să petrec mai mult timp cu tata, Lena şi Effie plecau pentru două luni în Grecia, la bunicii lor, Bridget mergea în tabăra sportivă din Baja, California (care s-a dovedit că este în Mexic. Cine ar fi bănuit?). Tibby rămînea acasă. Era prima vară cînd trebuia să ne despărţim şi asta ni se părea tuturor tare ciudat.

Vara trecută fuseserăm împreună la cursuri de Istoria Americii, pentru că Lena era convinsă că vara se iau note bune mai uşor. Pînă la urmă, Lena chiar a luat note bune. Cu o vară în urmă fuseserăm toate instructori în tabăra de la Tall Timbers de pe coasta de est a statului Maryland. Bridget era antrenoare de fotbal şi înot, Lena lucra la atelierul de arte şi meşteşuguri, iar Tibby ajunsese, ca de obicei, la bucătărie. Eu lucram pe post de asistentă a profesorului de actorie, pînă cînd mi-am pierdut răbdarea cu nişte draci de copii de nouă ani şi am fost mutată la biroul administrativ al taberei; acolo n-aveam altceva de făcut decît să ling plicuri de una singură. M-ar fi dat afară cu siguranţă dacă părinţii noştri n-ar fi plătit bani buni ca să lucrăm noi acolo.

Din celelalte vacanţe de vară nu-mi mai amintesc decît de lapte de corp pentru copii, loţiune Sun–In şi de cum pierdeam vremea pe marginea piscinei Rockwood, detestîndu-ne corpurile (eu am sînii prea mari, iar Tibby nu are sîni deloc). De-atunci pielea mi s-a închis la culoare, dar părul nu s-a făcut blond, aşa cum visam.

Înainte de toate astea... habar n-am ce făceam. Tibby a mers o vreme într-o tabără socialistă unde se construiau case ieftine pentru familii defavorizate. Bridget lua o groază de lecţii de tenis. Lena şi Effie se bălăceau tot timpul în piscină, iar eu, ca să fiu sinceră, mă uitam la televizor cît era ziua de lungă. Cu toate astea, orice am fi avut de făcut, ne întîlneam în fiecare zi măcar pentru cîteva ore, iar sîmbăta şi duminica eram nedespărţite. Sînt ani care ne-au rămas bine întipăriţi în minte: vara în care părinţii Lenei au construit piscina sau vara în care Bridget a făcut vărsat de vînt şi ne-a molipsit pe toate. Vara în care s-au despărţit părinţii mei şi tata a plecat de acasă.

Din nu ştiu ce motive ascunse, toate evenimentele din viaţa noastră par să se întîmple vara. Lena şi cu mine mergeam la o şcoală generală obişnuită, Bridget mergea la o şcoală particulară pentru sportivi, iar Tibby mergea la Embrace, o ciudăţenie de şcoală unde elevii stăteau pe un fel de perne mari în loc să stea în bănci şi unde nimeni nu primea note. Vara era perioada cînd eram nedespărţite, cînd

ne sărbătoream zilele de naştere, cînd se întîmplau lucrurile cu adevărat importante. Singura excepţie e anul cînd a murit mama lui Bridget; asta s-a întîmplat de Crăciun.

Am devenit „noi" dinainte să ne naştem. Ne-am născut toate la sfîrşitul verii, într-un interval de şaptesprezece zile: mai întîi Lena, la sfîrşitul lui august, iar eu am fost ultima, la mijlocul lui septembrie. Nu este chiar o coincidenţă, ci, mai degrabă, modul în care a început prietenia noastră.

În vara în care ne-am născut, mamele noastre mergeau la un curs de aerobică pentru femei însărcinate (imaginaţi-vă cum trebuie să arate aşa ceva), la o sală care se numeşte Gilda's; ele erau grupul care trebuia să nască în septembrie (Lena s-a născut puţin mai devreme decît ar fi trebuit). Pe vremea aia, gimnastica aerobică era foarte la modă. Colegele de curs ale mamelor noastre urmau să nască abia iarna, dar sarcina „tomnaticelor" era atît de avansată, încît instructoarei îi era frică să nu explodeze pe loc; tocmai de aceea le dădea de făcut exerciţii diferite de restul cursantelor.

– Hei, voi, tomnaticelor, le striga, nu faceţi decît patru mişcări; fiţi atente! Doar atît vă spun! Fiţi atente!

Pe instructoare o chema April şi, după cum povesteşte mama, nimeni nu putea s-o sufere. Şi aşa au început Tomnaticele să iasă împreună în oraş după orele de gimnastică, ca să se plîngă de picioarele lor

umflate şi de cît de mult se îngrăşaseră. Şi, bineînţeles, ca să rîdă de April. După ce ne-am născut noi (şi, în mod miraculos, s-a întîmplat să fim toate fete – mai puţin fratele geamăn al lui Bridget), ele au făcut un fel de brigadă a mămicilor, care nu era decît un motiv să ne lase pe noi să ne rostogolim pe o pătură, în timp ce ele pălăvrăgeau, plîngîndu-se de insomnii şi de cît de grase erau. Gaşca s-a spart după o vreme, dar pe noi ne aduceau la Rockwood în fiecare vară. Făceam pipi în piscina pentru copii şi ne furam una alteia jucăriile.

Prietenia dintre mamele noastre s-a cam stricat după asta. Nici acum nu ştiu de ce. Probabil că viaţa s-a schimbat. Unele s-au întors la serviciu. Părinţii lui Tibby s-au mutat departe, la o fermă din Rockville Pike. Mă gîndesc acum că mamele noastre poate nici nu aveau mare lucru în comun, în afară de faptul că au fost însărcinate în acelaşi timp. Vreau să spun că, de fapt, formau o adunătură destul de ciudată dacă stau să mă gîndesc: mama lui Tibby era tînăra cu vederi radicale; mama Lenei era grecoaica ambiţioasă care se străduia să îşi termine studiile de Asistenţă Socială; mama lui Bridget era aristocrata din Alabama, iar mama mea, portoricana cu o căsnicie nefericită. Totuşi, un timp, ele au fost prietene. Dacă mă străduiesc puţin, pot chiar să îmi amintesc cum erau pe-atunci.

Acum, mamele noastre se comportă ca şi cum prietenia ar fi ceva opţional, care rămîne pe la

coada listei, mult după „soţ, copii, carieră, casă, bani". Poate pe undeva între picnicurile la iarbă verde şi preferinţele muzicale. Noi nu gîndim deloc aşa. Mama îmi spune mereu:

– Aşteaptă pînă cînd o să te intereseze cu adevărat băieţii şi şcoala. Atunci să vezi ce competiţie o să fie între voi!

Dar n-are dreptate. Nouă *nu* o să ni se întîmple una ca asta.

În cele din urmă, prietenia dintre mamele noastre se rezuma doar la noi, copiii. Erau ca un cuplu divorţat, care nu mai are nimic în comun decît copiii şi amintirile. De fapt, se comportă ciudat una cu alta, mai ales după ce s-a întîmplat cu mama lui Bridget. Parcă ar exista nişte dezamăgiri şi mici secrete din trecut, şi de asta preferă să menţină o aparenţă fragilă.

Acum, noi sîntem Tomnaticele. Adevăratele Tomnatice. Însemnăm totul una pentru cealaltă. Nici nu e nevoie să o spun; pur şi simplu aşa este. Uneori sîntem atît de apropiate, încît gîndim ca o singură persoană. În schimb, fiecare dintre noi se încadrează într-un tip anume: Bridget este atleta, Lena e frumoasa grupului, Tibby e rebela, iar eu, Carmen... cine sînt eu? Eu sînt cea mai mofturoasă. Dar, pe de altă parte, sînt şi cea mai sufletistă. Eu mă străduiesc cel mai mult să fim unite.

Şi ştiţi care e secretul? E tare simplu. Ţinem una la alta în mod necondiţionat. Ştiţi cît de rar ai parte de aşa ceva?

Mama spune că nu o să fie mereu aşa, dar eu nu cred. Iar Pantalonii Călători sînt un semn că am dreptate. Ei reprezintă promisiunea pe care ne-am făcut-o că vom fi mereu prietene, orice s-ar întîmpla, dar sînt, totodată, şi o provocare. Nu o să ne mulţumim niciodată să rămînem în Bethesda, Maryland, şi să ne pierdem vremea în case dotate cu aer condiţionat. Ne-am promis că o să cucerim lumea într-o bună zi.

Aş putea să pretind că sînt o susţinătoare fidelă a Pantalonilor sau aş putea să fiu sinceră şi să vă spun că eu am fost cea care voia să-i arunce. Dar asta înseamnă să ne întoarcem puţin în timp şi să vă spun cum s-a născut povestea Pantalonilor Călători.

Destinul nu îţi dă niciodată:
îţi împrumută doar.
Vechi proverb chinez

—Vrei să închizi odată valiza aia? Mi se face rău cînd mă uit la ea, o rugă Tibby pe Carmen.

Carmen se uită la valiza de pînză deschisă larg pe pat şi şi-ar fi dorit să aibă numai lenjerie nouă. Din cea mai bună pereche de chiloţi din satin pe care o avea ieşeau bucăţele mici de elastic pe la cusături.

– Mie ar trebui să mi se facă rău, dacă mă gîndesc bine, spuse Lena. Nici măcar nu m-am apucat să-mi fac bagajul şi avionul pleacă la şapte.

Carmen trînti cu putere capacul valizei şi se aşeză pe covor. Se străduia din răsputeri să-şi îndepărteze de pe unghiile de la picioare oja de un albastru-intens.

– Lena, vrei să nu mai pomeneşti cuvîntul ăla? întrebă Tibby, legănîndu-se amărîtă pe marginea patului. O să mi se facă şi mie rău.

– Care cuvînt? întrebă Bridget. Bagaje? Avion? Şapte?

– Toate, răspunse Tibby, după ce se gîndi puţin.

– Of, Tibs, o să fie bine, spuse Carmen, trăgînd-o pe Tibby de picior.

Tibby îşi trase piciorul înapoi.

– O să fie bine pentru tine, pentru că tu pleci. O să mergi la picnic şi o să te joci cu artificii toată vara.

Tibby avea nişte idei tare ciudate despre cum îşi petrec timpul oamenii din Carolina de Sud, dar Carmen nu îndrăzni să o contrazică. Lena oftă plină de compasiune.

– Nu-ţi fie milă de mine, Lena, îi spuse Tibby întorcîndu-se spre ea.

– Nu mi-e, minţi ea, dregîndu-şi glasul.

– Nu te bosumfla, o rugă Bridget pe Tibby. De ce te bosumfli?

– Nu mă bosumflu deloc, se răsti Tibby.

Apoi îşi ridică mîinile în semn de protest spre Bridget:

– N-am nevoie de discursuri de încurajare. Nu-i cinstit. Vă las să faceţi chestii de-astea numai cînd aveţi *voi* nevoie să vă faceţi curaj.

– Dar nu voiam să ţin nici un discurs de încurajare, se apără Bridget, deşi exact asta încercase să facă.

– Hei, ştii ce, Tibs? Poate dacă te porţi urît de tot acum, nici ţie n-o să-ţi fie dor de noi, nici nouă de tine, spuse Carmen, ridicînd din sprîncene.

– Carma! Ştiu exact ce vrei să faci! Vrei să faci analize psihologice pe mine! Nu! Îţi interzic! ţipă Tibby, sărind în picioare şi gesticulînd ameninţător spre Carmen.

– Nu-i adevărat!

Carmen avea obrajii roşii ca focul. Toate trei stăteau cufundate într-o tăcere vinovată.

– Bine, Tibby, şi, în definitiv, despre ce avem voie să vorbim?

– Aţi putea să-mi spuneţi... începu ea, dar se opri rotindu-şi privirea prin cameră.

Avea ochii înlăcrimaţi, şi nu voia să observe nimeni.

– Aţi putea să-mi spuneţi... „hei, Tibby, nu vrei tu pantalonii aştia?" strigă ea dintr-o dată, cu ochii strălucind la vedera unor pantaloni împăturiţi în şifonierul lui Carmen.

Carmen rămase năucă. Puse capacul la sticluţa de dizolvant, se îndreptă spre şifonier şi scoase pantalonii. Lui Tibby îi plăceau hainele urîte sau excentrice, iar ăştia nu erau decît nişte blugi.

– La ăştia te referi?

Pantalonii erau mototoliţi, pentru că fuseseră trataţi cu un dispreţ total.

– Da, ăştia...

– Chiar îi vrei?

– Îhî.

Lui Carmen parcă nu-i mai venea să le spună că voise să îi arunce. Dacă înseamnă ceva pentru Tibby se schimbă treaba.

De fapt, Tibby cerșea o dovadă de afecțiune necondiționată. Dar era dreptul ei, pentru că toate trei se îndreptau spre aventuri misterioase, iar Tibby rămînea în decorul pitoresc al orașului Bethesda, ca să își înceapă cariera la Wallman, pentru un salariu cu cinci cenți mai mare decît salariul minim pe economie.

– Ia-i, îi spuse Carmen cu bunăvoință, întinzîndu-i pantalonii.

Tibby îi luă cu un gest absent, strîngîndu-i apoi cu putere în brațe, puțin descumpănită de faptul că îi căpătase așa de ușor.

Lena îi studie cu atenție:

– Ăștia nu sînt pantalonii pe care i-ai luat de la magazinul de haine vechi de lîngă „Da!"?

– Ba da! țipă Carmen.

Tibby îi despachetă:

– Îmi plac.

Dintr-o dată, Carmen văzu pantalonii cu alți ochi. Acum că se interesa cineva de ei, parcă erau chiar drăguți.

– Nu crezi că ar trebui să-i probezi? Dacă îi vin lui Carmen, nu prea cred că or să-ți fie buni și ție.

Carmen și Tibby se uitară urît la Lena, neștiind care să se simtă mai jignită.

– Ce vă uitați așa? sări Bridget în ajutorul Lenei. Aveți constituții total diferite. Nu e evident?

– Foarte bine, răspunse Tibby, mulțumită că putea să stea iar îmbufnată, apoi își scoase de pe ea pantalonii uzați și maronii, arătîndu-și chiloții lila.

Ca să își țină prietenele în suspans, se întoarse cu spatele spre ele. Își trase fermoarul, închise nasturele și abia apoi se întoarse:

– Iată-mă!

Lena o privi cu atenție:

– Uau!

– Tibs, arăți trăsnet, declară Bridget.

Tibby încercă din răsputeri să nu zîmbească. Se îndreptă spre oglindă și se răsuci într-o parte.

– Credeți că-mi vin bine?

– Ăștia chiar sînt pantalonii mei? întrebă Carmen.

Tibby avea șolduri înguste și picioare lungi, deși nu era foarte înaltă. Pantalonii îi ajungeau sub talie și se mulau plăcut pe șolduri, lăsînd la vedere o fîșie de abdomen plat și un buric micuț.

– Arăți și tu ca o fată, fu de părere Bridget.

Tibby nu le contrazise. Știa și ea că părea slabă și fără forme în pantalonii largi pe care îi purta de obicei. Aceștia îi atîrnau puțin la călcîie, dar ea așa era obișnuită.

Dintr-o dată păru nesigură:

– Nu știu. Poate ar fi mai bine să-i încerce una din voi.

Desfăcu încet nasturele și trase fermoarul.

– Tibby, ai înnebunit, zise Carmen. Pantalonii ăștia sînt făcuți pentru tine. Sînt făcuți pentru corpul și sufletul tău.

Carmen deja privea pantalonii cu alți ochi. Tibby îi aruncă spre Lena.

– Încercă-i şi tu.

– De ce? Doar îţi vin perfect, încercă Lena să o convingă.

– Încearcă-i totuşi, spuse Tibby ridicînd din umeri.

Carmen observă că Lena nu rămăsese indiferentă la sugestia lui Tibby şi îi sugeră:

– De ce nu? Încearcă-i, Lena!

Lena le aruncă o privire plictisită. Dîndu-şi jos pantalonii ei kaki, se îmbrăcă în cei noi. După ce îi închise şi îi netezi bine peste şolduri, se uită în oglindă. Bridget o cîntări din ochi.

– Lenny, mi se face rău cînd mă uit la tine, îi spuse Tibby.

– Doamne, Lena! exclamă Carmen, după care adăugă repede pentru sine: Iartă-mă, Doamne!

– Sînt frumoşi, şopti Lena cu respect.

Ele se obişnuiseră cu Lena, dar Carmen ştia că, pentru restul lumii, frumuseţea ei era uimitoare. Avea un ten mediteranean care se bronza frumos, părul drept şi negru, ochii mari şi verzi. Avea un chip atît de plăcut şi de delicat, încît Carmen avea o strîngere de inimă ori de cîte ori o privea. Carmen chiar îi mărturisise cîndva lui Tibby teama ei ascunsă că pe Lena s-ar putea s-o ochească vreun regizor de film şi să o ia de lîngă ele; s-a dovedit atunci că şi pe Tibby o îngrijora acelaşi lucru. Oamenii foarte frumoşi sînt exact ca oamenii foarte ciudaţi. O dată ce ajungi să îi cunoşti, uiţi de toate chestiile astea.

Pantalonii se mulau perfect pe talia Lenei, urmăreau grațios linia șoldurilor, se strîngeau pe coapse și-i cădeau fix pînă la călcîie. Cînd se mișca, pantalonii îi evidențiau forma picioarelor. Pe Carmen o uimi cît de tare o schimbau pantalonii ăștia noi, față de ținuta ei obișnuită care consta din pantaloni kaki J. Crew.

– Ești foarte sexi, adăugă Bridget.

Lena se mai uită o dată în oglindă. Întotdeauna avea o poziție ciudată, cu gîtul întins în față, cînd se uita în oglindă.

– Cred că sînt cam strîmți.

– Sper că glumești, țipă Tibby la ea. Sînt superbi! Sînt de o mie de ori mai frumoși decît pantalonii ăia jalnici pe care îi porți tu de obicei.

– Ăsta a fost un compliment? se întoarse Lena spre Tibby.

– Serios vorbesc, trebuie să-i iei. Parcă ești altă persoană cînd îi pui pe tine.

Lena se juca încurcată cu nasturele pantalonilor. Se simțea stînjenită cînd vorbea despre aspectul ei fizic.

– Tu ești mereu frumoasă, dar Tibby are dreptate. Arăți... altfel, fu de părere Carmen.

– Trebuie să-i încerce și Bee, spuse Lena dîndu-și jos pantalonii.

– Trebuie?

– Da, trebuie.

– Dar sînt prea scurți pentru ea! protestă Tibby.

– Încearcă-i totuși, insistă Lena.

– Dar eu nu mai am nevoie de alţi blugi. Am vreo nouă perechi.

– Ce, ţi-e frică de ei? întrebă Carmen, care ştia că provocările prosteşti o întărîtau întotdeauna pe Bridget.

Bridget înhaţă pantalonii de la Lena. Dîndu-şi jos blugii indigo, îi aruncă grămadă pe podea şi se îmbrăcă. La început, încercă să îi tragă în sus pe talie, ca să îi fie prea scurţi, dar de îndată ce le dădu drumul, pantalonii se aşezară frumos pe şolduri.

– Tra-la-la-la, cîntă Carmen pe notele melodiei *Twilight Zone*.

– Ce e? întrebă Bridget întorcîndu-se pe călcîie ca să se admire din toate părţile.

– Nu-ţi sînt scurţi. Îţi vin perfect, îi spuse Lena.

Tibby îşi înălţă capul, studiind-o pe Bridget cu atenţie:

– Pari aproape scundă, Bee. Parcă nu mai arăţi ca o amazoană.

– Aşa, insultaţi-o şi pe ea, rîse Lena.

Bridget era înaltă, avea umerii largi, picioarele lungi şi mîinile mari. Dădea impresia că este o persoană masivă, dar avea talia şi şoldurile neobişnuit de subţiri.

– Să ştii că are dreptate, aprobă şi Carmen, pantalonii ăşti îţi vin mult mai bine decît ceea ce porţi tu de obicei.

– Chiar că arată bine. Uau, s-ar putea să mă îndrăgostesc de ei! spuse Bridget, admirîndu-şi fundul în oglindă.

– Ai un fund nemaipomenit, ţinu Carmen să o asigure.

– Asta ţi-o spune regina fundurilor nemaipomenite, spuse Tibby rîzînd.

Apoi, aruncîndu-le o privire şăgalnică prietenelor ei, adăugă:

– Hei, ştiţi cum o să aflăm dacă pantalonii ăştia sînt magici sau nu?

– Cum?

– Trebuie să-i încerci şi tu! spuse ea, arătînd cu piciorul spre Carmen. Adică, ştiu că sînt ai tăi, dar, dacă ne gîndim logic, e imposibil să-ţi vină şi ţie.

Carmen îşi muşcă buzele:

– Să înţeleg că îmi insulţi fundul?

– Of, Carma, ştii bine că te invidiez pentru el. Dar, teoretic, nu are cum să încapă în pantalonii ăştia, explică Tibby cu înţelepciune, aprobată de Bridget şi Lena.

Dintr-o dată lui Carmen i se făcu teamă că pe ea nu aveau să o încapă pantalonii în care arătau atît de bine prietenele ei. Nu era grasă, dar îşi moştenise formele de la jumătatea portoricană a familiei. De cele mai multe ori era mîndră de corpul ei, dar acum, de faţă cu prietenele sale care erau atît de slabe, parcă n-ar fi vrut să iasă în evidenţă ca grăsana grupului.

– Nu-i încerc! Nici măcar nu-i vreau, spuse ea, ridicîndu-se în picioare şi pregătindu-se să schimbe subiectul.

Trei perechi de ochi rămaseră fixate necruțător asupra pantalonilor.

– Trebuie, spuse Bridget.

– Nici dacă te rugăm noi nu vrei? o întrebă Lena.

Deși văzu cît erau de nerăbdătoare, nu se putu abține să nu le contrazică:

– Bine, voi ați vrut-o, dar să nu vă așteptați să-mi vină bine. De fapt, sînt sigură că nu mă încap.

– Carmen, sînt totuși pantalonii *tăi*, insistă Bridget.

– Da, isteațo, dar nu i-am purtat niciodată.

Carmen se răstise la ele ca să nu-i mai pună și alte întrebări. Se dezbrăcă de pantalonii evazați pe care îi purta și își trase blugii pe ea. Spre surpriza ei, nu se opriră pe coapse. Reuși să îi tragă pînă pe șolduri fără probleme.

– Cum arăt? întrebă ea, încheindu-și nasturele. Nu se simțea pregătită să se uite în oglindă.

Toate tăceau mîlc.

– Ce e? E chiar așa de rău?

Se uită întrebător la Tibby:

– Zi-mi!

– Păi...

– O, Doamne! exclamă Lena ușor.

Strîmbîndu-se, Carmen își întoarse privirea.

– O să-i dau jos și-o să ne imaginăm că nici nu s-a întîmplat vreodată chestia asta, spuse ea, cu obrajii în flăcări.

Bridget își recăpătă glasul dintr-o dată:

– Carmen, nu ai înţeles deloc! Uită-te şi tu în oglindă! Arăţi superb! Eşti o minune! Eşti un supermodel!

– Mă îndoiesc profund, spuse Carmen, punîndu-şi mîinile în şolduri.

– Vorbesc serios. Uită-te! Pantalonii ăştia sînt magici!

Carmen se uită în oglindă. Întîi de departe, apoi de aproape. Din faţă şi din spate. CD-ul pe care îl ascultau se terminase, dar nici una din ele nu îşi dădea seama. Suna şi telefonul undeva, în fundal, dar nimeni nu se ridică să răspundă. Pe strada care era atît de aglomerată de obicei nu se mai auzea nici ţipenie de om. Carmen respiră în sfîrşit.

– Ăştia chiar sînt nişte pantaloni magici.

* * *

Ideea a fost a lui Bridget. Faptul că descoperiseră pantalonii magici tocmai în ziua în care se despărţeau pentru prima dată necesita un drum pînă la Gilda's. Tibby s-a aprovizionat cu mîncare şi şi-a luat camera de filmat. Carmen trebuia să aducă muzica de proastă calitate din anii '80. Lena trebuia să asigure atmosfera, iar Bridget a venit cu nişte agrafe mari de păr şi cu Pantalonii. Cu părinţii au rezolvat problema ca întotdeauna: Carmen i-a spus mamei ei că pleacă la Lena, Lena i-a spus mamei ei că pleacă la Tibby, Tibby i-a spus mamei

ei că pleacă la Bridget, iar Bridget i-a lăsat mesaj tatălui ei că pleacă la Carmen. Bridget oricum petrecea atît de mult timp în vizită pe la prietene, încît era greu de crezut că fratele ei, Perry, avea să transmită mesajul sau că tatălui lor i-ar trece prin cap să se îngrijoreze pentru ea; totuşi, minciunelele astea nevinovate făceau parte din tradiţia grupului.

S-au reîntîlnit la intrare, pe Wisconsin Avenue, pe la zece fără un sfert. Bineînţeles că la Gilda's era închis şi tocmai de asta era nevoie de agrafele mari de păr. Toate o urmăreau pe Bridget cum deschide lacătul prin efracţie. Mai făcuseră chestia asta cel puţin o dată pe an în ultimii trei ani, dar era mereu la fel de palpitant. Din fericire, sistemul de securitate de la Gilda's era prost ca de obicei. De fapt, ce era de furat acolo, în afară de covoraşe albastre urît mirositoare şi cutii cu greutăţi învechite şi ruginite?

Lacătul scoase un pocnet metalic, mînerul uşii se învîrti, iar ele se pomeniră tropăind pe scări spre etajul al doilea al clădirii, înghesuindu-se pe scara înnegrită. Lena întinse păturile şi aprinse lumînările. Tibby scoase mîncarea – prăjiturele cam necoapte refrigerate, tarte cu căpşuni acoperite cu glazură roz, nişte pufuleţi cu brînză cam vechi şi sfărîmaţi, jeleuri acrişoare în formă de viermi şi cîteva sticle de suc. Carmen porni muzica, începînd cu o melodie veche şi oribilă cîntată de Paula Abdul, în timp ce Bridget ţopăia în faţa oglinzii.

– Cred că ăla era locul mamei tale, Lenny, strigă Bridget, sărind încontinuu pe podeaua crestată.

– Ce ciudat, spuse Lena, uitîndu-se la o fotografie de pe perete, în care erau toate cele patru mame.

Costumele de gimnastică le scotau în evidenţă siluetele îngroşate, dar mama Lenei era de departe cea mai grasă dintre toate, pentru că Lena cîntărise la naştere mai mult decît Bridget şi fratele ei geamăn, Perry la un loc.

– Sînteţi gata? întrebă Carmen dînd muzica mai încet şi punînd ceremonios Pantalonii în mijlocul păturii.

Lena încă mai aprindea lumînări.

– Haide odată, Bee, ţipă Carmen către Bridget, care se hlizea în faţa oglinzii.

Carmen începu abia cînd se strînseră toate şi cînd Bridget încetă să se mai zbenguie.

– În ultima noastră seară împreună, înainte să plecăm în diaspora, spuse Carmen, facînd o scurtă pauză pentru ca toată lumea să poată admira cuvîntul complicat pe care îl folosise, am descoperit ceva magic.

Carmen simţi furnicături în tălpile picioarelor.

– Magia există sub multe chipuri. Nouă ni s-a înfăţişat astăzi sub forma unei perechi de pantaloni. Propun deci ca aceşti Pantaloni să ne aparţină tuturor în mod egal, să ne însoţească peste tot unde vom merge şi să ne unească atunci cînd vom fi despărţite.

– Haideți să depunem *Jurământul Pantalonilor Călători!*

Bridget le luă nerăbdătoare de mînă pe Tibby și pe Lena. Bridget și Carmen erau cele care conduceau ceremoniile desfășurate în onoarea prieteniei lor fără să fie deloc stingherite, pentru că, în astfel de situații, Tibby și Lena se comportau mereu de parcă ar fi fost filmate de o echipă de profesioniști.

– Din seara asta facem parte din Frăția Pantalonilor, incantă Bridget cînd se așezară în cerc. În seara asta învestim pantalonii cu toată iubirea Frăției noastre, pentru ca ei să ne însoțească oriunde vom merge.

Lumînările începură să pîlpîie în încăperea înaltă. Lena era solemnă, dar fața lui Tibby arăta clar că în sufletul ei se dă o luptă teribilă. Carmen nu-și dădea bine seama dacă se chinuie să-și oprească lacrimile sau hohotele de rîs.

– Ar trebui să scriem niște reguli, sugeră Lena. Așa, ca să știm și noi cum să-i purtăm sau cine și cînd îi primește.

Cum toate erau de acord cu asta, Bridget fură o hîrtie și un creion din stocul de la Gilda's. În timp ce se chinuiau să elaboreze regulile, mîncară toate gustările, iar Tibby le filmă pentru posteritate.

– Mă simt ca un adevărat membru fondator, spuse Carmen pe un ton plin de importanță.

Pentru că avea cel mai frumos scris dintre toate, Lenei i-a revenit sarcina de a scrie regulile sau, cum îi plăcea lui Carmen să spună, *Manifestul*.

Le-a trebuit ceva vreme ca să stabilească regulile. Lena şi Carmen doreau să se concentreze asupra celor legate de prietenie. Spre exemplu, să promită că vor ţine legătura unele cu altele pe timpul verii şi să aibă grijă ca fiecare să primească Pantalonii atunci cînd îi vine rîndul. Tibby prefera diverse reguli despre ce aveau şi ce nu aveau voie să facă atunci cînd erau îmbrăcate în Pantaloni. Spre exemplu, să fie interzis să te scobeşti în nas. Lui Bridget îi veni ideea că, atunci cînd se vor reîntîlni, ar putea să scrie pe Pantaloni cîteva amintiri de peste vară. Cînd, în cele din urmă, au reuşit să stabilească zece reguli, Lena a scris o listă care era cînd ridicolă, cînd plină de sinceritate. Carmen era sigură că aveau să o respecte cu sfinţenie.

Au hotărît apoi cît ar trebui să stea Pantalonii la fiecare dintre ele înainte să-i transmită mai departe. În cele din urmă, s-au decis că fiecare ar trebui să-i păstreze atît cît crede de cuviinţă, dar nici una să nu-i poată ţine peste o săptămînă decît dacă are mare nevoie de ei. Asta însemna că Pantalonii aveau să treacă de cîte două ori pe la fiecare dintre ele pînă la sfîrşitul verii.

– Lena ar trebui să-i ia prima, spuse Bridget care se străduia să lege între ei doi viermişori de jeleu şi

apoi să muşte direct din mijloc. Cred că Grecia ar fi un început bun pentru ei.

– Nu s-ar putea să fiu eu următoarea? Eu o să am nevoie de ei ca să mă salveze de depresie, le rugă Tibby, iar Lena o aprobă plină de compasiune.

Următoarea era Carmen, apoi Bridget. După asta, ca să se încurce lucrurile de tot, Pantalonii trebuiau să se întoarcă invers decît porniseră: de la Bridget la Carmen, apoi la Tibby şi, în sfîrşit, la Lena. Pe măsură ce stăteau de vorbă, se lăsă ultima noapte în care aveau să mai fie împreună. Carmen îşi dădu seama că toate prietenele ei simţeau fiorul ciudat care plutea în aer. De parcă Pantalonii le-ar fi promis că vor avea o vară de neuitat. Aceasta era prima vară, de cînd era ea mică, pe care Carmen urma să o petreacă în întregime cu tatăl ei. Îşi imagina cum or să rîdă împreună, iar ea avea să poarte Pantalonii.

Lena aşeză solemn *Manifestul* peste Pantaloni, iar Bridget le ceru să păstreze liniştea pentru cîteva momente.

– În cinstea Pantalonilor, bineînţeles, adăugă ea.

– Şi în cinstea Frăţiei, spuse Lena.

Carmen simţi cum i se face pielea de găină.

– În cinstea clipei de acum şi a verii care urmează. În cinstea noastră.

– Fie că sîntem împreună, fie că sîntem despărţite, încheie Tibby.

Noi, fondatoarele Frăției, stabilim următoarele reguli de folosire a Pantalonilor :

1. Nu ai voie să speli Pantalonii.

2. Nu ai voie să răsucești manșetele pantalonilor. Este de prost gust și întotdeauna va fi așa.

3. Nu ai voie să pronunți cuvîntul „grasă cît timp porți Pantalonii. Nu ai voie, sub nici o formă, să gîndești despre tine că ești grasă cît timp porți Pantalonii.

4. Nu ai voie să lași nici un băiat să-ți scoată Pantalonii; este totuși permis să îi dai jos tu însăți în prezența unui băiat.

5. Nu ai voie să te scobești în nas cît timp porți Pantalonii. Este permis să te scobești în nas doar dacă reușești să te prefaci că, de fapt, te scarpini ușor pe nări.

6. La întrunirile noastre, trebuie să urmezi întocmai procedurile necesare pentru a justifica ce ai făcut cît timp ai fost în posesia Pantalonilor:

- *Pe cracul stîng al Pantalonilor, vei scrie care a fost cel mai interesant loc pe care l-ai vizitat în timp ce ai purtat Pantalonii.*
- *Pe cracul drept, vei scrie care a fost cel mai interesant lucru care ți s-a întîmplat în timp ce ai purtat Pantalonii. (Spre exemplu: „M-am reîntîlnit cu vărul meu, Ivan, în timp ce purtam Pantaloniță").*

7. Trebuie să le scrii colegelor tale din Frație de-a lungul verii, chiar daca te distrezi de minune și fără ele.

8. Trebuie sa transmiți Pantalonii mai departe în conformitate cu regulile stabilite mai jos de Frație; daca nu vei respecta această regulă, vei primi mustruluieli zdravene în cadrul urmatoarei întâlniri.

9. Nu ai voie să porți Pantalonii cu camașa băgată în ei și nici să albă curea. Vezi regula nr. 2.

10. Ține minte: Pantalonii = iubire. Iubește-ți prietenele. Iubește-te pe tine însăți.

Astăzi este, de fapt, mîinele
pentru care ne-am făcut griji ieri.

Anonim

Într-o zi, pe cînd avea cam doisprezece ani, Tibby şi-a dat seama că putea să spună cît de fericită era în funcţie de Mimi, porcuşorul ei de Guineea. Cînd era ocupată şi avea o groază de lucruri de făcut, ieşea din cameră ca o furtună, uitîndu-se în treacăt la cuşca de sticlă a lui Mimi. Parcă o încerca atunci un sentiment de tristeţe la gîndul că Mimi n-avea altceva de făcut decît să stea în rumeguş, în timp ce ea ducea o viaţă atît de palpitantă.

În schimb, cînd se uita la Mimi cu invidie, dorindu-şi să fi fost în locul ei şi să poată să bea apă dintr-un dispozitiv fixat exact la înălţimea potrivită încît să nu fie nevoită să facă nici un fel de efort, atunci era semn clar că era deprimată; sau, şi mai rău, cînd îşi dorea să fi fost ea cea care zace toată ziua în rumeguş, încercînd să se hotărască dacă ar fi mai bine să se învîrtească în rotiţă sau să tragă un

pui de somn. Cînd nu ai de luat decizii importante, nu ai nici dezamăgiri, asta e concluzia.

Tibby o primise pe Mimi cînd avea şapte ani. Pe vremea aceea, Mimi i se părea cel mai frumos nume pe care îl auzise vreodată. Se gîndise la el vreun an, aşteptînd ocazia potrivită să-l folosească aşa cum se cuvine. Ar fi fost foarte uşor să iroseasc㠄 cel mai frumos nume pe un animal de pluş sau pe un prieten imaginar, dar Tibby a reuşit să reziste tentaţiei. Pe-atunci, Tibby avea încredere în gusturile ei. Mai tîrziu, dacă i-ar fi plăcut numele de Mimi, ăsta ar fi fost un motiv suficient ca s-o boteze Frederick.

Începînd de astăzi, trebuia să poarte jacheta verde care era uniforma tuturor angajaţilor de la Wallman; mai mult, n-avea cui să se plîngă de chestia asta şi nici n-avea prea mari speranţe de viitor; uite-aşa simţea cum o cuprinde o gelozie teribilă: pe porcuşorii de Guineea nu-i pune nimeni la treabă, nu? Brusc şi-o imagină pe Mimi în uniformă, lucrînd cu ea la Wallman, şi avu convingerea că ar fi fost total neîndemînatică.

Din bucătărie se auzi un urlet teribil şi Tibby îşi aduse aminte de celelalte creaturi neîndemînatice care populau casa, şi anume fratele ei în vîrstă de doi ani şi surioara ei de un an. Nu făceau decît să producă pagube, gălăgie şi scutece urît mirositoare. Chiar şi farmacia Wallman îi părea un sanctuar faţă de tărăboiul care se isca acasă la ora prînzului.

Îşi împachetă camera digitală într-o geantă şi o puse pe un raft cît mai înalt, în caz că Nicky şi-ar fi făcut iar de lucru prin camera ei. Acoperi butonul de pornire al calculatorului cu bandă adezivă; aceeaşi soartă o avu şi capacul CD-ROM-ului. Lui Nicky îi plăcea să îl deschidă şi să înghesuie înăuntru cît mai multe discuri.

– Plec la serviciu, îi spuse Lorettei, fata care avea grijă de fraţii ei, coborînd repede scările şi îndreptîndu-se spre uşă.

Nu îşi formula niciodată planurile ca pe nişte întrebări, deoarece nu voia ca Loretta să-şi imagineze că intră în atribuţiile ei să-i controleze programul.

Mulţi adolescenţi în devenire aveau deja carnet de conducere. Tibby avea doar o bicicletă. Prima parte a drumului se chinui să-şi ţină la subraţ portofelul şi jacheta, dar îi venea greu să-şi ţină mîinile pe ghidon. Se opri. Singura soluţie rezonabilă ar fi fost să-şi pună jacheta pe ea, iar portofelul să-l bage în buzunar, dar preferă să meargă mai departe tot aşa.

Pe Brissard Lane portofelul îi zbură din mînă şi se rostogoli pe stradă, iar ea aproape că se lovi de o maşină. Se opri din nou ca să-şi recupereze portofelul. Aruncînd o privire rapidă în jur, hotărî că nu mai avea cînd să întîlnească vreun cunoscut pe porţiunea de drum rămasă pînă la Wallman, aşa că îşi trase jacheta pe ea, puse portofelul în buzunar şi porni ca vîntul.

– Hei, Tibby! Ce mai faci? auzi o voce familiară cînd intră în parcare.

Simţi cum inima îi stă în loc. Ce bine ar fi fost acum dacă era porcuşor de Guineea şi era acasă, în rumeguş!

Bineînţeles că era tocmai Tucker Rowe, cel mai frumuşel băiat din tot liceul Westmoreland. Vara asta lăsase să-i crească un cioc tare atrăgător chiar sub buza inferioară. Stătea rezemat de maşina lui din anii '70, la vederea căreia Tibby simţi, ca de obicei, cum i se taie picioarele.

Nici nu se putea uita la el. Jacheta parcă luase foc pe ea, atît îi era de ruşine. Îşi blocă bicicleta ţinîndu-şi capul plecat şi se repezi drept în magazin. Poate că pur şi simplu o să-şi imagineze că fata aia fără sîni şi îmbrăcată în poliester nu e Tibby, ci doar seamănă cu ea.

Dragă Bee,

O dată cu scrisoarea îţi trimit o bucăţică din căptuşeala jachetei mele. Pe de o parte, mi-a făcut plăcere să o distrug, pe de altă parte, am vrut să vezi şi tu cît de gros este poliesterul cu două feţe.

Tibby

– Vreeland, Bridget! strigă Connie Broward, directoarea taberei, uitîndu-se în hîrtiile ei.

Bridget era deja în picioare. Nu mai avea răbdare să stea jos.

– Aici! răspunse ea.

Îşi aruncă pe un umăr sacul marinăresc şi pe celălalt rucsacul. O briză călduţă mîngîia plaja Bahía Concepción. Din clădirea centrală a taberei, Bridget putea să vadă pînă departe, la golful albastru şi simţea nerăbdarea pulsîndu-i în vene.

– O să stai în baraca numărul patru; urmeaz-o pe Sherrie.

Bridget simţi cum mai multe perechi de ochi se îndreaptă asupra ei, dar nu se îngrijoră. Era obişnuită. Ştia că părul ei lung, drept, de culoarea bananelor coapte, atrăgea privirile ca un magnet. Oamenii se mirau mereu de părul ei. Era înaltă şi avea trăsături regulate; combinaţia asta de calităţi îi făcea pe toţi să o catalogheze drept „frumoasă", dar ea ştia că nu este aşa. Nu era frumoasă ca Lena. Chipul nu-i era graţios şi toată lumea putea să-şi dea seama de asta, după ce trecea impresia puternică pe care o făcea părul ei.

– Bună, eu sînt Bridget, se prezentă ea, aruncîndu-şi bagajele pe patul pe care i-l indicase Sherrie.

– Bine ai venit. De unde eşti?

– Din Washington.

– Înseamnă că vii de departe.

Aşa şi era. Bridget se trezise de la patru dimineaţa ca să prindă avionul de ora şase spre Los Angeles şi de acolo mai zburase încă două ore pînă la aeroportul minuscul din Loreto, un orăşel de pe coasta de est a Peninsulei Baja, cu ieşire spre

Marea Cortez. De acolo călătorise cu un microbuz atît cît să apuce să adoarmă profund şi să se trezească dezorientată la sosire.

Sherrie plecă să le întîmpine şi pe celelalte fete. În baracă erau paisprezece paturi mari cu schelet metalic, pe care se găsea cîte o saltea subţire. Interiorul făcut din scînduri de brad prost îmbinate era nefinisat. Bridget ieşi pe veranda micuţă din faţa barăcii. Dacă înăuntru aspectul era tipic pentru o tabără oarecare, afară priveliştea era de vis. Tabăra dădea spre o plajă largă cu nisip alb şi cu palmieri. Apele golfului erau de un albastru atît de adînc, încît păreau desprinse dintr-o broşură turistică. Dincolo de golf, de-a lungul Peninsulei Concepción, se înalţa un lanţ de munţi impunători, iar în spatele barăcilor erau nişte dealuri joase şi abrupte. Între plajă şi dealurile aride organizatorii reuşiseră în mod miraculos să facă două terenuri de fotbal bine irigate, de un verde uniform care strălucea în soare.

– Salut! Bridget le salută gesticulînd vesel pe cele două fete care îşi tîrau cu greu bagajele în baracă.

Aveau picioare puternice şi bronzate: se vedea de departe că erau jucătoare de fotbal. Bridget le urmă în baracă şi constată că aproape toate paturile erau acum ocupate.

– Nu vreţi să mergeţi să înotăm? le întrebă ea.

Nu se temea de străini, ba chiar îi prefera uneori.

– Trebuie să-mi despachetez lucrurile, spuse una dintre fete.

– Cred că trebuie să mergem la masa de seară în cîteva minute, spuse alta.

– Bine, atunci. Pe mine mă cheamă Bridget. Ne vedem mai tîrziu.

Bridget ieşi din baracă, îşi puse costumul de baie într-una din cabinele de duş de afară şi se aventură pe nisip. Aerul avea exact temperatura corpului ei. Apusul soarelui se oglindea în apele liniştite; simţea cum razele palide o mîngîie uşor pe umeri înainte să dispară după dealuri. Se scufundă şi rămase sub apă mai multă vreme.

Sînt fericită că am venit aici, gîndi ea. Mintea ei zbură pentru o secundă la Pantalonii Călători şi la Lena; abia aştepta să-i primească şi să poată să-şi trăiască propria aventură alături de ei.

Ceva mai tîrziu, cînd ajunse la cină, observă încîntată că mesele erau înşiruite pe platforma care se întindea lîngă cantină, nicidecum înghesuite înăuntru, în încăperea joasă. De pe acoperişul cantinei se revărsau valuri de iederă roşie care se înfăşurau pe balustrade. Ar fi fost o nebunie să-ţi petreci timpul închis într-un astfel de loc. În seara asta se aşează alături de celelalte fete din baraca numărul patru. Erau în total şase barăci care adăposteu optzeci şi patru de fete, toate sportive adevărate. Dacă nu erai bună, n-aveai cum să ajungi aici. Pînă la sfîrşitul vacanţei probabil că avea să le cunoască pe toate fetele de aici, poate că avea să ţină la unele dintre ele, dar în seara asta

îi venea greu să le deosebească. Era aproape sigură că fata cu părul şaten care-i cădea pînă la umeri era Emily. Fata blondă, cu păr ondulat care stătea în faţa ei era Olivia, dar i se spunea Ollie. Lîngă Ollie era o fată de culoare cu părul lung, pe care o chema Diana.

În timp ce mîncau taco umplut cu fructe de mare, orez şi fasole şi beau limonadă care avea gust de chimicale, Connie stătea pe un podium şi le povestea despre anii pe care îi petrecuse în echipa olimpică a Statelor Unite. Împreună cu ea stăteau la masă o grămadă de alţi antrenori şi instructori.

Cînd s-au întors în barăcile lor, Bridget se ghemui în sacul de dormit, privind lumina lunii printr-o crăpătură din tavan. Brusc, îi veni o idee: era în Baja; de ce să se mulţumească doar cu o frîntură de cer, cînd putea să-l aibă pe tot? Se ridică şi, luîndu-şi perna şi sacul de dormit, le întrebă pe celelalte fete:

– Mai vrea cineva să doarmă pe plajă?

Urmă o pauză, întreruptă apoi de discuţii în şoaptă:

– Avem voie? întrebă Emily.

– Păi, ne-a zis cineva că n-avem?

Nu era foarte important pentru ea s-o însoţească cineva, dar a fost mulţumită să vadă că Diana şi încă o fată, Jo, au pornit-o în urma ei. Îşi instalară sacii de dormit la marginea plajei, pentru că n-aveau de unde să ştie cît de mult se ridicau apele în timpul

mareei. Valurile se spărgeau uşor de mal, iar stelele care împînziseră cerul sclipeau în depărtare.

Bridget se simţea atît de fericită, atît de plină de viaţă, încît îi venea greu să stea locului.

– E atît de frumos! se auzi ea suspinînd spre cerul ce pulsa deasupra ei.

– E incredibil! spuse Jo, aşezîndu-se mai bine în sacul de dormit.

Diana îşi înălţă capul şi se sprijini în coate:

– Nu ştiu dacă am să pot dormi... Mă copleşeşte sentimentul ăsta că sînt mică şi neînsemnată... Mă înţelegeţi? Zbor cu gîndurile departe şi parcă nu mai vreau să mă întorc...

Bridget rîse cu admiraţie. Diana îi aducea aminte de Carmen, care spunea mereu lucruri de genul ăsta. Îi plăcea să filozofeze şi să psihoanalizeze pe toată lumea:

– Chiar aşa? Mie nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva, răspunse ea.

Avioanele sînt atît de curate! Adică exact cum îi plăcea ei! Îi plăceau ordinea, mirosul tipic şi numărul impresionant de şerveţele de pe tava pe care se servea gustarea. De fapt, i se părea demnă de admiraţie şi gustarea în sine: mărul miniatural avea axact mărimea, culoarea şi forma pe care trebuia să le aibă. Dacă stătea puţin să se gîndească, arăta ca fructele alea necomestibile de ceară, dar în acelaşi timp îi dădea un sentiment de

siguranţă. Îl îndesă în rucsac. Voia să aibă parte de puţină ordine şi ceva mai tîrziu.

Carmen nu fusese niciodată acasă la tatăl ei pentru că el era cel care venea mereu în vizită; în schimb, încercase să îşi imagineze cum arătă apartamentul lui. Tatăl ei nu era dezordonat, dar nu putea să fie nici ca mama. Sigur nu avea draperii la ferestre şi nici nu avea aşternuturi cu volănaşe. E posibil să nu aibă nici sucuri în frigider. Probabil că pe alocuri e şi puţin praf, dar nu chiar în mijlocul camerei, doar prin colţuri, pe lîngă canapea (pentru că o canapea trebuie neapărat să existe în orice apartament, nu?). Spera că o să aibă aşternuturi de bumbac. După cum îl cunoştea pe tatăl ei, s-ar putea să aibă cearşafuri de poliester. Carmen avea probleme serioase cu poliesterul. În privinţa asta nu putea să facă nici un fel de compromisuri.

Poate că între jocurile de tenis, filmele cu John Woo şi orice alte lucruri îşi vor găsi de făcut în după-amiezele de sîmbătă, o să îl ducă pe la Bed Bath & Beyond ca să cumpere nişte prosoape şi un ceainic adevărat. Bineînţeles că el o să se plîngă şi n-o să aibă chef, dar ea o să fie amuzantă şi o să-l distreze, iar el o să o admire pentru asta. Îşi imagină că poate o să fie trist la sfîrşitul vacanţei, că o să se intereseze despre liceele locale şi că o să o întrebe cu seriozitate dacă n-ar vrea să vină să stea cu el în Carolina de Sud. Deja o treceau fiori de emoţie.

Nu îl mai văzuse pe tatăl ei de la Crăciun, care era sărbătoarea lor preferată. De cînd avea şapte ani şi părinţii ei se despărţiseră, el venea în fiecare an de Crăciun şi stătea la hotelul Friendship Heights cîte patru zile; îşi petreceau tot timpul împreună. Mergeau la film, se plimbau cu barca şi se distrau copios pe seama cadourilor ridicole pe care le primea Carmen de la mătuşile ei.

Uneori se întîmpla să vină în Washington cîte trei-patru zile în interes de serviciu. Carmen ştia foarte bine că invoca orice pretexte ca să poată veni să o vadă. Mergeau să mănînce la un restaurant pe care îl alegea ea, iar ea se străduia să aleagă numai restaurante care credea că i-ar fi plăcut lui. Îi studia cu atenţie expresia feţei în timp ce se uita pe meniu, şi apoi cînd gusta mîncarea, ca să se asigure că a ales bine. Ea, în schimb, abia se atingea de mîncare.

Uruitul puternic al motoarelor o trezi brusc din visare. Fie se prăbuşeau, fie se pregăteau de aterizare. Era prea înnorat ca să-şi dea seama cît de aproape sînt de pămînt. Îşi apăsă fruntea pe fereastra rece de plastic. Ar fi vrut să vadă oceanul sau să-şi poată da seama în ce direcţie este nordul. Ar fi vrut măcar să poată vedea întreaga panoramă înainte de aterizare.

– Vă rog să puneţi tava la locul ei, îl rugă o însoţitoare de zbor pe bărbatul care şedea lîngă ea, pe locul dinspre culoar, strîngînd apoi repede ceea ce mai rămăsese din gustarea lui Carmen. Bărbatul care

stătea lîngă ea era gras şi chel; tot timpul zborului o înghiontise cu servieta drept în fluierul piciorului.

Cînd călătorea cu avionul, Bridget întotdeauna nimerea lîngă studenţi arătoşi care-i cereau numărul de telefon. Carmen, în schimb, primea mereu locul din mijloc, între agenţi comerciali grăsani, cu inele de prost gust pe degete.

– Însoţitoarele de zbor sînt rugate să ia loc, anunţă căpitanul.

Carmen simţi un fior de nerăbdare. Îşi propti bine ambele picioare în podea şi se închină, aşa cum o văzuse pe mama ei făcînd înainte de fiecare decolare şi aterizare. Se simţea ca o prefăcută, dar nu era ăsta momentul să renunţe la superstiţii.

Tibby,

Eşti aici, lîngă mine, în gîndurile mele. Călătoria mea e minunată, dar îmi pare rău că sîntem despărţite şi că ai rămas singură acasă. Mă simt cam vinovată pentru că eu sînt fericită, în timp ce tu eşti tristă. Mi se pare tare ciudat să fiu fără voi. Îmi lipseşte mult draga de Tibby cu felul ei de-a fi, aşa că mă străduiesc eu să îi ţin locul. Trebuie să îţi spun că nu prea îmi reuşeşte.

Te sărut de mii de ori,
Carma

Eşti capabil să iubeşti?
Eşti capabil să te faci iubit?

Lena Kaligaris

Primul lucru care le-a sărit în ochi a fost uşa de la intrare. Era vopsită într-un galben-ţipător, nuanţa gălbenuşului de ou. Faţada casei era vopsită în albastru-puternic. Cine şi-o fi putut imagina o astfel de culoare? Lena îşi ridică privirile spre cerul senin de vară. Aha! Deci de-acolo pornise ideea...

În Bethesda, dacă ţi-ai fi vopsit casa în astfel de culori, toată lumea te-ar fi crezut drogat. Vecinii te-ar fi dat precis în judecată. S-ar fi furişat cu siguranţă noaptea ca să o vopsească bej. Aici, în schimb, culorile ţîşneau peste tot, pe fundalul pereţilor văruiţi în alb.

– Lena, mişcă-te odată! oftă Effie, împingînd valiza Lenei cu piciorul.

– Bine aţi venit, fetelor! Bine aţi venit acasă! le întîmpină bunica, bătînd din palme. Bunicul

bägă cheia în broască şi deschise uşa de culoarea razelor de soare.

Combinaţia dintre răul de avion, soare şi oamenii aceştia bătrîni şi ciudaţi o făcea pe Lena să se simtă ca o somnambulă (metaforic vorbind, bineînţeles). Nu îi fusese niciodată chiar aşa de rău, decît, poate, atunci cînd mîncase creveţi stricaţi la Peking Garden.

Dacă Lena era descumpănită şi şocată, Effie era morocănoasă pentru că nu dormise deloc. Lena se baza mereu pe sora ei ca să stea la palavre în locul ei, dar Effie era prea prost dispusă ca să poată face conversaţie, aşa încît drumul de la aeroport spre casă s-a desfăşurat în tăcere. Bunica se tot răsucea pe scaunul din faţă al Fiat-ului vechi şi exclama:

– Ia să mă uit mai bine la voi, fetelor! Of, Lena, eşti atît de frumoasă!

Lena îşi dorea din tot sufletul să nu mai spună lucruri de genul ăsta, pentru că era enervant şi, în plus, Effie era şi aşa destul de supărată.

Engleza vorbită de bunica era bunicică, datorită anilor pe care îi petrecuse conducînd un restaurant pentru străini, dar *bapi,* bunicul, nu prea profitase de pe urma situaţiei. Lena ştia că bunica fusese gazda pe care o iubeau clienţii, pentru că îi fermeca pe toţi cu amabilitatea ei. *Bapi* stătea mai mult în bucătărie: la început se ocupa doar cu gătitul, apoi de acolo a condus întreaga afacere.

Lenei îi era acum ruşine pentru că nu ştia greaca. După cum îi povestiseră părinţii, greaca fusese

prima limbă pe care o învățase cînd era mică, dar renunțase treptat la ea, cînd începuse școala. De fapt, părinții ei nu se prea obosiseră să o învețe. Era cu totul alt alfabet, ce naiba! Acum Lenei îi părea rău că nu știe limba, exact așa cum îi părea rău că nu este mai înaltă sau că nu are o voce ca a lui Sarah McLachlan. Îi părea rău, dar nu se aștepta să se mai schimbe vreodată ceva.

– Bunico, îmi place ușa voastră, spuse ea, în timp ce intra.

Înăuntru era atît de întuneric, încît Lena simți că o ia amețeala. Nu vedea decît punctulețe mici strălucitoare din cauza soarelui.

– Am ajuns, strigă bunica, bătînd iar din palme.

Bapi se clătina în urmă, cărînd doi saci marinărești pe un umăr și ruscsacul verde fosforescent al lui Effie pe celălalt. Era amuzant și deprimant totodată să-l privești. Bunica o îmbrățișă cu putere pe Lena. Aparent, Lena se bucura, dar, de fapt, era stînjenită, pentru că habar n-avea cum să răspundă la așa un gest.

În sfîrșit, îi trecu amețeala și interiorul casei deveni mai clar. Era mai spațioasă decît și-o imaginase, cu podele din plăcuțe de ceramică și covorașe drăguțe.

– Haideți cu mine, fetelor! le îndemnă bunica. O ță vă arăt camerele voastre si o ță bem ceva, da?

Cele două fete o urmară zăpăcite pe scări. Palierul era îngust, dar dădea spre două dormitoare, o baie și un hol scurt, în care se mai zăreau încă două uși. Bunica deschise prima ușă:

– Aiți ță stea frumoasa Lena, spuse ea cu mîndrie.

Lena nu își făcu o impresie prea bună despre cameră pînă cînd bunica nu deschise obloanele grele de lemn:

– Oh!

Arătînd pe fereastră, bunica îi explică:

– *Caldera*. Cred că voi îi spuneți „lac vulcanic".

Lena oftă iar, plină de admirație. Deși încă nu își formulase o părere clară despre bunica, se îndrăgosti imediat de privelițte. Apa era doar puțin mai întunecată la culoare decît cerul albastru, iar vîntul o mîngîia atît cît să o facă să sclipească în soare. Insula subțire și semicirculară îmbrățișa întinderea imensă de apă. În mijloc, se înălța o ridicătură micuță de pămînt.

– Oia e cel mai frumos sat din toata Grecia.

Lena era convinsă că bunica are dreptate. Se uită spre casele văruite cățărate pe stîncile ce țîșneau din apă. Nu-și dăduse seama pînă acum cît erau de abrupte și cît de ciudat era să îți construiești casa într-un astfel de loc. La urma urmelor, Santorini este un vulcan. Știa din poveștile părinților ei că aici avuseseră loc unele din cele mai mari erupții din lume și unele din cele mai puternice cutremure sau cele mai periculoase maree. Centrul insulei se scufundase cu totul în mare; tot ce mai rămăsese la vedere erau aceste stînci vulcanice imprevizibile și nisipul de culoarea cenușii. Acum vechiul crater părea liniștit, dar locuitorilor insulei le plăcea să-ți

amintească mereu că vulcanul putea începe oricînd să clocotească şi să erupă.

Deşi Lena crescuse într-o suburbie plicticoasă, plină de verdeaţă, pentru locuitorii căreia nu existau dezastre mai mari decît ţînţarii sau ambuteiajele de pe autostradă, ştia că rădăcinile ei sînt aici. Iar acum, uitîndu-se la apa aceea curată, parcă se treziseră în ea amintiri ancestrale şi chiar se simţea acasă.

– Numele meu este Duncan Howe şi sînt asistentul directorului general. Acum, că am terminat turul de orientare, vreau să le urez bun venit la Wallman celor mai tineri specialişti în vînzări.

Vorbea pe un ton atît de autoritar, încît ai fi crezut că voia să impresioneze o mulţime formată de sute de oameni şi nu doar două fete plictisite care mestecau de zor gumă.

Tibby îşi imagină ce s-ar întîmpla dacă i s-ar prelinge un firicel de salivă din colţul gurii pînă pe podeaua curată îmbrăcată în linoleum. Duncan se uită prin hîrtii.

– Hm, să vedem: Tiiby, strigă el, lungind i-ul.

– Se pronunţă Tibby.

– Tu trebuie să descarci marfa de la raionul de Igienă Intimă, din sectorul doi.

– Parcă eram specialistă în vînzări, mormăi Tibby.

– Brianna, tu poţi începe de la casa numărul patru, spuse el ignorînd-o pe Tibby, care se strîmbă acru.

Brianna primise o sarcina mai ușoară, pentru că avea o coafură trăsnită și sîni imenși pe care jacheta Wallman îi cuprindea cu greu.

– Luați-vă microfoanele și treceți la treabă! le ordonă el plin de importanță.

Tibby se chinui să-și înăbușe un hohot de rîs din care, în cele din urmă, se auzi un chițăit ridicol. Se plesni cu mîna peste gură, dar Duncan păru să nu observe nimc.

Singura veste bună pentru Tibby era că-și găsise vedeta pentru documentar. A doua zi după ce depuseseră *Jurămîntul Pantalonilor Călători* se hotărîse să realizeze un film despre vara ei plină de nemulțumiri – un fel de documentar pentru rataţi, o parodie despre cît de jalnică e viața. Duncan tocmai cîștigase un rol important.

Își puse casca dotată cu microfon și se grăbi spre raionul ei înainte să primească vreo sancțiune. Pe de o parte, ar fi fost minunat să o dea afară, dar, pe de altă parte, avea nevoie de bani dacă voia să aibă cîndva o mașină. Știa din proprie experiență că nu prea există oportunități de carieră pentru fete cu cercel în nas care nu știu să scrie repede la calculator și nici nu sînt prea sociabile.

Tibby se deplasă spre depozitul din spate, unde o femeie cu niște unghii anormal de lungi se îndrepta alene spre o cutie mare de carton.

– Du-te și aranjează toate astea la raionul de deodorante și antiperspirante, o instrui ea pe un ton plictisit.

Tibby însă nu-şi putea dezlipi ochii de la unghiile ei care se înconvoiau ca nişte seceri. Rivalizau cu unghiile indianului din *Cartea Recordurilor*. Arătau exact aşa cum îşi imagina Tibby că trebuie să arate unghiile unui cadavru după ce a stat cîţiva ani în pămînt. Se întrebă cum reuşea oare femeia asta să ridice o cutie cu unghiile alea. Oare putea să formeze un număr la telefon? Sau să introducă cifre în casa de marcat? Putea să se spele pe păr? Era, oare, posibil ca o persoană să fie concediată pentru că avea unghiile prea lungi? Putea să primească ajutor de invaliditate? Tibby îşi îndreptă privirile spre propriile unghii roase.

– În vreun fel anume? îşi aduse ea aminte să întrebe.

– Este o vitrină, îi răspunse ea, pe un ton care părea să spună că orice idiot ştie să aranjeze o vitrină. Sînt instrucţiuni în cutie, îi explică apoi.

Tibby mută cutia la raionul doi, întrebîndu-se cum ar arăta unghiile femeii în filmul ei.

– Îţi atîrnă căştile, o anunţă femeia.

Cînd deschise cutia, Tibby se descurajă de tot văzînd ce conţine, adică vreo două sute de antiperspirante cu bilă şi o drăcie complicată de carton la care se holbă fără să înţeleagă nimic din diagramele şi săgeţile de pe ea. Trebuia să fii cel puţin inginer ca să poţi aşeza cum se cuvine conţinutul cutiei.

Ajutîndu-se cu puţină bandă adezivă luată din raionul opt şi cu nişte gumă pe care o luase chiar

din gura ei, Tibby reuşi să construiască o piramidă de antiperspirante care avea în vîrf un cap de sfinx făcut din carton. Habar n-avea ce legătură au antiperspirantele cu Egiptul Antic. De unde naiba să ştie?

– Tibby!

Tibby îşi ridică privirea de la mormanul de antiperspirante cu echilibru atît de precar şi-l văzu pe Duncan care venea plin de importanţă.

– Te-am chemat deja de patru ori! Avem nevoie de tine la casa numărul trei.

Tibby uitase să îşi pornească microfonul şi căştile. Cît timp Duncan le explicase cum să le folosească, ea fusese prea ocupată să se amuze pe seama lui, aşa că nu auzise nici un cuvînt.

După o oră petrecută la casă, timp în care a vîndut două baterii unei puştoaice de vreo treisprezece ani pline de coşuri, tura ei a luat sfîrşit.

Îşi scoase jacheta, returnă căştile şi ieşi cu nonşalanţă din magazin, declanşînd o cascadă de ţiuituri ale senzorilor de la uşi. Duncan îi ieşi în cale cu o repeziciune uimitoare pentru o presoană atît de grasă.

– Fii drăguţă, te rog, şi urmează-mă înăuntru.

Putea să citească disperarea de pe faţa lui: *Nu ar fi trebuit să o angajăm pe fata cu cercel în nas!* Asta gîndea, cu siguranţă. Înăuntru, Duncan o rugă să îi arate ce avea în buzunare, prilej cu care s-a constatat că Tibby n-avea deloc buzunare.

– Atunci poate în buzunarele jachetei? insistă el.

Tibby netezi jacheta mototolită şi scoase din buzunar portofelul şi o rolă de bandă adezivă folosită.

– Ah, despre asta e vorba... Păi... să vedeţi: am folosit-o ca să...

Pe faţa lui Duncan se întipări o expresie blazată; scuze de genul ăsta mai auzise probabil de sute de ori.

– Uite ce este: politica noastră aici, la Wallman, este că trebuie să acordăm şi o a doua şansă celor care greşesc, aşa că o să trec cu vederea întîmplarea de astăzi. Din păcate, trebuie să-ţi anulez cîştigurile suplimentare pe care le primesc cei mai buni angajaţi, şi anume reducerea de 15% pe care o aveai pentru toate produsele noastre.

După ce Duncan îşi notă cu atenţie să-i scadă preţul benzii adezive din salariu, dispăru cîteva momente şi se întoarse cu o sacoşă transparentă de plastic:

– De acum încolo am să te rog să-ţi păstrezi obiectele personale în această sacoşă.

Dragă Carmen,

Atunci cînd ai rude apropiate pe care nu le-ai cunoscut niciodată le cam idealizezi în mintea ta. Cum se face că toţi copiii adoptaţi îşi imaginează că tatăl lor este profesor universitar şi mama lor supermodel?

Cred că am păţit şi eu acelaşi lucru cu bunicii mei. Părinţii îmi spuneau mereu că sînt frumoasă ca bunica, aşa că tot timpul mi-am

imaginat-o ca pe un fel de Cindy Crawford. Cînd colo, e bătrînă şi nu seamănă deloc cu Cindy Crawford. Îşi face un permanent urît şi poartă haine învechite de velur şi sandale roz fără toc. Şi mai are şi nişte unghii ciudate la picioare. E o bunică obişnuită, ca toate bunicile.

Pe bapi, afaceristul legendar al familiei Kaligaris, mi-l imaginam înalt şi impunător, dar bineînţeles că nu-i aşa. E scund ca mine. Poartă cămaşă albă cu fermoar la guler şi pantaloni maro tricotaţi, deşi aici e o căldură insuportabilă. Are pantofi din vinilin alb. E pistruiat şi zbîrcit ca toţi bătrînii. Şi mai e şi foarte timid.

Ştiu că trebuie să-i iubesc, deşi de-abia i-am cunoscut, pentru că sînt bunicii mei. Dar cum să fac chestia asta? Nu poţi să iubeşti pe cineva la comandă, nu?

Să ştii că am mare grijă de Pantaloni. Şi mi-e dor de tine. Sînt sigură că tu n-o să mă judeci prea aspru fiindcă mă port ca o răsfăţată. Tu întotdeauna eşti mai înţelegătoare cu mine decît aş merita.

Te iubesc,

Lena

Nu există nimic pe lume care
să distreze toată familia.

Jerry Seinfeld

Apusul era prea frumos. Lena aproape că intrase în panică, pentru că nu putea să-l surprindă aşa cum se cuvine. Petele de culoare de pe paleta ei, care de obicei o inspirau, îi păreau şterse. Soarele încă ardea cu putere, dar pictura ei era lipsită de lumină. Îşi puse paleta şi şevaletul pregătit cu atîta grijă pe şifonier, ca să nu mai fie nevoită să le vadă.

Se aplecă peste pervazul ferestrei, uitîndu-se la soarele a cărui lumină părea să se prelingă uşor în apele mării; încerca să se bucure de el, deşi nu putea să îl păstreze pentru ea. De ce avea mereu senzaţia că trebuie neapărat să acţioneze într-un anumit fel în prezenţa unui lucru frumos? De ce nu putea, pur şi simplu, să stea şi să admire?

Ajunse pînă la ea zarva ospăţului care se pregătea jos. Bunica şi *bapi* sărbătoreau sosirea lor

pregătind o masă copioasă pentru cîţiva vecini. Bunicii îşi vînduseră restaurantul cu doi ani în urmă, dar încă împărtăşeau aceeaşi dragoste pentru gătit. Arome bogate şi condimentate pluteau rînd pe rînd pînă în camera Lenei, indicîndu-i meniul care se pregătea.

– Lena, sîntem aproape gata! Îmbracă-te şi coboară şi tu!

Lena îşi aruncă pe pat valiza şi sacul marinăresc, privind în continuare pe fereastră. Niciodată nu îi făcea prea mare plăcere să se îmbrace şi să se aranjeze. Nu purta decît haine comode, „jalnice, plictisitoare şi demodate", după cum spuneau prietenele ei. Nu-i plăcea să le ofere oamenilor şi mai multe motive ca să se uite la ea şi nu-i plăcea în nici un caz să-i lase să creadă că personalitatea ei se rezumă la aspectul fizic. Fusese în centrul atenţiei de prea multe ori în copilărie şi acum încerca să evite astfel de situaţii.

În seara aceasta se simţea totuşi neliniştită. Căută cu atenţie printre haine ca să găsească Pantalonii. Parcă erau ceva mai grei decît îşi aducea aminte. Îşi ţinu respiraţia în timp ce îi despacheta. Din cutele materialului parcă se împrăştiară în aer o mie şi una de dorinţe. Acesta era începutul. Acum începea povestea Pantalonilor Călători. Totuşi, din cine ştie ce motive, nu putea să se imagineze îmbrăcată în ei. Se încălţă în nişte mocasini uzaţi maronii şi coborî.

– Am făcut o chiftea, o anunţă Effie din bucătărie.

– *Keftedes*, îi explică bunica plină de mîndrie. Effie e o Kaligaris adevărată. Îi place să gătească, dar şi să mănînce.

Bunica o îmbrăţişă aprobator pe Effie. Lena zîmbi şi se îndreptă spre bucătărie, ca să cerceteze îndeaproape şi să aducă laudele cuvenite. Ea şi Effie îşi începuseră jocul lor obişnuit: toată lumea era la început captivată de Lena, pentru că era surprinzător de frumoasă, dar după cîteva ore sau poate zile Effie cea afectuoasă şi exuberantă atrăgea atenţia tuturor. Şi aşa era drept. Spre deosebire de Effie, Lena era introvertită. Îi venea foarte greu să comunice cu oamenii. Avea în permanenţă impresia că aspectul ei fizic este o momeală: oferea promisiunea unei relaţii pe care ea nu era în stare să o menţină.

Bunica o cîntări din ochi:

– Aşa te îmbraci la petrecere?

– Aşa mă gîndisem. Trebuie să mă îmbrac mai elegant?

– Păi... nu e o petrecere elegantă, dar....

Bunica nu părea să fie prea severă în ceea ce priveşte ţinuta, dar parcă avea o privire jucăuşă, ca şi cum ar fi ştiut un secret şi abia aştepta să îl împărtăşească şi celorlaţi.

– Să mă schimb şi eu? întrebă Effie, a cărei bluză era plină de firimituri.

Bunica era la fel de pricepută la păstrat secrete ca şi Effie. O privi conspirativ pe Lena:

– Vezi tu, o să vină şi un băiat, care îmi e ca un nepot. E un băiat foarte drăguţ.... spuse ea făcînd cu ochiul.

Lenei îi îngheţă zîmbetul pe buze. Bunica ei chiar încerca să-i aducă pe cap un băiat la mai puţin de şase ore de cînd sosise? Poate nu auzise ea bine! Lena ura astfel de aranjamente. Effie afişă o expresie disperată în locul ei.

– Îl cheamă Kostos şi e nepotul vecinilor şi prietenilor noştri cei mai dragi.

Uitîndu-se cu atenţie la chipul bunicii, Lena bănui că asta e o idee mai veche de-a bunicii. Ştia că în Grecia căsătoriile aranjate sînt încă un lucru obişnuit, mai ales în insule, dar la una ca asta nu s-ar fi aşteptat! Effie rîse nervos.

– Hm, ştii ce, bunico? Băieţii o plac foarte mult pe Lena, dar ea se poartă urît cu ei.

– Mulţumesc, Effie, se încruntă Lena spre sora ei.

– Dar aşa este! ridică ea din umeri cu drăgălăşenie.

– Lena nu-l cunoaşte pe Kostos. Toată lumea îl iubeşte pe Kostos, încheie bunica pe un ton ferm.

– Iubito!

Inima lui Carmen începu să bată nebuneşte cînd îşi văzu tatăl care îi făcea cu mîna din spatele geamului de plastic al porţii 42. O luă la fugă spre el, simţindu-se ca într-un clişeu învechit din filmele de proastă calitate, dar nici că-i păsa.

– Tată!

Se aruncă în braţele lui. Îi plăcea să savureze cuvîntul „tată" ori de cîte ori îl folosea. Majoritatea copiilor îl foloseau tot timpul, fără să îl aprecieze. Ea îl păstra nerostit atîta vreme, an de an, ca să îl poată folosi doar cîteva zile.

Tatăl ei o ţinu în braţe cît pentru toate lunile de despărţire, apoi îi dădu drumul şi Carmen putu să îl privească mai bine. Era atît de înalt! Îi luă rucsacul şi îl puse pe umăr, deşi era foarte uşor. Era atît de caraghios cu rucsacul ei împodobit cu bănuţi turcoaz, încît nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

– Bună, iubito, îi spuse el vesel, înconjurînd-o protector cu braţul pe care îl mai avea liber. Cum a fost zborul?

– Excelent.

Îşi dădea seama că formau o pereche ciudată: el mergea prea repede pentru ea, dar era atît de fericită încît nu o deranja. Să îşi facă probleme dintr-astea alte fete, care îşi văd taţii în fiecare zi. Ea nu îl vedea decît de cîteva ori pe an.

– Eşti frumoasă foc, iubito. Te-ai mai înălţat, îi spuse mîngîind-o pe creştetul capului.

– Aşa e. Am aproape 1,70.

Carmen era foarte mîndră că îi semăna în privinţa asta.

– Uau, se miră el de la înălţimea lui de 1,85. Şi mama ta ce mai face?

– Bine.

Întotdeauna punea întrebarea asta în primele cinci minute, ca să scape de obligaţie, iar Carmen îi răspundea mereu acelaşi lucru, pentru că, de fapt, el nici nu dorea să ştie mai mult. În fiecare an, mama ei era avidă de informaţii despre tatăl ei; el, în schimb, nu întreba despre ea decît din politeţe. Carmen se simţi dintr-o dată copleşită de un sentiment de vinovăţie. Ea era înaltă, iar mama ei n-avea decît 1,50 înălţime. Pe ea tatăl ei o alinta şi îi spunea că e frumoasă, dar de mama ei nu-i mai păsa deloc.

– Ce mai fac prietenele tale?

Se înghesuiau amîndoi pe scara rulantă, iar el o ţinea în continuare de umăr. El ştia foarte bine cît de strînsă este relaţia dintre ea, Tibby, Lena şi Bridget. Mereu îşi amintea despre ele detalii pe care i le povestise Carmen.

– E o vară foarte ciudată pentru noi. E prima vară pe care nu o petrecem împreună. Lena e în Grecia, la bunicii ei; Bridget e într-o tabără de fotbal în Baja California, iar Tibby a rămas singură acasă.

– Şi tu stai aici cu mine toată vara...

Întrebarea nerostită de pe buzele lui era abia perceptibilă.

– Da, dar îmi pare aşa de bine că sînt aici! Abia aşteptam să vin. E ciudat, ştii? Ciudat în sensul bun, înţelegi? O să fie bine să ne mai împrietenim şi cu alte persoane. Ştii tu cum sîntem noi patru: toată ziua împreună.

Îşi dădea seama că vorbeşte incoerent, dar simţea nevoia să împartă cu el tot ce-i trecea prin cap. El se îndreptă spre banda rulantă pe care veneau bagaje:

– Cred că astea sînt bagajele de la avionul tău.

Îşi aminti dintr-o dată cum mai demult, în Washington, cînd era mai mică, o ţinuse suspendată de mîini ca să se poată plimba şi ea pe banda rulantă de bagaje, pînă cînd îi observase un paznic şi ţipase la ei.

– E o valiză mare, neagră şi are roţi. Arată, de fapt, ca toate valizele.

I se părea ciudat că el nu ştia cum arată valiza ei pentru că ea nu-l vedea niciodată fără valiză.

– Uite-o!

El trase valiza cu putere, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru momentul ăsta toată viaţa. Bănuţii de pe rucsacul ei sclipiră vesel. Tatăl ei prefera să care valiza, în loc să o tragă pe roţi.

– Gata. Putem să mergem acum, spuse el îndreptîndu-se spre parcare.

– Mai ai Saab-ul ?

Maşinile erau pasiunea lor comună.

– Nu. L-am vîndut primăvara trecută şi mi-am cumpărat o maşină mai încăpătoare.

– De ce? Şi-ţi place mai mult?

Nu reuşea să îl înţeleagă deloc.

– E numai bună pentru mine, spuse el, împingînd-o spre un Volvo bej.

Saab-ul pe care îl avusese înainte era roşu.

– Hai să mergem.

Îi deschise uşa, ajutînd-o să se urce în maşină şi punîndu-i rucsacul alături, apoi îi puse valiza în portbagaj. Oare unde învăţau taţii să facă chestii de genul ăsta? Şi de ce nu îi învăţau şi pe băieţii lor să se comporte la fel?

– Cum ţi-a mers la şcoală semestrul ăsta? întrebă el în timp ce scotea maşina din parcare.

– Foarte bine. Am luat zece la matematică, biologie, engleză şi franceză, iar la istorie universală am luat zece minus.

Mama ei considera că îşi face prea multe griji pentru şcoală. Pentru tatăl ei, în schimb, notele contau foarte mult.

– Asta e nemaipomenit, iubito. Clasa a zecea e importantă.

Ştia că tatălui ei i-ar fi plăcut ca ea să studieze mai departe la Williams, cum făcuse şi el, iar el ştia, la rîndul lui, că şi ea gîndea la fel. Totuşi nici unul dintre ei nu îşi exprimase vreodată gîndul acesta cu voce tare.

– Şi cu tenisul cum merge?

Mai toţi colegii ei urau întrebările astea pe care le pun toţi părinţii, dar ea aştepta tot anul pentru ca să le poată auzi.

– Bridget şi cu mine am jucat împreună la dublu şi am pierdut un meci.

Nu i-a mai spus că luase un şapte la olărit, pentru că, oricum, nota asta nu figura pe foaia matricolă,

nici că băiatul de care îi plăcea o invitase pe Lena la balul de absolvire. Şi, în nici un caz, nu trebuia să-i spună că o făcuse pe mama să plîngă în duminica de Paşti. Toate conversaţiile cu tatăl său aveau să fie numai despre reuşitele din viaţa ei.

– Am rezervat un teren pentru sîmbătă, o anunţă el, apăsînd pe acceleraţie.

Carmen urmărea cu atenţie peisajul. Se vedeau moteluri şi clădiri în construcţie, ca pe lîngă toate aeroporturile, dar aerul parcă era mai greu şi mai sărat. Îşi privi cu atenţie tatăl. Era deja bronzat, şi asta îi scotea în evidenţă ochii albaştri. Mereu îşi dorise să fi moştenit ochii lui, şi nu ochii căprui ai mamei. Se tunsese recent şi avea cămaşa apretată. Oare fusese promovat sau care era explicaţia?

– Abia aştept să-ţi văd apartamentul.

– Mda.

Vorbea pe un ton absent, privind în oglinda retrovizoare.

– Nu e ciudat că n-am mai fost niciodată la tine acasă?

– Ştii, iubito, asta nu înseamnă că n-am vrut să vii la mine. Pur şi simplu am aşteptat să mă instalez mai bine înainte să te invit.

În ochii lui se citea o urmă de vinovăţie. Nu intenţionase să îl facă să se simtă prost.

– Tată, nu mă interesează cît de bine te-ai instalat. Nu trebuie să-ţi faci griji. O să ne distrăm de minune. Cui îi pasă cum arată apartamentul tău de fapt?

Maşina ieşi de pe autostradă.

– N-am vrut să te amestec în viaţa mea dezorganizată. Lucram prea mult, stăteam singur într-un apartament cu un dormitor şi mîncam în fiecare zi la restaurant. Nu prea aveam ce să-ţi ofer, nu?

Ar fi vrut să poată vorbi de două ori mai repede, ca să-i poată explica ce simţea:

– Dar eu abia aştept! Îmi place la nebunie să mănînc în oraş; m-am plictisit de viaţa ordonată şi de mîncatul acasă.

Şi chiar aşa şi era! Vara aceasta urma să fie numai a lor.

Tatăl ei conducea în tăcere de-a lungul unei alei mărginite pe ambele părţi de case mari, victoriene. Dintr-o dată cerul se întunecă şi începu ploaia. Maşina se opri în faţa uneia dintre case, care era văruită în alb, cu obloane verzi şi cu o verandă imensă.

– Cine stă aici?

Tatăl ei opri motorul şi se întoarse spre ea.

– Aici stau eu.

Avea o privire distantă şi misterioasă. Evita să o privească, pentru că nu dorea să vadă întrebarea din ochii ei.

– În casa asta imensă? Parcă aveai un apartament pe undeva.

– M-am mutat luna trecută.

– Şi de ce nu mi-ai spus nimc la telefon?

– Păi... nu e numai atît. Sînt mai multe lucruri importante de discutat, dar voiam să ţi le spun personal.

Nu prea înţelegea despre ce fel de lucruri importante vorbeşte, iar ei nu-i plăceau deloc surprizele:

– Şi cînd ai de gînd să-mi spui?

– Mai bine să intrăm, da?

Al coborî din maşină şi se grăbi să îi deschidă şi ei portiera. Lăsă valiza în maşină ca să-i poată ţine haina deasupra capului cît urcară scările spre casă. O luă grijuliu de mînă:

– Fii atentă, treptele aste sînt foarte alunecoase cînd plouă.

O conducea pe scara de lemn spre terasa de la intrare ca şi cum ar fi trăit acolo dintotdeauna. Carmen îşi auzea inima bătînd. Nu ştia la ce să se aştepte. Îşi aminti brusc de mărul pe care îl avea în geantă. Tatăl ei deschise uşa de la intrare fără să bată.

– Am ajuns, strigă el.

Carmen îşi ţinea suflarea. Cine putea fi în casă? În cîteva secunde apărură o femeie şi o fată care părea să fie de vîrsta ei. Carmen rămase ţintuită în loc în timp ce şi femeia şi fata o îmbrăţişau ca şi cum s-ar fi cunoscut demult. În cameră apăru apoi şi un băiat înalt, de vreo optsprezece ani. Era blond şi solid, ce mai, arăta ca un adevărat atlet. Cum băiatul nu arătă nici o intenţie s-o îmbrăţişeze, Carmen simţi că o încearcă un vag sentiment de mulţumire.

– Lydia, Krista, Paul, ea este Carmen, fiica mea.

Era atît de ciudat să-l audă pronunţîndu-i numele. Ea nu era niciodată „Carmen" pentru el: întotdeauna îi spunea „iubito", „puiule" sau ceva de genul ăsta. Poate pentru că fusese botezată după bunica din partea mamei, care, după divorţ, începuse să-i trimită scrisori pline de duşmănie. Pe bunica din partea tatălui ei o chema Mary, dar ea murise. Toată lumea din încăpere se holba la ea, zîmbind stupid. Habar n-avea ce ar fi trebuit să spună sau să facă.

– Carmen, ea este Lydia.

Tăcere, tăcere şi... iar tăcere! Ce penibil!

– Lydia este logodnica mea, iar Paul şi Krista sînt copiii ei.

Carmen închise ochii şi apoi îi redeschise. Penumbra din încăpere o ameţea.

– De cînd ai tu logodnică? întrebă în şoaptă, deşi ştia că este groaznic de nepoliticoasă.

Rîzînd, tatăl ei îi răspunse:

– Din 24 aprilie. M-am mutat aici la jumătatea lui mai.

– Şi te căsătoreşti?

Pur şi simplu ne se putea abţine să pună întrebările astea idioate.

– Ne căsătorim pe 19 august.

– Aha!

– E minunat, nu?

– Minunat, într-adevăr, repetă Carmen pe un ton stins.

Lydia o luă de mînă, iar ei i se păru că mîna i se detaşează brusc de restul corpului.

– Ne pare atît de bine că ai venit să-ţi petreci vara cu noi. De ce nu intri să te relaxezi puţin? Ce preferi: un suc sau o ceaşcă de ceai? Albert o să-ţi arate care e camera ta şi o să te poţi instala cum se cuvine.

Albert? Cine e Albert? Cui naiba i-ar fi trecut prin cap să-i spună tatălui ei Albert în loc de Al? Şi cum adică să se instaleze? Nici prin gînd nu-i trecea să-şi petreacă vara aici.

– Carmen, ce vrei să bei: suc sau ceai?

Carmen îl privi cu ochii rotunjiţi din cauza şocului şi dădu din cap.

– Deci? Ce-ţi aduc? Ambele?

Carmen se uită prin bucătărie. Peste tot era numai aparatură din inox, ca în bucătăriile oamenilor bogaţi, iar pe jos era întins un covor oriental. Ce fel de oameni îşi pun covoare orientale în bucătărie? De tavan atîrna un ventilator de modă veche, finisat în stil sudic, care se învîrtea încet. Stropii de ploaie loveau cu zgomot geamurile.

– Carmen? Heeei! Carmen!

Tatăl ei se străduia cu greu să îşi ascundă nerăbdarea, în timp ce Lydia aştepta lîngă dulap.

– Scuzaţi-mă, vă rog! Nu vreau nimic de băut, doar spuneţi-mi unde să-mi las lucrurile.

Tatăl ei părea întristat. Oare văzuse cît e de supărată? Greu de crezut, pentru că întristarea îi dispăru repede de pe chip.

– Hai cu mine. Îţi arăt camera şi după asta o să-ţi aduc eu valiza sus.

Îl urmă pe scări, pe lîngă cele trei dormitoare, spre o cameră care dădea spre curtea din spate, împodobită cu un covor gros de culoarea piersicii, cu mobilă veche şi cu două cutii de şerveţele, una pe birou şi una pe noptieră. Erau şi draperii, şi volănaşe la aşternuturile de pat. Ar fi putut să pună pariu pe un milion de dolari că jos, în frigider, era cel puţin o sticlă cu suc.

– Asta e camera de oaspeţi?

– Da, răspunse tatăl ei, fără să înţeleagă adevăratul sens al întrebării. Tu instalează-te cum trebuie, că îţi aduc eu valiza imediat.

În timp ce se îndrepta spre uşă, Carmen îl opri:

– Tată!

Părea obosit.

– Voiam doar să...

Nu ştia cum să înceapă. Ar fi vrut să-i spună că fusese destul de lipsit de tact să nu o anunţe despre schimbările din viaţa lui. I-a fost tare greu să intre într-o casă plină de străini fără nici un fel de avertisment. În ochii lui se citea parcă o rugăminte nespusă, pe care abia o simţise. Tatăl ei nu putea suporta ca ea să fie supărată pe el.

– Nimic...

Îl privi cum iese din cameră şi îşi dădu seama că, într-un fel, semănau: cînd erau împreună nici ei nu îi plăcea să strice totul aducînd vorba despre lucrurile neplăcute din viaţa lor.

Draga mea Bee,

Vara lui Carmen și a lui Al a durat cam cît drumul de la aeroport pînă acasă. Mai nou, pe tata îl cheamă Albert, urmează să se însoare cu Lydia și trăiește într-o casă plină de cutii de șervețele. În plus, se joacă de-a tatăl model cu doi copii blonzi. Poți să uiți tot ce sperasem eu. Nu sînt decît un musafir și stau în camera de oaspeți a unei familii care nu va fi niciodată a mea.

Îmi pare rău, Bee, știu că iar sînt egoistă. Mă comport ca un copil, dar simt că mi se frînge inima. Urăsc surprizele.

Te iubesc și mi-e dor de tine,
Carmen

Dragostea e ca şi războiul:
începe uşor şi se termină greu.
Proverb

— Lena!

Lena îşi ridică privirile din revistă cînd sora ei apăru în pragul uşii. Strecurîndu-se înăuntru, Effie se aşeză pe pat:

– Să ştii că au venit musafirii şi a început petrecerea.

Lena auzise vocile de la parter, dar putea foarte bine să îşi imagineze că nu a auzit nimic.

– A venit şi el, continuă Effie cu subînţeles.

– Care el?

– Kostos.

– Şi ce-i cu asta?

– Lena, să ştii că nu glumesc. Ar trebui să vii să-l vezi.

– De ce?

Effie se sprijini în coate:

– Ştiu că tu ţi l-ai imaginat ca pe un băieţel, dar...

– Dar ce?

– Dar...

Lena se încruntă:

– E... superb.

Lena era curioasă din fire, dar n-ar fi recunoscut niciodată.

– Ef, eu n-am venit în Grecia ca să-mi găsesc un prieten.

– Atunci pot să ies eu cu el?

Pe Lena o pufni rîsul de-a binelea:

– Dacă vrei, da. Dar dă-mi voie să-ţi amintesc că deja ai un prieten.

– Am avut pînă în momentul în care l-am văzut pe Kostos.

– Chiar aşa de bine arată?

– Lasă că vezi tu.

– Atunci să mergem.

Lena se ridică în picioare. Îi părea chiar bine că Effie i-l lăudase atîta; se aştepta să fie vreun prinţ, iar cînd o să-l vadă, sigur o să fie dezamăgită. Effie o opri din drum.

– Parcă i-ai spus bunicii că ai urcat ca să te schimbi.

– Ai dreptate.

Lena începu să răscolească prin geantă. Era deja răcoare pentru că soarele era la apus. Îşi puse un pulover pe gît de culoare maro, pentru că altceva mai puţin atrăgător de atît nu avea, iar părul îl strînse la spate într-o coadă severă. Totuşi, Pantalonii îi veneau mulaţi pe corp.

– Ştii, pantalonii ăştia ai tăi chiar au ceva magic. Îţi vin tare bine. Parcă îţi vin şi mai bine decît pînă acum.

– Mersi. Hai să mergem.

– În sfîrşit!

Kostos n-a fost nici pe departe o dezamăgire. Era înalt. Arăta mai mult ca un bărbat decît ca un băiat de vîrsta lui. Avea cel puţin optsprezece ani. Arăta prea bine, ceea ce era destul ca Lena să devină suspicioasă. Adevărul este că Lena era mereu suspicioasă. Dar în ceea ce priveşte băieţii, avea dreptate să fie aşa. Ea ştia foarte bine cum sînt: nu se uitau decît la aspectul fizic. Se prefăceau că îţi sînt prieteni, şi atunci cînd căpătai încredere în ei, începeau să te pipăie. Pretindeau că vor să lucreze cu tine la un proiect pentru ora de istorie sau se ofereau să participe la donarea de sînge pe care o organizai tu, numai ca să îţi atragă atenţia. Dar imediat ce îşi dădeau seama că nici prin gînd nu-ţi trece să ieşi cu ei, nu îi mai interesau deloc nici istoria, nici lipsa de sînge pentru transfuzii din spitalele locale. Partea cea mai rea este că, de cele mai multe ori, ieşeau în oraş cu cea mai bună prietenă a ta numai ca să aibă un pretext să se apropie de tine, iar cînd adevărul ieşea la iveală, prietena ta avea cel mai mult de suferit. Din cauza asta, Lena prefera băieţii care nu arătau prea bine, dar pînă şi ăştia o dezamăgeau.

Lena era de părere că majoritatea fetelor îi suportă pe băieţi pentru că au nevoie de cineva care să le asigure că sînt drăguţe. Dacă exista un lucru pe care Lena îl ştia sigur despre propria ei persoană, ăsta era: ştia clar că e drăguţă. Prietenele îi spuneau Afrodita, pentru că aşa o chema pe zeiţa dragostei şi a frumuseţii. Partea cu frumuseţea mai era cum mai era, dar iubirea i se părea o glumă proastă, pentru că Lena nu era deloc romantică.

– Lena, el este Kostos.

Lena îşi dădea seama că bunica se străduia să se poarte natural, dar adevărul era că nu mai putea de nerăbdare.

– Kostos, ea este nepoata mea, Lena.

Faţa i se lumină de un zîmbet larg, de parcă ar fi prezentat unui concurent maşina cea nouă pe care o cîştigase. Lena întinse repede mîna ca să prevină orice manifestare spontană tipic grecească, spre exemplu, sărutatul pe obraji. Kostos o privi cu atenţie cînd îi strînse mîna. Lena ştia că el încerca să o privească în ochi, dar nu se uită decît în jos.

– Kostos merge la facultate la toamnă, îl lăudă bunica, ca şi cum ar fi fost copilul ei. A dat nişte probe pentru echipa naţională de fotbal. Sîntem tare mîndri de el.

Acum Kostos era cel care stătea cu ochii plecaţi.

– Valia mă laudă mai mult decît propria mea bunică, mormăi el încurcat.

Lena observă că, deşi vorbea cu accent, vorbea clar şi corect.

– Vara asta, Kostos îl ajută pe *bapi* al lui, spuse bunica ştergîndu-şi o lacrimă de pe obraz. *Bapi* Dounas are probleme cu inima, iar Kostos şi-a schimbat toate planurile de vacanţă numai ca să-l ajute.

Kostos arăta acum stînjenit de-a binelea, iar Lenei i se făcu milă de el.

– Valia, ştii bine că *bapi* e sănătos tun. Mereu mi-a plăcut să lucrez la fierărie.

Lena ştia că minte, dar i se păru un gest frumos din partea lui. Dintr-o dată îi veni o idee genială:

– Kostos, ai făcut cunoştinţă cu sora mea, Effie?

Effie se tot învîrtea pe lîngă ei, aşa că nu era greu deloc să întindă mîna după ea şi să o tragă mai aproape. Kostos zîmbi:

– Semănaţi, spuse el, iar Lena simţi că ar putea să-l şi îmbrăţişeze pentru cuvintele astea.

Lumea se uita mereu la diferenţele dintre ele, nicidecum la asemănări. Poate că trebuia să fii grec ca să le observi.

– Care dintre voi e mai mare?

– Eu sînt mai mare, dar Effie e mai drăguţă.

– Ce prostii... pufni bunica.

– E doar cu un an mai mare ca mine. De fapt, cu cincisprezece luni.

– Aha!

– N-are decît paisprezece ani. Lena împlineşte şaisprezece la sfîrşitul verii, preciză bunica.

– Tu mai ai fraţi sau surori? întrebă Effie grăbită să schimbe subiectul.

– Nu.

Kostos se întunecă brusc la faţă, iar fetele oftară în cor. Lena era convinsă că exista o poveste în spatele expresiei triste pe care o întrezărise şi îşi dori în gînd ca Effie să nu mai insiste asupra subiectului. Nu i-ar fi plăcut să intre în detalii personale.

– Kostos... joacă fotbal, spuse ea într-o doară.

– Cum adică, „joacă fotbal"? interveni bunica. Ce vrei să spui? El e un campion adevărat. Este eroul nostru de-aici, din Oia.

Kostos rîse, aşa că fetele începură şi ele să rîdă ca la comandă.

– Voi, tinerii, vorbiţi şi voi de-ale voastre, le spuse bunica pe un ton autoritar, dispărînd printre invitaţi.

Dîndu-şi seama că asta ar fi o bună ocazie pentru Effie, Lena se retrase şi ea:

– Mă duc să-mi mai iau nişte mîncare.

Ceva mai tîrziu, stătea pe singurul scaun de pe verandă şi mînca o delicioasă mîncare grecească, *dolmades*, adică sarmale în foi de viţă cu măsline. Mîncase mîncare grecească de multe ori în Maryland, dar niciodată nu fusese atît de bună ca aceasta. Kostos se ivi dintr-o dată în cadrul uşii:

– Aici erai! Îţi place să stai singură?

Ea îi făcu semn că da. Tocmai de aceea îşi alesese locul, pentru că nu era scaun decît pentru o persoană.

– Înţeleg.

Era atît de drăguţ! Avea părul negru şi ondulat, şi ochii verzi-gălbui. Doar nasul îl avea puţin strîmb.

Asta înseamnă că ar trebui să pleci, îl atenţionă ea în gînd.

Kostos se îndreptă spre o alee care ducea dincolo de casa bunicilor ei şi şerpuia pînă departe pe stînci. Arătînd în josul dealului, îi explică:

– Acolo locuiesc eu.

Casa lui era aproape la fel cu a bunicilor ei şi era doar cu cinci porţi mai încolo. La etajul doi avea un balcon din fier forjat, iar faţada era vopsită într-un verde-electrizant; de la etaj se revărsa o cascadă de flori.

– Cam departe.

Kostos zîmbi. Lena ar fi vrut să îl întrebe dacă locuieşte cu bunicii lui, dar asta ar fi însemnat să îl invite la o conversaţie în toată regula. Cînd îl văzu sprijinindu-se de zidul văruit ce mărginea aleea, Lena îşi dădu seama cît este de înalt de fapt, şi uite-aşa s-a dus şi ideea preconceputa că grecii sînt scunzi...

– Vrei să ne plimbăm puţin? Aş vrea să-ţi arăt Ammoundi, satul de la poalele stîncilor.

– Nu, mersi.

Nici măcar nu s-a deranjat să inventeze o scuză. Îşi dăduse seama deja că băieţii luau scuzele ca pe nişte motive în plus să te invite şi altă dată să ieşi cu ei. Kostos o privi cîteva momente, evident dezamăgit:

– Poate altă dată.

Ea ar fi vrut să-l vadă că intră înapoi şi o invită pe Effie să vadă satul Ammoundi, dar Kostos o luă încet în josul dealului, întorcîndu-se la el acasă.

Îmi pare rău că m-ai invitat la plimbare. Dacă n-ai fi făcut-o, poate că mi-ai fi fost simpatic, se trezi ea vorbind din nou în gînd.

În cele din urmă, se dovedi că erau şi băieţi în tabăra de fotbal. De fapt, era unul singur. Adică ei erau mai mulţi, dar pentru Bridget, era unul singur.

După aparenţe, era antrenor. Stătea de partea cealaltă a terenului şi se consulta cu Connie. Avea părul negru şi pielea închisă la culoare; părea să fie hispanic. Avea constituţia graţioasă, dar atletică a unui mijlocaş. Chiar şi din depărtare, se vedea că avea trăsături interesante pentru un antrenor de fotbal. Era frumos de-a dreptul.

– Nu e politicos să te holbezi aşa.

– Nu pot să mă abţin, îi răspunse Bridget lui Ollie, zîmbind larg.

– Adevărul e că arată atît de bine!

– Îl cunoşti?

– Îl ştiu de anul trecut. Era antrenor secund la echipa mea. Am tînjit toate după el.

– Cum îl cheamă?

– Eric Richman şi e din Los Angeles. Joacă pentru Columbia. Cred că anul ăsta trece în anul doi de facultate.

Era mai mare, într-adevăr, dar nu era chiar aşa de mare.

– Nu e cazul să-ţi faci prea multe speranţe. Politica taberei este să nu ne împrietenim cu antrenorii. Şi el o respectă întru totul, deşi multe fete s-au străduit să-l corupă.

– Adunarea! strigă Connie spre grupurile de fete.

Bridget îşi desfăcu părul. Buclele îi căzură pe umeri reflectînd şi mai plăcut decît de obicei lumina soarelui. Se îndreptă spre Connie, care stătea la un loc cu ceilalţi antrenori.

– Acum o să citesc echipele.

Ca toţi antrenorii cu experienţă, Connie putea să ţipe din răsputeri dacă era nevoie.

– Este un moment foarte important, da? Trebuie să fiţi unite de la primele meciuri pînă la Cupa Campionilor de la sfîrşitul verii, înţelegeţi? Trebuie să vă cunoaşteţi echipa! Trebuie să vă iubiţi echipa! Ştiţi foarte bine că fotbalul adevărat nu îl joacă marii jucători, ci marile echipe.

Mulţimea începu să aplaude. Lui Bridget îi plăceau teribil discursurile astea de încurajare. Aveau mereu efect asupra ei, chiar dacă îşi dădea seama că sună caraghios. Şi-o imagina deja pe Tibby cum şi-ar fi dat ochii peste cap în bătaie de joc.

– Înainte să anunţ echipele, daţi-mi voie să îi prezint şi pe ceilalţi antrenori principali şi secunzi.

Connie îi prezentă pe toţi, menţionîndu-le numele şi cîteva date despre ei. Ultimul a fost Eric. Oare i se păruse ei sau Eric fusese aplaudat mai cu spor decît ceilalţi?

Connie le spuse că sînt împărţite în şase echipe, care nu au nici o legătură cu modul în care sînt împărţite în barăci. Fiecare echipă are culoarea ei şi în momentul în care sînt strigate, primesc tricouri cu însemnele echipei lor. Pentru început, se alegea cîte un membru al fiecărei echipe, apoi aveau onoarea să-şi aleagă singure colegele. Ce prostii! Connie alese apoi pentru fiecare echipă cîte un antrenor principal, un antrenor secund şi un instructor. Eric a fost desemnat pentru echipa numărul patru.

Doamne, de-aş nimeri la echipa lui! se rugă Bridget în gînd.

Connie îşi consultă listele pe care le căra peste tot cu ea.

– Aaron, Susanna, echipa numărul cinci.

Era momentul să se relaxeze, pentru că lista era alfabetică. Bridget le detestă pe toate fetele care fuseseră repartizate la echipa numărul patru.

În sfîrşit, s-a ajuns şi la litera V.

– Vreeland, Bridget, echipa numărul trei.

Era total dezamăgită, dar înaintă să-şi ridice cele trei tricouri cu emblema echipei care îi reveneau. Avu astfel satisfacţia să observe că Eric nu era deloc imun la aspectul părului ei.

Dragă Carma,

Numai eu puteam să mă îndrăgostesc într-o tabără de fete. Nici măcar nu am vorbit cu el până acum. Îl cheamă Eric și e frumos foooor! Îl doresc!

Aș vrea să-l poți vedea și tu. Te-ai îndrăgosti de el imediat. Dar nu ți-l dau. E doar al meu! Al meu!

Am înnebunit de tot. Mai bine mă duc să înot. Locul ăsta e foarte romantic, să știi.

Bee

Regula numărul 1:
Clientul are întotdeauna dreptate.
Regula numărul doi:
Dacă nu are dreptate clientul,
se aplică regula numărul unu.
Duncan Howe

Mor de o moarte înceată, dar sigură aici, la Wallman, gîndea Tibby în următoarea după-amiază, pe cînd stătea sub luminile obositoare de neon. O astfel de slujbă probabil că nu cauza o moarte mai rapidă decît în mod obişnuit, dar cu siguranţă că era mai dureroasă.

Oare de ce nu există ferestre la magazinele de genul ăsta?

Probabil că îşi dăduseră seama că toţi angajaţii lor apatici care erau ca animalele închise în cuşti ar da bir cu fugiţii la vederea primei raze de soare.

Pe ziua de azi se întorsese la raionul doi; de data asta rearanja stocul de absorbante pentru persoane în vîrstă. Era clar ceva în neregulă cu ea, pentru că

nimerea numai la raionul cu obiecte de igienă personală. Seara trecută mama o rugase să-şi folosească reducerea specială ca să cumpere scutece pentru fratele şi sora ei. N-a avut curajul să-i spună că îşi pierduse deja dreptul la reducere.

Pe măsură ce aranja pachetele de Depends, activitatea ei cerebrală părea să se reducă la minimul posibil. Parcă îşi şi vedea impulsurile nervoase cum se estompau treptat pe un monitor precum cele de prin spitale. Pur şi simplu celulele ei nervoase îşi dădeau duhul aici, la Wallman.

Dintr-o dată o bubuitură o trezi din reverie şi îşi întoarse capul ca să urmărească fascinată o piramidă de antiperspirante prăbuşindu-se sub greutatea unei fete care cădea. Spre surprinderea lui Tibby, fata nu se redresă din cădere, ci se prăbuşi direct pe jos, iar capul ei produse o bubuitură seacă atunci cînd se lovi de linoleum. *O, Doamne!* se gîndi Tibby în timp ce alerga spre ea. I se părea imposibil să i se întîmple una ca asta tocmai ei; totul părea mai degrabă desprins dintr-o emisiune de televizor. Antiperspirantele se rostogoleau în toate direcţiile. Fata avea probabil vreo zece ani. Părul blond i se revărsa pe podea. *Oare e moartă?* se întrebă Tibby cuprinsă de panică. Apoi îşi aminti de cască:

– Hei, hei! strigă ea, apăsînd pe diverse butoane şi regretînd că nu ştie cum s-o folosească.

O luă la fugă spre casa de la intrare.

– E o urgenţă la raionul doi! Sunaţi la Urgenţă! A leşinat o fată în raionul doi!

Nu mai rostise niciodată atîtea cuvinte la rînd fără să fie vorba despre vreo ironie. Convingîndu-se că Brianna deja dădea telefon, Tibby se întoarse la fată. Stătea întinsă pe podea, fără să se mişte. Tibby o luă de mînă. Îi căuta pulsul, simţindu-se parcă desprinsă dintr-un film de genul *Spitalul de urgenţă*. Se simţea totuşi un puls slab. Se întinse după portofelul fetei, apoi se opri. Nu cumva este interzis să te atingi de lucruri pînă vine poliţia? A, nu. Asta este în caz de crimă. I se amestecau în cap serialele cu poliţişti şi cele cu doctori. Oricine ar fi fost părinţii fetei, cu siguranţă ar fi vrut să afle că fata lor zace inconştientă în mijlocul magazinului Wallman.

Găsi o legitimaţie de bibliotecă, dar una din cele cîştigate dintr-o revistă, fără nici un nume pe ea. Mai avea în portofel patru bancnote de un dolar şi o poză cu o fată, pe spatele căreia scria Maddie şi erau mîzgălite multe X-uri şi 0-uri. Nişte lucruri total inutile, adică exact genul de lucruri pe care le purta şi Tibby cu ea cînd avea zece ani. În acel moment observă trei asistenţi de la ambulanţă, cu o targă, care veneau în fugă la raionul ei. Doi dintre ei începură să o zgîlţîie, iar cel de-al treilea studie cu atenţie brăţara medicală pe care ea o avea pe mîna stîngă. Lui Tibby nu-i dăduse prin cap să-i verifice încheieturile

mîinilor. Al treilea asistent avea cîteva întrebări pentru Tibby:

– Ce s-a întîmplat? Ai văzut ceva?

– Nu chiar. Am auzit doar un zgomot şi cînd m-am întors, am văzut-o căzînd. S-a lovit la cap. Bănuiesc că a leşinat...

Tibby observă că asistenţii nu se mai uită la ea, ci la portofelul pe care îl ţinea în mînă.

– Ce ai acolo?

– Păi... portofelul ei...

– I-ai luat portofelul?!

Tibby îşi ridică ochii miraţi spre cei trei. Abia acum îşi dădea seama la ce se gîndeau ei.

– Dar n-am vrut decît... adică...

– Mai bine mi l-ai da mie, nu? îi spuse cu o voce joasă unul dintre ei.

Omul ăsta chiar o trata ca pe o hoaţă sau era ea paranoică? De data asta parcă nu-i venea să-l ia la rost cu vreuna din ironiile ei obişnuite. Mai degrabă îi venea să plîngă.

– N-am vrut decît să-i caut numărul de telefon ca să le spun părinţilor ei ce s-a întîmplat.

Îi înghesui asistentului portofelul în mînă, iar ochii acestuia se îmblînziră.

– Aşteapă aici pînă o urcăm noi în ambulanţă. O să-i anunţăm noi pe părinţii ei de la spital, da?

Tibby luă înapoi portofelul şi îi urmă afară. În cîteva secunde, fata era în ambulanţă. Observînd pata de pe blugii ei şi balta umedă pe care o lăsase

pe podea, Tibby își dădu seama ca fata făcuse pe ea. Își întoarse repede capul, așa cum făcea ori de cîte ori vedea un străin într-o postură stînjenitoare. Că o văzuse leșinînd și lovindu-se la cap mai era cum mai era, dar așa ceva o depășea.

– Pot să vin și eu?

Habar n-avea de ce întrebase așa ceva. Îi trecuse vag prin cap că fata o să se sperie cînd o să-i vadă doar pe asistenții din ambulanță. Îi făcură loc așa încît să se poată așeza lîngă targă. Tibby se pomeni întinzîndu-se și luînd-o pe fată de mînă, fără să știe nici de data asta de ce. Era conștientă doar de faptul că ei i-ar fi plăcut să o țină cineva de mînă dacă ar fi fost în locul fetei.

La intersecția dintre străzile Wisconsin și Bradley fata se trezi. Se uită în jur, clipind buimacă. O strînse tare de mînă pe Tibby, apoi, cînd se uită mai bine la ea, chipul ei trecu brusc de la uimire la neîncredere. Cu ochii mari, fata citi pe jacheta lui Tibby insigna de la Wallman: „Bună, eu sînt Tibby!" Se întoarse spre asistenți și îi întrebă nedumerită:

– De ce mă ține de mînă o angajată de la Wallman?

Se auzi o bătaie discretă la ușă. Carmen se ridică în picioare de pe covor. Își desfăcuse valiza, dar nu scosese nimic din ea.

– Da?

– Pot să intru?

Sigur era Krista. *Nu, nu poţi să intri.*

– Mda, intră.

– Carmen, ştii că e ora cinei? Eşti gata să cobori?

Krista îşi băgase doar capul pe uşă, dar era destul pentru ca să-i poată simţi parfumul. O bănuia deja pe Krista că are probleme de personalitate. Pînă şi propoziţiile afirmative îi ieşeau tot sub formă de întrebări.

– Cobor imediat.

Krista plecă, închizînd uşa în urma ei. Carmen se întinse la loc pe podea. Cum ajunsese ea aici, de fapt şi de drept? Cum de se întîmplase una ca asta? Îşi imagină o altă Carmen, care stătea şi devora hamburgeri cu tatăl ei la un restaurant, după care îl provoca la o partidă de biliard. O invidia pe acea Carmen. În cele din urmă, coborî şi se aşeză la o masă foarte complicat decorată. Era normal să ai mai multe feluri de furculiţe la restaurant, dar chiar şi acasă?! Vesela asortată era de un alb imaculat, iar mîncarea era gătită în casă: cotlete de miel, cartofi copţi, sote de dovlecei şi de ardei, salată de morcovi, pîine caldă. Carmen simţi cum Krista o apucă de mînă şi tresări surprinsă, respingînd-o involuntar.

– Scuză-mă. Noi obişnuim să ne ţinem de mînă cînd ne spunem rugăciunea, îi spuse Krista înroşindu-se puternic.

Carmen îşi privi tatăl. Îl ţinea pe Paul de mînă şi întinsese spre ea mîna cealaltă.

Asta obişnuiesc ei să facă, dar noi ce obişnuim? Nu sîntem şi noi o familie? Ar fi vrut să îl întrebe în gura mare, dar nu făcu decît să spună împreună cu ei o rugăciune necunoscută. Tatăl ei, care refuzase să se convertească la catolicism numai ca să-i enerveze pe bunicii lui Carmen, era brusc întruchiparea evlaviei.

Carmen se gîndi cu tristeţe la mama ei. Acum şi ele spuneau rugăciunea la masă, dar cît timp părinţii ei fuseseră căsătoriţi n-o făcuseră niciodată. Se uită înciudată la Lydia. Ce fel de puteri are femeia asta?

– Lydia, mîncarea este excelentă, spuse tatăl ei.

– Da, e foarte bună, adăugă şi Krista.

Carmen simţi privirile insistente ale tatălui său. Ar fi trebuit să spună şi ea ceva. Dar se mulţumi să mănînce în tăcere. Nici Paul nu vorbea deloc. Se uita cînd la Carmen, cînd în farfurie.

În afară de zgomotul ploii care lovea puternic în ferestre se mai auzeau doar cuţitele scîrţîind în farfurii.

– Nu arăţi deloc aşa cum îmi imaginam eu, ştii? se aventură Krista.

Carmen înghiţi fără să mestece, ceea ce nu era deloc bine. Îşi drese glasul şi se uită fix la Krista:

– Vrei probabil să spui că arăt ca o portoricană, aşa-i?

Krista ezita speriată:

– Nu, n-am vrut.... ştii tu.... adică ai ochii negri şi părul negru şi ondulat... ştii?

Şi ce altceva? Pielea închisă la culoare şi un fund prea mare?

– Exact. Arăt ca o portoricană, pentru că mama mea este portoricană. Adică e hispanică, înţelegi? Probabil că tata nu v-a povestit chestiile astea.

– Nu prea ştiu sigur...

Krista bolborosea atît de încet, aplecată cu totul spre farfurie, încît Carmen nici nu mai era sigură dacă îi răspundea ei sau vorbea singură.

– Carmen e în schimb înaltă ca mine şi are talentul meu la matematică.

Deşi era o tentativă stîngace, Carmen îi era recunoscătoare tatălui ei. Lydia îl aprobă cu zel, în timp ce Paul se încăpăţîna să tacă.

– Carmen, am auzit că joci tenis foarte bine, spuse Lydia.

Carmen avea gura plină şi îi luă cam cinci minute să mestece, să înghită şi să răspundă:

– Mă descurc.

Şi-uite aşa s-a încheiat şi conversaţia asta. Carmen îşi dădea seama că vorbea cu zgîrcenie. Ar fi putut să dea şi ea un răspuns mai detaliat sau chiar să pună, la rîndul ei, o întrebare, dar era prea supărată ca să poată face conversaţie. Era atît de supărată, încît nici ea nu înţelegea prea bine de ce. Îi era ciudă că mîncarea făcută de Lydia era gustoasă. Îi era ciudă că tatălui ei îi plăcea atît de mult. Îi era ciudă şi pe Krista, pentru că arăta ca o păpuşă în puloverul ei lila, şi pe Paul pentru că tăcea în

continuare imaginîndu-şi probabil despre ea că e nebună. Îi ura pe toţi oamenii aştia atît de mult, încît simţi cum o apucă ameţeala. Panica îi producea nişte crampe groaznice, iar inima îi bătea prea repede. Se ridică în picioare.

– Pot s-o sun pe mama?

– Bineînţeles. Poţi să foloseşti telefonul din camera de oaspeţi.

Părăsi sufrageria fără un cuvînt şi se năpusti pe scări.

– Mamiii... se văicărea ea la telefon cîteva minute mai tîrziu.

În fiecare zi de cînd se terminase şcoala îşi îndepărtase mama puţin cîte puţin, anticipînd cu nerăbdare vara pe care urma să o petreacă împreună cu tatăl ei. Acum avea nevoie de mama şi şi-ar fi dorit ca aceasta să poată uita toate răutăţile pe care i le spusese.

– Ce s-a întîmplat, puiule?

– Tata se căsătoreşte! Are altă familie! Are o soţie şi doi copii blonzi şi o casă elegantă. Ce caut eu aici?

– Of, Carmen. Se recăsătoreşte?! Cu cine?

Deşi era îngrijorată, mama ei nu îşi putea stăpîni curiozitatea.

– O cheamă Lydia şi se căsătoresc în august.

– Lydia şi mai cum?

– Habar n-am.

Carmen se aruncă disperată pe patul acoperit cu o pătură cu model floral. O auzea pe mama ei oftînd.

– Cum sînt copiii?

– Nu ştiu. Blonzi. Nu prea vorbesc.

– Cîţi ani au?

– Sînt adolescenţi. Băiatul e mai mare decît mine. Nu ştiu exact cîţi ani au.

Carmen nu avea chef deloc să răspundă la întrebări. Avea chef să fie alintată şi compătimită.

– Ar fi trebuit să-ţi spună toate astea înainte să mergi acolo!

Simţea clar furia din vocea mamei, dar nici prin gînd nu-i trecea să continue discuţia în direcţia asta, aşa că încercă să-i găsească o scuză:

– Ei, zice că voia să-mi spună faţă în faţă. Doar că... acum nu mai vreau să stau aici.

– Iubito, ştiu că eşti dezamăgită pentru că nu-ţi poţi petrece timpul doar cu tata, dar...

Aşa şi era! Carmen nu avea cuvinte să-i explice cît era de supărată din cauza asta.

– Nu e asta. Oamenii ăştia sînt atît de...

– Atît de....cum? Ce vrei să spui?

– Nu pot să-i sufăr.

Carmen se exprima sacadat din cauza nervilor.

– De ce?

– Uite-aşa. Fiindcă nu pot. Şi nici ei nu mă pot suferi pe mine.

– De unde ştii?

– Ştiu eu.

Acum nu se mai putea suporta nici pe ea, pentru că se comporta ca un copil mic.

– Chiar eşti supărată pe oamenii ăştia pe care nici măcar nu-i cunoşti sau eşti supărată de fapt pe tata?

– Nu sînt supărată pe tata.

Carmen se grăbise să răspundă fără să se gîndească nici o clipă. Ce vină avea el că se îndrăgostise de o femeie cu nişte copii ciudaţi şi cu o casă care arăta mai degrabă a hotel? Îşi luă la revedere de la mama ei, promiţîndu-i să o sune din nou a doua zi. Apoi începu să plîngă zdravăn, din nişte motive pe care nici ea nu le cunoştea. Partea încă sănătoasă a creierului îi spunea că ar trebui să se bucure pentru tatăl ei. Cunoscuse o femeie pe care o iubea atît de mult încît dorea să se recăsătorească. Începea o nouă viaţă pe care şi-o dorea din tot sufletul. Ştia că, teoretic, trebuia să îi dorească ceea ce îşi dorea şi el. Dar asta nu o împiedica să îi urască. Şi bineînţeles că se ura şi pe ea pentru că nu s-ar fi crezut capabilă de astfel de sentimente.

* * *

Bridget înainta încet în apa călduţă. O groază de peştişori viu coloraţi ţîşniră pe lîngă gleznele ei.

– Îl vreau pe Eric. Nu vrei să facem schimb de echipe? se rugă ea de Diana care nimerise în echipa numărul patru.

Nu era pentru prima dată că îi propunea aşa ceva, iar Diana rîdea mereu de ea.

– Crezi că ar observa?

– O să conducă un mic exerciţiu de alergare la ora cinci, o informă Emily.

– La naiba, asta înseamnă peste cinci minute, spuse Bridget uitîndu-se la ceas.

– Doar nu intenţionezi să mergi!

Bridget ieşise deja din apă:

– Ba chiar asta o să fac.

– Dar este vorba de aproape zece kilometri, spuse Emily.

Adevărul era că Bridget nu alergase mai mult de un kilometru şi jumătate de peste două luni.

– Unde e punctul de plecare?

– La depozitul de echipamente, îi răspunse Emily, înaintînd în apă.

– Ne vedem mai tîrziu, strigă Bridget în grabă.

În cabina de schimb îşi puse peste costumul de baie o pereche de pantaloni scurţi şi o bustieră. Se încălţă în şosete şi în pantofi comozi. Era prea cald ca să-şi mai facă griji dacă să-şi permită sau nu să alerge doar în bustieră.

Grupul pornise deja, aşa că a trebuit să-i urmărească pe o potecă prăfuită. Ar fi fost mai bine dacă ar fi avut cîteva minute pentru încălzire.

Erau cam cincisprezece. Bridget alergă în urma coloanei cale de aproape doi kilometri, pînă cînd îşi găsi ritmul. Avea picioare lungi şi nu era grasă, ceea ce făcea din ea o alergătoare înnăscută, chiar dacă nu avea exerciţiu.

În cele din urmă, înaintă spre partea de mijloc a grupului, pînă cînd Eric o observă.

– Bună, eu sînt Bridget, se prezentă ea.

O aşteptă să îl prindă din urmă.

– Bridget?

– Da, dar toată lumea îmi spune Bee.

– Bee? Aşa ca în A, B, C?

Bridget dădu din cap zîmbind:

– Pe mine mă cheamă Eric.

– Ştiu.

Eric se întoarse spre restul grupului:

– Astăzi facem o alergare uşoară. Sper că avem atleţi serioşi în grupul ăsta. Cine oboseşte să o pornească mai uşor. Nu mă aştept să termine toată lumea o dată cu mine.

Ce glumă bună! O alergare uşoară! Şi cărarea începea să urce... De pe pămîntul uscat se ridicau norişori de praf. Dincolo de deal, terenul era din nou drept. Alergau de-a lungul unui izvor care era aproape secat din cauza anotimpului uscat. Bridget transpira abundent, dar avea respiraţia regulată. Era mulţumită pentru că reuşise să ţină pasul cu Eric:

După părerea ei, există două tipuri de oameni: unora le place să vorbească în timp ce aleargă, altora nu. Ea ţinea neapărat să afle în ce categorie se înscriea Eric.

– Am auzit că eşti din Los Angeles.

– Aşa e.

Tocmai îl categorisise ca făcînd parte din al doilea tip, cînd el redeschise discuţia:

– Totuşi petrec destul de mult timp aici.

– Aici, în Baja?

– Da. Mama s-a născut în Mexic, în Mulegé mai precis.

– Chiar aşa? întrebă Bridget cu interes, explicîndu-şi acum de unde moştenise trăsăturile frumoase. Asta e doar la cîţiva kilometri spre sud de-aici, nu?

– Da. Şi tu?

– Eu sînt din Washington, dar tata s-a născut la Amsterdam.

– Aha! Deci ştii şi tu cum e să ai părinţi străini.

– Bineînţeles că ştiu.

Bridget era foarte încîntată de modul în care se desfăşura conversaţia:

– Dar mama ta de unde este?

Se trezi dintr-o dată pusă în faţa unui test veritabil. Informaţii de genul ăsta le păstra de obicei pentru mai tîrziu, nu le spunea niciodată de la început.

– Mama.... *este? era? cum ar trebui să se exprime?* Mama era din Alabama. A murit.

Bridget îşi petrecuse patru ani tot spunînd că mama ei „s-a stins din viaţă", dar expresia asta devenise deja obositoare. Nu se potrivea deloc cu realitatea.

Eric se întoarse şi o privi drept în ochi:

– Trebuie să fii groaznic de tristă.

Simţi cum i se usucă transpiraţia pe piele. Fusese dezarmant de sincer. Îşi întoarse privirea de la el. Cel puţin nu-i spusese „Îmi pare rău", aşa cum spune toată lumea. Dintr-o dată se simţea expusă în bustiera ei. Cu majoritatea băieţilor nici nu ajungea să poarte discuţia asta, chiar dacă ieşeau împreună timp de cîteva luni. I se părea ciudat că lui Eric îi făcuse deja astfel de mărturisiri din primele momente. Carmen ar fi zis că era cu siguranţă un semn, dar Carmen vede semne peste tot.

– Eşti student la Universitatea Columbia?

– Da.

– Şi îţi place?

– E o şcoală cam ciudată pentru un atlet. Sportul nu e chiar domeniul lor de specialitate.

– Aha...

– Totuşi au un program excelent pentru jucătorii de fotbal şi au profesori foarte buni. Ăsta a fost principalul motiv pentru mama mea.

– Păi... cred că are dreptate.

Avea un profil atît de drăguţ! Eric începu să iuţească pasul, iar Bridget înţelese gestul ca pe o provocare. Întotdeauna îi plăcea să răspundă la provocări. Aruncă o privire înapoi şi observă că grupul de alergătoare se subţiase mult. Ea, în schimb, îşi potrivise pasul după al lui. Senzaţia de tensiune musculară îi plăcea teribil, ca şi sentimentul de încîntare pe care i-l producea urcatul.

– Cîți ani ai? o întrebă brusc.

Aceasta era o problemă ce trebuia tratată cu delicatețe, pentru că era una dintre cele mai mici fete din tabără:

– Șaisprezece.

Pînă la urmă avea să ajungă ea și la șaisprezece ani. Doar nu e nici o crimă să-ți rotunjești puțin vîrsta, nu?

– Și tu? întrebă ea.

– Nouăsprezece. Te-ai gîndit la vreo facultate anume? vru el să știe.

– Poate la Universitatea din Virginia.

De fapt, nu se gîndise deloc la subiectul ăsta, dar o auzise pe antrenoarea ei discutînd despre ea cu antrenoarea de la liceu. Bridget era convinsă că nu avea de ce să își facă multe probleme referitoare la facultate, chiar dacă nu avea note prea mari.

– E o facultate foarte bună.

Acum ea începuse să alerge mai repede. Se simțea plină de energie pentru că era atît de aproape de el. Începură să alerge în semicerc, ca să poată termina exercițiul chiar pe plajă.

– Văd că ești o alergătoare serioasă.

Pe Bridget o pufni rîsul:

– N-am mai alergat de luni de zile.

Bridget acceleră ritmul, lăsînd în urmă restul grupului. Voia să vadă dacă Eric își păstrează propriul ritm sau dacă preferă să alerge lîngă ea.

Cînd îi simți prezența alături, îi zîmbi provocator:

– Hai să ne întrecem!

Pe ultimul kilometru rămas pînă la plajă au ţîşnit amîndoi ca nişte săgeţi. Avea atîta adrenalină în sînge, încît i se părea c-ar fi putut alerga pînă la capătul lumii. Se prăbuşiră unul lîngă altul pe nisip.

– Cred că am stabilit un record.

– Asta e bine. Întotdeauna mi-a plăcut să îmi stabilesc nişte scopuri imposibile şi să le ating, îi răspunse Bridget, întinzîndu-se veselă.

Începuse să se rostogolească pe plajă, umplîndu-se din cap pînă în picioare de nisip: parcă era o gogoaşă tăvălită prin zahăr pudră. Eric o urmărea rîzînd. Ceilalţi trebuiau să ajungă şi ei în cîteva minute. Bridget se ridică în picioare, dîndu-şi jos pantofii şi şosetele. Îl privi drept în ochi, îşi scoase pantalonii, dînd la iveală bikinii costumului de baie. Îşi desprinse părul din coadă, lăsînd buclele blonde să se lipească de umerii transpiraţi. Eric îşi întoarse privirea.

– Hai să înotăm!

Pe chipul lui se aşternu o expresie serioasă. Nu dădea nici un semn că ar intenţiona să o urmeze. Bridget nu-l mai aşteptă. Se îndepărtă de mal, apoi se scufundă în apă. Cînd ieşi din nou la suprafaţă observă că Eric îşi dăduse jos tricoul ud leoarcă. Îl urmărea din priviri fără să se ascundă. El o urmă în apă, exact aşa cum i-ar fi plăcut ei, dar se aventură la cîţiva metri mai departe.

Bridget îşi ridică mîinile în aer fără nici un motiv aparent şi începu să se zbenguie prin apă:

– Ăsta e cel mai frumos loc din lume.

Eric îşi pierduse mina serioasă şi rîdea alături de ea. Bridget se scufundă să cerceteze fundul nisipos al apei; fără să gîndească, întinse mîna şi îi atinse glezna cu degetul, uşor, ca o părere.

Cînd viața îți oferă o lămîie,
trebuie să spui: „Vai, ce-mi plac
lămîile! Mai ai?"

Henry Rollins

Cînd Lena coborî în dimineața următoare la micul dejun, doar bunicul era treaz.

– *Kalemera*, îl salută ea.

Bunicul dădu din cap și clipi în semn de răspuns. Stăteau față în față la măsuța de bucătărie. El îi arătă cutia de cereale Rice Krispies. Tot astea îi plăceau și ei:

– *Efcharisto*.

Cu mulțumirile astea Lena își cam epuizase toate cunoștințele de greacă. Bunica îi lăsase pregătite niște boluri și linguri, iar *bapi* îi întinse laptele.

Mestecau în tăcere. Ea îl privea pe el, iar el se uita fix în castronul cu cereale. Poate că prezența ei îl deranja. Poate că i-ar fi plăcut să mănînce micul dejun singur. Oare nu cumva era dezamăgit pentru că ea nu știa o boabă de grecește?

Bunicul își mai pregăti un bol de cereale. Era cam slab, dar nu pentru că n-ar fi avut poftă de mîncare. Era chiar caraghios. Uitîndu-se la el, Lena descoperi unele din propriile ei trăsături. De exemplu, nasul. Nasul proeminent era semnul distinctiv al întregii familii: tata, mătușa, Effie, toți căpătau personalitate datorită acestei trăsături. Bineînțeles că mama ei avea un alt fel de nas, și anume nasul familiei Patmos, dar și ăsta era la fel de proeminent.

Nasul Lenei era micuț, delicat, lipsit de personalitate. Mereu se întreba de unde îl moștenise, dar acum era clar, pentru că îl vedea pe chipul bunicului ei. Să fi însemnat asta că, de fapt, ea era cea care avea adevăratul nas Kaligaris? De cînd era mică își dorea în taină să fi avut și ea nasul distinctiv al întregii familii; acum cînd văzu de unde provenea propriul nas, parcă îl aprecia mai mult.

Se străduí să nu se mai uite fix la *bapi*. Cu siguranță îl facea să se simtă prost. Ar fi trebuit să înceapă totuși o conversație. Era ciudat să stea țeapănă acolo fără să scoată un cuvînt.

– Astăzi o să pictez.

Începu să-i explice prin gesturi că dorea să deseneze. În sfîrșit, bunicul păru să se trezească din reverie; Lena cunoștea foarte bine sentimentul acesta, pentru că și ei îi plăcea să se lase furată de gînduri. Bunicul ridică din sprîncene și dădu din cap. Habar n-avea dacă înțelesese vreun cuvînt din ce-i spusese ea.

– Mă gîndeam să merg pînă la Ammoundi. Există scări care să coboare pînă jos?

Bapi se gîndi bine şi îi făcu semn că da. Lena îşi dădu seama că dorea să rămînă singur, ca să-şi poată contempla în linişte cutia de cereale. Să fi fost semn că se plictisise deja de ea? Sau poate îl enerva?

– Păi, atunci ne vedem mai tîrziu. Îţi doresc să ai o zi frumoasă. *Andio.*

Se urcă în dormitor şi îşi împachetă şevaletul, avînd în tot acest timp un straniu sentiment că ea este, de fapt, Effie şi că tocmai luase micul dejun cu Lena.

Se îmbrăcă în Pantaloni şi într-o cămaşă albă de bumbac cam şifonată. Îşi aruncă pe umăr rucsacul care conţinea paleta, şevaletul rabatabil şi pînzele.

Exact cînd se îndrepta spre scări îl auzi pe Kostos la uşa de la intrare; îl trimisese bunica lui să aducă nişte prăjituri de casă. Bunica îl îmbrăţişă şi îl sărută, vorbindu-i atît de repede în greacă, încît Lena nu reuşi să înţeleagă nimic. Cînd o observă pe Lena în capul scărilor, îl invită pe Kostos să intre în casă. Lena înţelese imediat ce intenţii avea. *De ce trebuie Effie să doarmă tocmai acum?* se gîndi ea şi se îndreptă încetişor spre uşă.

– Lena, vino aici şi stai puţin cu noi. Ia o prăjitură!

– Eu vreau să pictez puţin, aşa că trebuie să plec înainte să ajungă soarele la amiază. Atunci dispar toate umbrele, explică ea.

De fapt, asta era o mare miciună. Astăzi intenţiona să înceapă o nouă pictură, deci umbrele nu aveau nici o importanţă. Kostos se îndreptă şi el spre uşă.

– Eu oricum trebuie să plec la muncă. Deja am întîrziat.

Bunica se mulţumi cu ideea că urmau să plece împreună şi clipi conspirativ spre Lena.

– Să ştii că e un băiat tare drăguţ! îi şopti la ureche.

Chiar trebuia să audă fraza asta în fiecare zi?

Odată ieşiţi la lumina soarelui, Kostos se strădui să găsească un subiect de conversaţie:

– Văd că-ţi place să pictezi.

– Aşa e. Mai ales aici.

Lena nu prea ştia de ce adăugase complimentul ăsta gratuit.

– Ştiu că sînt nişte locuri foarte frumoase pe-aici, dar eu abia le mai observ, pentru că le văd în fiecare zi. De fapt, alte locuri nici n-am văzut vreodată.

Kostos căzuse pe gînduri privind undeva, departe, dincolo de suprafaţa scînteietoare a apei.

Lena ar fi avut chef de conversaţie. Cuvintele lui îi provocaseră un real interes, dar dintr-o dată îi apăru în minte imaginea bunicii ei care-i privea cu siguranţă de la fereastră.

– În ce direcţie mergi? întrebă ea.

Lena avea o idee cam răutăcioasă. Kostos o fixă cu atenţie, încercînd să îşi dea seama care ar fi

răspunsul cel mai bun. În cele din urmă, sinceritatea îşi spuse cuvîntul:

– Trebuie să merg la vale, spre fierărie.

Problema era ca şi rezolvată.

– Eu urc la deal. Azi vreau să pictez interiorul insulei.

Deja se îndepărtase de el, dar se vedea de la o poştă că era dezamăgit. Poate îşi dăduse seama că l-a păcălit. Oricum, majoritatea băieţilor nu reacţionau cu atîta sensibilitate cînd erau respinşi.

– Atunci nu-mi rămîne decît să-ţi doresc o zi bună.

– La fel şi ţie, răspunse ea pe un ton indiferent.

Adevărul era că regreta că trebuie să-şi schimbe drumul din cauza lui, pentru se trezise cu un chef nebun să picteze docul din Ammoundi.

Draga mea Tibba-dee,

Locul ăsta ţi s-ar părea o tîmpenie. Într-un cuvînt, tot ce se poate vedea pe-aici sînt nişte americani get-beget făcînd sport cît e ziua de lungă. Peste tot numai clişee sportive. Am fost martoră chiar şi la o îmbrăţişare de grup.

Aproape că eşti fericită că nu eşti aici şi că stai la Wallman toată ziua, nu?

Ei, glumesc şi eu...

Bineînţeles că mie îmi place, dar în fiecare zi mă bucur că viaţa mea nu e ca aici; n-aş suporta să am în jur doar oameni care seamănă cu mine, pentru că atunci nu te-aş mai avea pe tine, nu?

Ah, să nu uit. M-am îndrăgostit! Sau îți spusesem deja? Îl cheamă Eric. E antrenor și e sută la sută interzis pentru noi. Dar tu știi cum sînt eu.

Te iubesc,
Bee

Cînd s-a întors la Wallman, Tibby a descoperit două lucruri: în primul rînd, faptul că își părăsise locul de muncă în mijlocul turei era un motiv suficient ca să poată fi dată afară. Duncan nu se deranjase să o informeze despre lucrurile astea, dar ce să-i faci... Totuși, îi explică el, i se va oferi o ultimă șansă, însă urmau să-i rețină peste jumătate din salariu. Tibby deja începuse să se acomodeze cu posibilitatea ca, la sfîrșitul verii, să le datoreze ea bani celor de la Wallman.

În al doilea rînd, descoperi că, în punga de plastic transparent primită de la Duncan, alături de propriul portofel, se afla portofelul fetei care leșinase la raionul ei. Of, fir-ar al naibii să fie!

În portofel, găsi permisul de bibliotecă pe care figura numele fetei: Bailey Graffman. Tibby se îndreptă spre telefonul public din fața magazinului. Slavă Domnului că în Cartea de Telefoane nu era decît o singură familie Graffman cu doi de f, care locuia aproape de magazin.

Tibby se urcă pe bicicletă și o porni spre casa familiei Graffman. Îi deschise ușa o femeie care, după bănuielile ei, trebuia să fie doamna Graffman.

– Bună ziua. Ăăăă... mă numesc Tibby şi... ăăăă...

– Tu eşti fata care a găsit-o pe Bailey la Wallman.

Femeia o privea cu recunoştinţă.

– Exact. Să vedeţi ce s-a întîmplat: i-am luat portofelul, pentru că voiam să găsesc o adresă la care să-i anunţ familia şi... am uitat să-l mai pun la loc. Să ştiţi că nu erau decît patru dolari în el, adăugă ea pe un ton defensiv.

Doamnna Graffman o privi surprinsă:

– Bineînţeles... păi, Bailey se odihneşte sus, în dormitor. Ce-ar fi să urci să i-l dai chiar tu? Sînt convinsă că vrea să-ţi mulţumească personal. Urci scările şi mergi drept înainte.

Tibby abia îşi tîra picioarele pe trepte.

– Bună! începu Tibby cu stîngăcie cînd ajunse la uşa dormitorului.

Pereţii camerei erau acoperiţi cu un tapet împodobit cu fundiţe, la ferestre atîrnau perdele galbene şi moi, iar peste tapet erau lipite postere cu diverse formaţii compuse doar din băieţi.

– Eu sînt Tibby şi...

– Tu eşti fata de la Wallman, o întrerupse Bailey, ridicîndu-se în capul oaselor.

– Da, eu sînt.

Tibby se apropie de pat şi îi întinse portofelul.

– Mi-ai furat portofelul?

Bailey o privea cu ochii îngustaţi. Tibby se strîmbă. *Ce puştoaică enervantă!*

– Nu ţi-am furat portofelul. Cei de la spital l-au folosit ca să-ţi afle adresa şi întîmplarea face că a rămas la mine. Ai putea chiar să-mi mulţumeşti, să ştii.

Bailey înhaţă portofelul şi se uită în el, numărînd bancnotele.

– Cred că aveam mai mult de patru dolari in el.

– Eu nu prea cred.

– Normal, pentru că tu i-ai luat!

Tibby dădu din cap cu uimire:

– Glumeşti, nu? Chiar crezi că dacă ţi-aş fi furat banii aş mai fi venit aici ca să-ţi înapoiez porcăria asta de portofel? Mai ai şi altceva în el în afară de patru amărîţi de dolari? Horoscopul de azi, poate? Vreun bilet pentru cazuri de urgenţă, ca să nu-ţi uiţi zodia?

Bailey părea uimită, iar lui Tibby deja începea să-i pară rău. Poate că exagerase. Dar Bailey nu renunţa aşa uşor:

– Dar tu ce ai aşa de important în portofelul tău? Poate vreun permis de conducere pentru bicicleta aia nemaipomenită? Sau permisul de angajat la Wallman...

Pronunţase denumirea magazinului cu atîta dispreţ, încît Tibby îşi pierdu răbdarea:

– Cam cîţi ani ai? Zece? Cine te-a educat să fii atît de obraznică şi de rea?

Bailey ridică furioasă din sprîncene:

– Am doisprezece ani, dacă vrei să ştii!

Tibby se simţi şi mai vinovată. Nici ea nu putea să-i sufere pe cei care presupuneau că e mică de vîrstă doar pentru că era slabă şi nu avea sînii dezvoltaţi.

– Şi tu cam cîţi ani ai? Trei'şpe?

Bailey adoptase un ton defensiv.

– Bailey, trebuie să-ţi iei pastilele, strigă mama lui Bailey din capul scărilor. Nu vrei s-o rogi pe prietena ta să coboare?

Tibby se uită în jur. Te pomeneşti că tocmai ea este „prietena".

– Cum să nu! Nu-i aşa că nu te deranjează? o întrebă Bailey, amuzată.

– Bineînţeles că nu mă deranjează. Mai ales după ce am văzut cît de recunoscătoare eşti pentru serviciile care ţi se fac.

Tibby îşi tîrşîi picioarele pe scări întrebîndu-se ce naiba caută ea acolo.

Doamna Graffman îi dădu un pahar mare cu suc de portocale şi un păhărel mic de plastic plin cu pastile.

– Toate bune acolo, sus? Vă înţelegeţi?

– Păi... bănuiesc că da.

Doamna Graffman o studie cu atenţie cîteva momente, apoi îi spuse ca din întîmplare:

– Să ştii că lui Bailey îi place să testeze oamenii.

„Lui Tibby îi place să testeze oamenii." Cît de ciudat! De cîte ori o auzise pe mama ei pronunţînd exact aceste cuvinte?

– Sînt convinsă că e din cauza bolii.

– Ce boală? se pomeni Tibby întrebînd fără să gîndească

– Are leucemie.

Doamna Graffman părea surprinsă că Tibby nu aflase încă un lucru atît de important şi se strădui să i-l comunice pe un ton normal, ca şi cum ar fi spus-o de atîtea ori încît nu o mai speria deloc. Se vedea însă cît îi era de frică. Tibby avea senzaţia că se prăbuşeşte în gol. Doamna Graffman se uita la ea cu atîta atenţie, de parcă Tibby ar fi putut schimba cu ceva situaţia.

– Îmi pare rău, mormăi ea stins.

Tibby se forţă să urce scările din nou. Era prea trist pentru ea să se uite în ochii mamei unui copil care urma să moară. Se opri o clipă în faţa uşii, vărsînd un pic din sucul de portocale pe covor. Îi părea tare rău că spusese atîtea lucruri răutăcioase! Mă rog, nu ea începuse, dar Bailey avea leucemie...

Cînd intră, Bailey stătea rezemată de tăblia patului, nerăbdătoare să reia cearta. Tibby, în schimb, se chinui să afişeze un zîmbet prietenos. Îi întinse pastilele.

– Ia spune-mi, cum ai făcut ca să obţii slujba la Wallman? Parcă vîrsta minimă este de cincisprezece ani. Ai minţit că eşti mai mare?

– Mda. De fapt chiar am cincisprezece ani.

Tibby îşi drese glasul cu atenţie, ca nu cumva să-i dispară zîmbetul amabil de pe faţă.

– Nu se vede că ai cinşpe ani.

Tibby se enervase rău de tot, iar zîmbetul ei era tare chinuit. Nici nu mai ştia cum trebuie să fie un zîmbet adevărat. Al ei arăta probabil ca un rînjet.

– Probabil că nu prea se vede, răspunse ea încet.

Tare ar mai fi vrut să plece! Ochii lui Bailey se umplură de lacrimi, iar Tibby îşi întoarse imediat privirea.

– Ţi-a spus, nu?

– Ce să-mi spună?

Nu putea să sufere momentele cînd se prefăcea că nu ştie despre ce e vorba, cînd de fapt ştia foarte bine. Ura oamenii care se comportă aşa.

– Ţi-a spus că sînt bolnavă!

Expresia dură pe care se chinuia Bailey să o menţină era la fel de reuşită ca şi zîmbetul prietenos al lui Tibby.

– Nu-i adevărat, murmură ea, urîndu-se pentru propria laşitate.

– Nu mi-aş fi imaginat că eşti şi minicinoasă!

Bailey ţipa de-a binelea. Tibby se chinuia să găsească ceva la care să se poată uita în linişte, fără să fie nevoită să se uite la Bailey. Ochii îi căzură pe o bucată de material în care era înfipt un ac cu aţă roşie. Pînă acum fuseseră brodate cuvintele: „Tu eşti...“ Oare ce urma? „Iubirea mea“? Tibby gîndi că aşa o ocupaţie se situează undeva între tragic şi patetic.

– Ar trebui să plec.

– Foarte bine. Cară-te!

– Bine. Atunci, ne mai vedem. Pa.

Tibby vorbise pe un ton mecanic. Își tîrî picioarele spre ușă.

– Ce jachetă elegantă ai! o auzi pe Bailey țipînd cu năduf din spatele ei.

– Mersi.

Dragă Carmen,

Aș vrea ca într-o vară, cîndva, să venim aici toate patru. E cel mai frumos lucru la care mă pot gîndi acum. În prima zi cînd am venit am coborît o groază de scări pînă pe stînci, la un sătuc de pescari care se cheamă Ammoundi, din Caldera. „Caldera" e un lac vulcanic. De fapt, este o întindere de apă care a umplut ceea ce a mai rămas dintr-un vulcan imens care a erupt și a scufundat aproape o insulă întreagă. După ce am pictat niște bărci grecești care sînt foarte drăguțe, mi s-a făcut atît de cald că, am făcut o baie în apa rece și limpede.

Am pictat ceva special pentru tine. Este turla bisericii de-aici, din Oia. Bunicul meu cel timid, care nu vorbește engleză, mi-a studiat desenul cu mare atenție, după care a dat din cap aprobator. A fost un gest tare drăguț.

Effie și cu mine am mers cu motoretele pînă la Fira, cea mai mare localitate de pe insulă, și am băut niște cafele la o terasă în aer liber. Dacă poți să îți imaginezi una ca asta, ne-am drogat amîndouă cu cofeină. Pe mine m-a apucat un sentiment de neliniște și am tăcut mîlc dintr-o dată, iar Effie a început să flirteze într-o manieră revoltătoare cu chelnerii și chiar cu trecători de pe stradă (sau trebuia să scriu „trecătorii"? Cu cîți de „i" o fi corect?)

Am cunoscut un tip pe care îl cheamă Kostos. Trece prin fața casei noastre cam de șase ori pe zi. Se tot chinuie să-mi atragă atenția

şi să înceapă o conversaţie, dar nu mă interesează. Cea mai mare speranţă a bunicii este ca ne vom îndrăgosti unul de celălalt. Se putea să existe ceva mai puţin romantic de-atît?

În afară de asta, nu s-a întîmplat nimic spectaculos. Nimic care să fie pe măsura Pantalonilor. Dar nu îmi pierd speranţa.

Abia aştept să primesc o scrisoare de la tine. Poşta abia ajunge pe-aici. Aş vrea să am un computer. Sper ca tu şi Al vă distraţi de minune.

Cu drag,
Lena

Ce caut eu aici? Carmen se uită prin camera zgomotoasă. Nu putea să distingă nici o faţă mai interesantă, nici un sunet nu-i atrăgea atenţia. Nu erau decît nişte adolescenţi din California care se distrau.

Krista pălăvrăgea cu prietenul ei în curtea din spatele casei. Paul îşi dădea importanţă în faţa prietenei lui care arăta exact ca o păpuşă de porţelan şi în faţa unor prieteni cu staturi atletice. Carmen stătea singură lîngă scări, uitînd să-i mai pese de faptul că arăta jalnic.

Parcă era amorţită şi invizibilă pe deasupra. Şi asta nu numai pentru că-i era dor de prietenele ei; începea deja să se întrebe dacă nu cumva are nevoie de ele ca să poată simţi că trăieşte.

Lydia şi tatăl ei îşi luaseră bilete la un concert de muzică de cameră (bineînţeles că tatăl ei ura muzica clasică). Aşa le venise ideea să o trimită pe Carmen la o petrecere cu Paul şi cu Krista, ca să mai

îndrepte lucrurile. Nici măcar o fată ursuză care îşi petrecuse ultimele patru zile zăcînd îmbufnată în camera de oaspeţi nu putea rezista unei petreceri, nu? Tatăl ei păruse atît de încîntat de idee, încît nu a fost în stare să-l refuze. Ce importanţă mai avea?

Un tip cam scund se ciocni de ea.

– Scuză-mă, îi spuse el, vărsînd aproape tot conţinutul paharului de bere pe covor.

Se opri şi o privi:

– Salut. Cum te cheamă?

– Bună!

Se uita la sînii ei ca şi cum cu ei ar fi stat de vorbă. Carmen îşi încrucişă braţele într-un gest defensiv.

– Sînt cu... Krista şi cu Paul Rodman... adică mama lor este...

Nici nu o mai privea. Ce rost mai avea să-şi termine fraza? Oricum nu interesa pe nimeni ce avea ea de spus.

– Pa, îi spuse ea îndepărtîndu-se repede.

Dintr-o dată se pomeni lîngă Paul. Asta chiar că era culmea! Chiar trebuia să fie peste tot? El dădu din cap. Ţinea în mînă o cutie de Coca-Cola; *probabil că a luat o pauză între beri*, gîndi ea cu răutate.

– Ai făcut cunoştinţă cu Kelly?

Kelly stătea cu braţele strînse în jurul taliei lui Paul. Arăta atît de bine, încît i se părea urîtă de-a dreptul. Avea pometii prea proeminenţi, ochii prea depărtaţi unul de celălalt şi era atît de slăbănoagă, încît claviculele îi ieşeau prea tare în evidenţă.

– Bună, Kelly! o salută Carmen, plictisită.

– Şi pe tine cum te cheamă?

– Pe mine mă cheamă Carmen.

Se vedea clar că o deranja faptul că Paul cunoştea o fată pe care ea nu o cunoştea. În plus, dacă ţinea cont de faptul că Paul abia deschidea gura de cîteva ori pe zi, era foarte probabil că nu îi explicase lui Kelly că în aceeaşi casă cu el mai locuia o fată care nu era sora lui.

– Eu locuiesc la Paul, spuse ea pe un ton dubios.

Kelly se încruntă amarnic, iar Carmen simţi că e momentul să plece:

– Mă duc să îmi iau ceva de băut, şopti ea, aruncînd nişte priviri cuceritoare spre Paul.

Bietul de el! O să dea explicaţii cît pentru următorii zece ani.

Pot să spun că am văzut deja
viitorul: este exact ca şi prezentul,
doar că durează mai mult.

Dan Quisenberry

— Tibby, eşti drăguţă să-i tai tu carnea de pui lui Nicky?

De obicei, Tibby ar fi protestat, dar în seara asta nu avea atîta energie. Se conformă fără să crîcnească. Nicky îi smulse cuţitul din mînă:

– Vleau eu! Vleau eu!

Cu răbdare, Tibby îi descleştă degetele grăsuţe şi unsuroase de pe cuţit.

– Cuţitele nu sînt pentru copii, Nicky.

Tibby vorbi lent, exact ca mama ei. Nicky îşi exprimă părerea umplîndu-şi mîinile cu macaroane şi aruncîndu-le pe jos.

– Ia-le de-acolo! îi spuse mama.

Tibby curăţă în linişte. Exista mereu un moment în timpul mesei cînd Nicky începea să arunce cu

mîncare pe jos. Toată şmecheria era să reuşeşti să-i iei farfuria de sub nas exact la momentul potrivit.

Se uită fără chef la macaroanele care zăceau pe covorul albastru făcut dintr-un material sintetic, care se putea spăla. Era atît de rezistent la pete, încît Tibby avea nişte bănuieli cum că ar fi făcut din fibră de sticlă. Înainte era pe jos un covor de rafie care o gîdila plăcut la tălpi. Casa era plină mereu de lumînările mexicane, iar solniţele erau făcute chiar de ea din lut. Acum aveau solniţe de la Pottery Barn, ca toată lumea. Tibby nu putea să spună cu precizie cînd dispăruseră solniţele făcute de ea, dar în linii mari, îşi cam dăduse seama: se întîmplase nu la mult timp după ce mama ei renunţase la sculptură ca să devină agent imobiliar.

– Iault! Nicky vlea iault!

Mama lui Tibby oftă. Tocmai pregătise un biberon cu lapte pentru Katherine, care era pe jumătate adormită.

– Tibby, nu vrei, te rog, să-i dai tu un iaurt?

– Încă mai mănînc.

Mai ales în serile cînd tatăl ei lucra tîrziu, mama ei se aştepta ca Tibby să îşi asume ea rolul de părinte şi să o ajute. De parcă i-ar fi cerut şi ei părerea cînd se hotărîse să mai facă doi copii. Era de-a dreptul enervantă situaţia!

– Bine-atunci.

Se ridică de pe scaun şi i-o plasă pe Katherine în poală. Cînd fetiţa începu să plîngă, Tibby îi îndesă biberonul înapoi în gură.

Cînd era ea mică, tatăl ei lucrase ca jurnalist, ca avocat pentru cei ce nu-şi puteau permite să plătească unul şi chiar ca fermier; totuşi, pe vremea aceea, venea acasă în fiecare seară la cină. După ce mama ei începuse să petrecă tot mai mult timp în casele mai mari şi mai curate ale altor oameni, văzînd ce de lucruri drăguţe aveau, tatăl ei se angajase avocat la o firmă particulară şi acum nu mai venea acasă decît în unele nopţi. Lui Tibby i se părea că trebuie să fii tare dezorganizat ca să faci atîţia copii şi după asta să nu mai vii pe-acasă decît din cînd în cînd.

Părinţii ei vorbeau mereu despre modestie, dar acum îşi petreceau tot timpul liber cumpărînd lucruri noi pe care nu apucau niciodată să le folosească.

Nicky îşi băga mîinile cu totul în iaurt şi apoi se lingea pe degete. Mama îi luă iaurtul din faţă, iar el începu să urle. Tibby ar fi vrut să-i povestească despre Bailey şi despre boala ei, dar i se părea că o astfel de conversaţie ar fi fost nepotrivită. Se urcă la ea în dormitor şi reîncărcă bateriile aparatului de filmat. Aruncă o privire spre computer. Butonul de pornire pîlpîia uşor. De obicei, computerul ei funcţiona toată seara, pentru că naviga pe Internet împreună cu prietenele ei. În seara asta ele erau departe, iar banda adezivă arăta ca un căluş îndesat într-o gură căscată.

– Hei, Mimi!

Mimi dormea. Tibby îi mai puse nişte mîncare şi îi schimbă apa, dar Mimi nu se trezi deloc.

Mai tîrziu, cînd Tibby aţipi cu lumina aprinsă şi încă îmbrăcată în hainele de stradă, începu să viseze numai scutece pentru adulţi, antiperspirante, şervețele sterile, săpunuri antibacteriene şi tampoane superabsorbante. Şi, peste toate astea, parcă o vedea pe Bailey zăcînd întinsă pe podea.

– Uite-l pe prietenul tău! o atenţionă Diana, urmărindu-l pe Eric care traversa podiumul.

Bridget încerca să-l cheme din priviri. *Hei, uită-te la mine!*

Eric, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, întoarse capul spre ea, apoi îşi plecă repede ochii. Era mulţumită chiar şi cu atît. În timp ce Eric se aşeza la masă pe partea opusă a podiumului, Bridget se concentră asupra farfuriei cu lasagna. Îi era o foame de lup şi, în plus, îi plăcea mîncarea de cantină servită în cantităţi mari. Nu trebuie să vă întrebaţi de ce.

– Probabil că are o prietenă în New York, remarcă o fată pe care o chema Rosie.

– Nu pentru mult timp, răspunse Bridget.

Diana îi trase un cot cu putere:

– Bridget, e clar că ai înnebunit.

Emily dădea şi ea din cap dezaprobator:

– Mai bine renunţă sau o să ai necazuri.

– Cine o să mă pîrască?

– De fapt, tu chiar asta şi urmăreşti, să intri în fel şi fel de încurcături, nu?

– Bineînțeles că nu urmăresc asta. Tu nu l-ai văzut cît de bine arată?

Bridget se ridică și se îndreptă spre bufet ca să-și mai ia o porție. Ocoli puțin, numai ca să treacă pe lîngă Eric. Era sigură că prietenele ei o urmăreau. Se opri chiar în spatele lui. Așteptă să termine conversația pe care o purta cu Marci, asistenta lui și se aplecă spre el. Locul era atît de zgomotos, încît era un gest normal să se aplece pentru ca să-i poată vorbi. Părul ei căzu ca o cascadă pe umărul lui.

– La ce oră este meciul?

– La zece.

Nici măcar nu îndrăznea să își întoarcă privirea, atît de mult îl neliniștea prezența ei.

– Bine. Mersi de informație. O să vă facem praf.

Se răsuci surprins și enervat ca s-o privească, dar, văzîndu-i expresia glumeață, îi zîmbi:

– Asta rămîne de văzut.

Se îndreptă spre bufet, aruncîndu-le prietenelor o privire fugitivă. Erau impresionate. *Ha! Am avut dreptate.*

Dragă Carmen,

Colegele mele de cameră mi-au sporit șansele în cea ce-l privește pe Eric cam pînă la 40-60%. Trebuie să-ți spun că n-am fost deloc cuminte și am flirtat încontinuu. Te-ai distra de minune dacă m-ai vedea. Dar spune și tu, ce-aș putea să fac aici, pe insula asta izolată, în mijlocul oceanului?

Am mers să vizităm orașul cel mai apropiat de noi. Se cheamă Mulegé. Acolo s-a născut mama lui Eric. Am văzut o biserică mare, construită de misionari și o închisoare care se cheamă „carcel sin cerraduras", adică închisoarea fără gratii. Îi lasă pe prizonieri să meargă să lucreze la ferme în timpul zilei, iar noaptea trebuie să se întoarcă în celulele lor.

Sper că te distrezi cu Al.

Cu drag,
Bee

Lena mai avea de petrecut o singură zi în compania Pantalonilor. Pînă acum, nimic deosebit. Stătuse de una singură, respectîndu-și tabieturile și evitînd cu mare atenție orice fel de contact interuman care nu era absolut necesar. Într-un cuvînt, Pantalonii își începuseră călătoria într-o manieră cam deprimantă.

Astăzi trebuia să se schimbe cumva situația. Trebuia să aibă o aventură, să facă ceva în onoarea lor. Nu putea să-și dezamăgească prietenele în asemenea hal. De fapt, și ea era cam dezamăgită.

Urcă sus de tot pe stîncă, oprindu-se pe porțiunea de teren drept din vîrf. Era atîta spațiu împrejur! În depărtare se vedeau dealuri care probabil semnalau existența unei stînci și mai înalte, care cobora spre mare. Aici, în schimb, terenul era blînd. Deși pămîntul era destul de arid, din el se înălțau vii și se formau luminișuri. Aerul era parcă mai fierbinte, iar soarele ardea mai tare.

Chiar că am niște pantaloni norocoși dacă am găsit așa un loc, gîndi Lena cînd descoperi un luminiș minunat. Era o dumbravă de măslini cu frunze de un verde strălucitor. Măslinele erau mici și tari, încă necoapte. Într-un capăt se zărea un iaz care se formase din cauza ploilor de primăvară. Era un loc atît de retras, de liniștit și de plăcut, încît i se părea că nimeni altcineva nu-l mai văzuse înaintea ei. Poate că nici nu existase pînă nu ajunsese ea aici, îmbrăcată în Pantalonii ei care știau să facă lucruri magice. Își instală imediat șevaletul și începu să picteze.

Pe la amiază era deja leoarcă de sudoare. Soarele era atît de puternic încît o amețea. Din păr i se prelingeau pe tîmple picături mari de transpirație. Își dorea amarnic să fi avut o pălărie. Aruncă o privire spre lac. Cel mai bine ar fi fost dacă ar fi avut costumul de baie. Se uită în jur cu precauție. Nu era nimeni atît cît putea cuprinde cu ochii, nu se zăreau nici case, nici ferme. Simțea cum sudoarea i se prelinge pe șira spinării. Trebuia neapărat să facă o baie. Rușinîndu-se de propriul ei gest, deși era singură, Lena își dădu jos hainele. *Nu pot să cred că fac una ca asta!* Rămăsese numai în lenjeria intimă, aruncînd restul hainelor într-o grămadă pe mal. Pentru un moment îi trecuse prin cap să intre complet îmbrăcată în apă, dar nici măcar ea nu era atît de pudică. Pe de altă parte, Pantalonii parcă o tot îndemnau să-i dea jos.

– Ah, cît e de bine!

I se părea caraghios să se audă vorbind singură. Gîndurile şi senzaţiile îi erau, de obicei, ascunse atît de profund în suflet, încît nu ieşeau aproape niciodată la suprafaţă fără un efort deliberat. Nici chiar atunci cînd vedea ceva amuzant la televizor, nu rîdea dacă era singură.

Se scufundă adînc sub apă, apoi se ridică brusc. Plutea în derivă, ţinîndu-şi doar faţa desupra apei. Soarele îi încălzea plăcut obrajii şi pleoapele. Începu să lovească uşor apa cu mîinile, împroşcînd mii de stropi.

Este cel mai frumos moment din viaţa mea, se hotărî ea în gînd. Parcă era o zeiţă din Grecia antică, singură sub cerul senin.

Îşi lăsă braţele să plutească în voia curentului, de-o parte şi de alta a corpului, închise ochii şi se relaxă complet. Ar fi rămas acolo pînă la apusul soarelui, poate chiar pînă la răsărit, pînă vara următoare sau, şi mai bine, pentru totdeauna...

Dintr-o dată auzi foşnet de iarbă. Toţi muşchii i se contractară brusc. Într-o fracţiune de secundă îşi coborî picioarele pe prundişul de pe fundul lacului şi ascultă în tăcere.

Respira cu greutate. Sigur era cineva pe aproape, pentru că se zărea o umbră întunecată în spatele unui copac. Era, oare, un om sau un animal? Dacă existau animale care mîncau oameni în Santorini, ce avea să se întîmple cu ea?

Liniştea ei se spulberase în cîteva clipe, iar inima îi bătea cu putere. Spaima care o copleşise îi spunea să se scufunde sub apă şi să aştepte, dar un sentiment şi mai puternic o îndemna să fugă. Ieşi din apă şi în acel moment umbra se arătă din spatele copacilor: era Kostos, care se uita fix la ea. Era atît de uluită, încît îi trebui puţin timp să se dezmeticească.

– Kostos! Ce cauţi... de ce...

Vocea i se subţiase de furie.

– Îmi pare rău... murmură el.

Probabil că n-ar fi trebuit să se uite atît de insistent la ea, dar nu îşi întoarse privirea. Din trei mişcări, Lena ajunse la haine, le înşfăcă şi se acoperi cu ele aşa mototolite cum erau.

– M-ai urmărit, nu-i aşa? Mă spionai? De cît timp eşti aici?

– Îmi pare rău, spuse el din nou, adăugînd ceva în greacă.

Kostos se răsuci brusc pe călcîie şi se îndepărtă. Încă şiroind de apă, Lena se îmbrăcă la întîmplare şi îşi aruncă toate vopselele în rucsac, împrăştiind felurite culori peste tabloul proaspăt pictat. Traversă în grabă pajiştea, prea furioasă ca să poată gîndi.

Ce neobrăzare! Să o urmărească fără nici un fel de ruşine... Pînă şi pantalonii îi pusese pe dos! Cum îndrăznise să se uite aşa la ea? O să aibă ea grijă să se răzbune!

Abia cînd ajunse acasă îşi dădu seama că se încheiase strîmb la bluza care, din cauza transpiraţiei şi a băii recente, i se lipise într-un mod aproape obscen de corp.

Se năpusti în casă, trîntind uşa de perete, şi îşi aruncă rucsacul pe jos. Bunica ieşi din bucătărie şi se înfioră văzînd-o:

– Ţe-ai păţit, iubito?

Chipul bunicii era atît de îngrijorat, încît Lenei îi venea să plîngă. Bărbia îi tremura exact ca pe vremea cînd avea cinci ani.

– Ţe ai? Spune-mi!

Bunica se uita uluită la pantalonii întorşi pe dos şi la cămaşa prost încheiată, dar Lena nu reuşea să îşi exprime sentimentele. Nici gîndurile care i se învîrteau ameţitor prin cap nu le putea stăpîni:

– Kostos nu e deloc un băiat de treabă cum spuneai tu... reuşi să spună într-un tîrziu, tremurînd de mînie, iar apoi se refugie în dormitorul ei.

Uneori ești doar un gîndac mititel,
alteori ești mîna care îl strivește.

Mark Knopfler

Carmen o urmărea amuzată pe Krista care se străduia din răsputeri să își scrie temele pe masa din bucătărie. Krista se apucase de cursuri de geometrie în vara acesta, ca să-i fie mai ușor în primul an de facultate, iar Carmen își dăduse deja seama că inteligența nu era punctul ei forte.

– Ești gata? strigă tatăl ei din dormitor, unde se îmbrăca în echipamentul de tenis.

– Imediat!

Bineînțeles ca ea era gata de cel puțin douăzeci de minute, dar Krista o distra teribil: de îndată ce așternea ceva pe hîrtie, începea să șteargă, apoi sufla rămășițele de gumă de pe hîrtia aproape ruptă. Arăta ca un copil care abia învață să scrie. Pentru o clipă, Carmen simți un strop de compasiune, dar îi trecu repede. Totuși nu se putu abține să nu tragă cu ochiul la problemele pe care le avea de rezolvat Krista. Ea învățase cu seriozitate geometrie în clasa

a noua şi era materia ei preferată. În plus, cînd venea vorba de matematică, era o tocilară incurabilă. Krista se încurcase la o demonstraţie, iar ea ar fi putut să-i spună cu ochii închişi cum să rezolve problema cu un minim efort. Avea un sentiment ciudat de neîmplinire din cauza problemei nerezolvate. Pur şi simplu o mîncau degetele să înhaţe creionul şi să se pună pe lucru.

Lydia pălăvrăgea la telefonul din biroul tatălui ei. După cum ghicise Carmen, discuta meniul pentru nuntă cu furnizorul de la restaurant, pentru că din cînd în cînd o auzea pomenind despre sufleuri în miniatură.

– Mergem?

Tatăl ei stătea în pragul bucătăriei, îmbrăcat în tricoul lui preferat şi în pantalonii scurţi pe care îi purta doar la tenis. Carmen se ridică veselă în picioare. Era pentru prima dată de la începutul vizitei cînd nu trebuia să îl împartă cu nimeni. Se simţea de parcă i se făcea o marea favoare, ceea ce era, bineînţeles, ridicol. Ieşi din casă oftînd, cu gîndul la problema care rămînea nerezolvată.

Abia după ce ieşi îi trecu prin cap că, în cazul în care situaţia ar fi fost alta, sigur ar fi întrebat-o pe Krista dacă are nevoie de ajutor.

Dragă Bee,

Scheleta a venit iar în vizită în după-amiaza asta. Ori de cîte ori e Paul acasă, e şi ea pe-aici. Oricum, e

tragic faptul că singurul meu scop în viață este să o chinui pe fata asta proastă. Azi mi-am pus pe mine niște pantaloni scurți și un maieu minuscul și m-am dus la Paul să-i cer o unghieră. Este evident că Paul mă urăște, deși nu mi-a dat încă nici un indiciu. E greu să îți dai seama ce gîndește omul ăsta. Ideea că aș putea să-i par atrăgătoare lui Paul și că aș putea amenința fericirea Scheletei este, bineînțeles, aberantă, dar ea n-are de unde să știe asta!

Prietena ta cea malefică îți transmite toată iubirea pe care o poate cuprinde inima ei împietrită. Îmi e tare dor de tine!

Carmen

Din motive necunoscute, Bailey se prezentă la Wallman a doua zi, iar Tibby uită că îşi propusese să fie amabilă:

– Ce cauţi tu aici?

– M-am gîndit că ar trebui să-ţi mai dau o şansă.

Bailey purta nişte pantaloni aproape identici cu cei pe care îi purtase ieri Tibby şi un tricou cu glugă. Tibby observă pe pleoapele ei o urmă de fard. Era clar că se străduia să arate mai mare.

– Ce vrei să spui? întrebă Tibby prosteşte, mirîndu-se încă o dată de uşurinţa cu care minţea.

Bailey îşi dădu enervată ochii peste cap:

– O şansă de a te comporta şi tu ca o persoană normală şi nu ca o nenorocită.

Tibby se aprinse de indignare fără să vrea:

– Cine s-a comportat ca o nenorocită de fapt?

Bailey îi zîmbi:

– Auzi, jacheta asta a ta e măsură universală?

– Da! De ce, vrei s-o împrumuți și tu? întrebă Tibby amuzată de expresia glumeață de pe chipul fetei.

– Nici nu mă gîndesc. E urîtă ca naiba.

– E din poliester, să știi. Și are și căptușeală.

– Foarte interesant. Vrei să te ajut cu chestiile astea?

Tibby tocmai aranja niște cutii cu tampoane.

– De ce, vrei să te angajezi la Wallman?

– Nu, dar îmi pare rău că ți-am distrus toate rafturile cu deodorant.

– Nu era deodorant, era antiperspirant.

– Mă rog. Și cum stă treaba cu jacheta asta, chiar nu ți-o dai jos de pe tine niciodată?

Bailey se apucase cu nonșalanță să aranjeze cutii cu tampoane, iar Tibby era deja nervoasă. Era clar că nu mai rezista la multe ironii referitoare la jacheta ei.

– Vrei să îmi lași jacheta în pace?

Se simțea tentată să aducă vorba despre broderia pe care o văzuse pe patul lui Bailey. Cine naiba mai făcea broderii în afară de mama ei?

– Bine. Deocamdată renunț la subiectul ăsta. Pot să te invit la o înghețată cînd ieși din tură? În semn de mulțumire că nu mi-ai furat chiar *toți* banii...

Tibby nu prea avea chef să își piardă vremea cu o puștoaică de doisprezece ani. Pe de altă

parte, Bailey avea un aer atît de mulţumit! Cum ar fi putut să o refuze?

– Da, de ce nu...

– Super! La ce oră?

– Termin la patru, răspunse Tibby fără nici un pic de entuziasm.

– Bine, atunci o să vin eu să te iau.

Pornise deja spre ieşire cînd se întoarse din drum şi o întrebă într-o doară:

– Te porţi frumos cu mine doar pentru că am cancer?

– Da, cred că ăsta e motivul, răspunse Tibby după o clipă de gîndire.

Ce rost avea să mai mintă încă o dată?

– Bine.

Tibby învăţă repede care erau regulile de bază dacă voiai să te înţelegi cu Bailey. Nici nu erau prea complicate. De fapt, nu erau decît două:

1. Nu minţi!

2. Nu o întreba dacă se simte bine!

Regulile fiind respectate, se pomeniră vorbind vrute şi nevrute în faţa unor prăjituri cu cremă de ciocolată şi cu îngheţată. Tibby se surprinse pe ea însăşi cînd începu să vorbească deschis şi cu interes despre filmul pe care plănuia să-l facă. Poate pentru că Bailey o asculta fascinată, iar Tibby nu era total imună la o persoană care îi sorbea cuvintele.

De fapt, Tibby începuse deja să se îngrijoreze: nu cumva îi lipseau prietenele ei mai mult decît voia să recunoască? Se simţea chiar aşa de singură încît se aşeza la vorbă cu orice copil enervant de doişpe ani? Bailey părea aibă cam aceleaşi gînduri şi chiar o întrebă:

– Tu n-ai nici un fel de prieteni?

– Ba da! Bineînţeles că am! răspunse Tibby.

Îi povesti cît de frumoase, deştepte şi minunate erau prietenele ei care îşi petreceau vara în nişte locuri nemaipomenite, dar apoi îşi dădu seama că toate laudele sunau a minciuni sfruntate.

– Dar prietenii tăi unde sînt? o întrebă la rîndul ei pe Bailey.

Aceasta aduse vorba despre Maddie, care se mutase în Minnesota şi despre încă cineva fără importanţă. Ridicîndu-şi privirea, Tibby îl văzu pe Tucker Rowe care stătea la tejghea. Inima începu să-i bată foarte repede. Tocmai el se nimerise să fie singura persoană din clasa ei care rămăsese acasă vara asta? Îşi dăduse seama că lucra într-un magazin de CD-uri super *trendy* care avea parcare comună cu Wallman. Era cu patru magazine mai încolo de serviciul ei: ca să ajungi la el trebuia să treci pe lîngă un *fast-food*, o pizzerie şi o farmacie veterinară, aşa încît nu era niciodată sigură dacă se vor întîlni sau nu. Totuşi era posibil. Doar se întîmplase deja o dată, nu?

Unii oameni fac tot posibilul ca să-i întîlnească pe cei de care sînt îndrăgostiţi. Tibby era exact

opusul lor: ea se străduia din răsputeri să-l evite. După cum observase, Tucker își parca mașina în spatele centrului comercial, așa că ea lăsa mereu bicicleta în parcarea din față. Chestia asta funcționa de minune, pentru că nu se întîlneau aproape niciodată. Singura excepție era momentul de față. Ce-i venise ei să se aventureze pînă la gelateria asta, care era dincolo de farmacia veterinară? Tibby se mustră în gînd pentru o asemenea imprudență.

Tucker era încruntat și avea ochii pe jumătate închiși. Arăta de parcă abia se ridicase din pat, probabil pentru că se distra toată noaptea la clubul Nine Thirty, în timp ce ea dormea ca un copil cuminte, odihnindu-se pentru următoarea tură de la Wallman. Măcar de și-ar imagina că Bailey este sora ei mai mică și nu noua ei prietenă!

– De ce te strîmbi așa?

Tibby se uită chiorîș la Bailey.

– Ce vrei să spui?

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Te sclifosești îngrozitor, spuse Bailey, imitînd-o în bătaie de joc.

– Nu-i adevărat!

Obrajii lui Tibby începuseră să se îmbujoreze. De cînd începuse ea să mintă atîta? Întotdeauna se mîndrise cu sinceritatea ei și mai ales cu faptul că nu-i cruță nici pe ceilalți, dar nu se cruță nici pe sine. Bailey era însă și mai nemiloasă decît ea. Era atît de directă, încît Tibby căuta să se eschiveze și începea să mintă. Exact asta detesta cel mai mult la alții.

Bineînţeles că Bailey nu epuizase subiectul.

– Îţi place de el? întrebă ea reperîndu-l pe Tucker.

Tibby tocmai se gîndea să-i răspundă că n-are idee despre cine este vorba, dar se răzgîndi şi recunoscu stînjenită:

– N-arată rău.

– Crezi? Da' ce-ţi place la el?

– Cum adică ce-mi place la el? Tu nu-l vezi?

Bailey se holbă la el fără nici o jenă. Tibby se simţea prost, dar ura replicile de genul: „Uită-te repede, dar să nu-şi dea seama că te uiţi!" Astea erau pentru proaste.

– Cred că arată ridicol, se hotărî Bailey.

– Chiar aşa?

– Păi de unde i-a venit ideea că cerceii ăia sînt la modă? Şi uite-te puţin la părul lui! Cît gel poate să-şi pună cineva în păr?!

Lui Tibby nu-i trecuse niciodată prin cap că Tucker se străduia să arate atît de neglijent. Adevărul e că părul lui nu părea să se fi aranjat aşa de la sine. Oricum, n-avea chef să recunoască asta de faţă cu Bailey.

– Ştii, nu e cazul să te superi pe mine, dar n-ai cum să înţelegi. N-ai decît doisprezece ani. Nici măcar n-ai ajuns la pubertate. Mă îndoiesc că ai ceva experienţă în domeniu, îi spuse Tibby pe un ton plin de importanţă.

– Nu mă supăr deloc. Uite ce e: o să găsesc într-o zi un tip cu care să merite să-ţi pierzi vremea. Să-mi spui atunci dacă eşti de acord cu mine sau nu.

– Bine.

Tibby era convinsă în sinea ei că nu urmau să petreacă prea mult timp împreună, aşa că Bailey n-avea nici o şansă să dea peste un astfel de băiat.

* * *

– Oho... *Bee şi-a luat expresia de luptă,* observă Diana ridicîndu-şi ochii din carte.

– Nu-i adevărat! protestă Bridget, minţind cu neruşinare.

Ollie stătea turceşte pe pat, iar celelalte fete se schimbaseră deja în pijamale.

– Vrei să dai o raită pe la baraca antrenorilor? se interesă Ollie.

Bridget ridică din sprîncene vizibil interesată de idee.

– Sună bine, dar nu asta intenţionez.

– Dar ce intenţionezi, de fapt? întrebă Diana pe un ton ironic.

– Două cuvinte am pentru voi: hotelul Hacienda.

Era singurul bar din Mulegé şi auzise că acolo îşi pierdeau nopţile antrenorii.

– Nu cred că avem voie să mergem acolo, îşi dădu Emily cu părerea.

– De ce nu? Ollie are şaptesprezece ani, iar Sarah Snell are optsprezece ani. Mai toate fetele de aici merg la facultate în toamnă.

Bridget evită să menţioneze că ea nu făcea parte dintre ele.

– Nu ştiu dacă aţi observat, dar nu sîntem în tabăra de cercetaşi, unde se dă stingerea la ora nouă. Ce naiba! Nici măcar nu există o limită de vîrstă în Mexic pentru ca să poţi consuma băuturi alcolice.

Habar n-avea dacă e adevărat sau nu.

– Mîine e primul meci, ai uitat? întrebă Rosie.

– Şi ce dacă? Dacă petreci toată noaptea, joci mai bine a doua zi, replică Bridget pe un ton vesel.

Era ca şi cum ar fi spus: „Alcoolul te face să conduci mai bine!" sau „Drogurile te fac mai deştept!" Dar ce importanţă mai avea asta, cînd ea simţea aşa un chef nebun să se distreze?

– Şi cum ajungem acolo? întrebă Diana.

Diana era o fată cu un simţ practic foarte dezvoltat şi în nici un caz nu era laşă. După ce se gîndi puţin, Bridget îi explică:

– Fie furăm un microbuz, fie mergem cu bicicleta. Dacă ne grăbim puţin, cred că ne ia cam o jumătate de oră de mers cu bicicleta.

Bridget n-avea nici un chef să iasă la iveală faptul că ea nici măcar nu avea carnet de conducere.

– Hai să luăm bicicletele, decise Ollie.

Un fior de nerăbdare îi străbătu tot corpul. Mereu se simţea aşa cînd făcea ceva ce n-ar fi trebuit să facă. În cele din urmă doar Diana, Rosie şi Ollie se hotărîră să meargă. Se schimbară la repezeală, iar Bridget împrumută o fustă de la Diana, cu

care avea aproape aceeaşi statură. O enerva faptul că nu îşi adusese nici un fel de haine în care să nu arate ca un băiat.

Toate patru mergeau cu mare viteză, depăşind rulote care se mişcau ca nişte melci. Bridget tot lovea roata din spate a bicicletei pe care mergea Diana, făcînd-o pe aceasta să ţipe de frică. Golful liniştit se întindea în stînga lor, iar în dreapta se vedeau dealurile. Luna plină le urmărea din spate.

Muzica de la barul hotelului se auzi încă înainte ca acesta să intre în raza lor vizuală.

– Iuhuuu! strigă Bridget încîntată, în timp ce se înghesuiau toate la intrare.

– Fiţi atente: dacă e şi Connie înăuntru, plecăm. Altcineva nu cred să se supere că am venit. Am mai fost de cîteva ori şi anul trecut şi nici unul dintre antrenori n-a zis nimic.

Ollie se oferi să intre şi să arunce o privire. Intră şi ieşi imediat:

– E plin de lume, dar pe Connie n-am văzut-o. Dacă apare, plecăm, da? întrebă ea privind-o cu subînţeles pe Bridget.

– Sigur că plecăm.

– Chiar dacă e şi Eric acolo, da?

– Am spus că da! Intrăm odată?

Bridget nu fusese în multe baruri, dar întotdeauna era la fel. Toată lumea, dar mai ales bărbaţii, întorceau capul după ea, admirîndu-i părul. Probabil combinaţia dintre lumina electrică

dinăuntru şi alcool îl făcea să strălucească şi mai tare decît de obicei.

Fetele se îndreptară spre ringul de dans. Pe Bridget n-o interesa deloc alcoolul, dar în schimb îi plăcea la nebunie să danseze. O înşfăcă pe Diana de mînă şi o împinse spre ringul plin de lume. Dansul era pentru ea exact ca fotbalul, golful sau jocul de remi: era unul dintre lucrurile la care se pricepea foarte bine.

Muzica salsa îi pulsa în vene. Auzi o groază de ţipete şi fluierături în jur, toate adresate ei sau, mai degrabă, părului ei, dar nu le băgă în seamă. Ea îl căuta din priviri pe Eric. Cum el nu era de găsit, se dărui în întregime muzicii. Ceva mai tîrziu, îl observă la o masă, unde era aşezat împreună cu ceilalţi antrenori. Masa era plină de pahare mari de cocteil, majoritatea goale deja.

Eric o urmărea cu atenţie, dar nu îşi dăduse seama că Bridget îl observase. De fapt, nici nu dorea ca el să îşi dea seama. Nu pentru că ar fi fost timidă, ci pentru că dorea ca el să o privească nestingherit.

Părea bine dispus, probabil de la atîta soare, de la alergat şi de la tequila. Îşi înclinase capul într-o parte ca să o privească mai bine, şi asta îl făcea să pară foarte atrăgător.

Bărbaţii se tot înghesuiau în jurul ei, dar ea nu se despărţea de Diana, partenera ei preferată de dans. După cîteva clipe, Ollie apăru şi ea cu un pahar de bere într-o mînă. Observîndu-i pe antrenori, Ollie îi

salută. Marci îi răspunse la salut, iar Eric şi un alt antrenor, Robbie, le aruncară nişte priviri care spuneau: „Noi n-am văzut nimic!"

După alt rînd de cocteiluri, antrenorii coborîră şi ei pe ringul de dans. Senzaţia era ameţitoare şi plăcută. Bridget simţi un impuls de a dansa nebuneşte şi mai puternic decît impulsul care o făcuse să alerge atît de repede alături de Eric. Pur şi simplu nu-i putea rezista.

Se întoarse spre Eric şi se apropie mult de el. Îi atinse în treacăt mîna, urmarindu-i în acelaşi timp şoldurile. Dansa cu uşurinţă şi cu pricepere. Îl privi insistent drept în ochi, iar el, pentru prima dată, nu îşi plecă privirea. Îl îmbrăţişă uşor, potrivindu-şi mişcările cu ale lui. Era atît de aproape de el, încît putea să-i simtă parfumul. Eric îşi lipi buzele de lobul urechii ei. Un fior puternic o scutură din cap pînă în picioare.

Eric o îndepărtă apoi cu delicateţe, şoptindu-i la ureche:

– Nu se poate întîmpla nimic între noi.

Lena se aruncă pe pat, sufocîndu-se de supărare. La început se auziră doar nişte şoapte, apoi de jos urcară pînă la ea ţipete în toată regula. Nu cumva bunicul ei cel tăcut făcea toată gălăgia asta? Sări în picioare şi îşi schimbă tricoul ud cu unul uscat; se dezbrăcă de pantaloni, îi întoarse pe faţă şi îi îmbrăcă la loc, cu mîini tremurînde. Oare ce se întîmpla jos?

Cînd coborî scările, îl văzu pe *bapi* cu faţa roşie ca focul alergînd spre uşa de la intrare. Bunica pendula în jurul lui, tot încercînd să-l calmeze vorbindu-i în greacă, dar vorbele ei nu avură nici un efect. *Bapi* ieşi furtunos pe uşă, îndreptîndu-se în josul dealului.

Pe Lena o cuprinse un sentiment neplăcut de panică. O luă la fugă după ei. Ştia dinainte că *bapi* mergea acasă la familia Dounas. Cînd ajunse acolo, bunicul începu să bată violent în uşă.

Bunicul lui Kostos deschise uşa, arătînd foarte surprins. *Bapi* Kaligaris începu să ţipe, iar Lena reuşi să distingă numele lui Kostos pronunţat de cîteva ori. În rest, nu percepea decît furia din glasul bunicului. Bunica se învîrtea timid în jurul lor.

Chipul lui *bapi* Dounas trecu repede de la uimire la indignare şi începu şi el să ţipe.

– Of, Doamne! se văită Lena în şoaptă.

Dintr-o dată se iscă un conflict adevărat: *bapi* Kaligaris încerca să intre în casă, bunica încerca să-l tragă înapoi, iar *bapi* Dounas nici nu se clintea din prag.

– *Pou einai Kostos?* tună bunicul ei.

Lena era sigură că bunicul tocmai întrebase unde este Kostos, şi chiar atunci acesta îşi făcu apariţia din spatele bunicului său, părînd foarte mîhnit şi abătut. Dorea să încerce să-l liniştească pe bunicul Lenei, dar propiul său bunic nu-i dădea voie nici să iasă din casă.

Lena văzu îngrozită cum bunicul ei se străduia să îl împingă pe celălalt bătrîn cu braţele lui subţiri. Bunicul Dounas se dădu înapoi şi atunci se întîmplă ceva extraordinar: *bapi* Kaligaris îl lovi cu putere pe *bapi* Dounas drept în nas. Lena rămase fără suflare, iar bunica scose un ţipăt ascuţit.

Cei doi bătrîni se mai pocniră încă o dată pînă cînd Kostos reuşi să-i despartă, negru de supărare:

– *Stamatiste!* Opriţi-vă odată!

Dragă tati,

Ai putea, te rog, să-mi mai trimiţi nişte haine? Tricourile şi rochiile de plajă pe care le am în al treilea sertar de jos. A, şi costumul de baie negru, ăla în două piese, ştii tu... şi să nu uiţi să-mi trimiţi şi nişte fuste din al patrulea sertar: pe cea scurtă, roz şi pe cea turcoaz.

Mă distrez de minune aici. Azi avem primul meci şi eu joc ca atacant. O să te sun eu simbătă. Spune-i lui Perry că-l pup.

Te iubesc,
Bee

Dacă ţi se pare că deţii controlul înseamnă, de fapt, că nu te foloseşti de capacitatea maximă pe care o ai.

Mario Andretti

— Şi, cum e? Eşti încîntat de pregătirile pentru nuntă?

Carmen îl descosea pe tatăl ei încercînd să-şi disimuleze dezamăgirea din voce.

– Da, abia aştept să vină momentul. Nici nu ştii cît de mult înseamnă pentru mine faptul că vei fi şi tu aici, iubito.

Tatăl îi aruncă o privire plină de afecţiune, iar Carmen se simţi vinovată. De ce trebuia să se comporte în felul ăsta? De ce nu putea să se bucure pentru el?

– Sper că-ţi plac sufleurile în miniatură, spuse ea, fără să-şi poată explica de ce.

Tatăl ei înclină afirmativ din cap:

– De chestiile astea se ocupă Lydia.

– Am impresia că numai cu asta se ocupă, adăugă Carmen pe un ton acru, neştiind precis dacă doreşte ca tatăl ei să-i perceapă ironia sau nu.

– Pentru ea lucrurile astea înseamnă foarte mult. Vrea ca totul să iasă cum trebuie, pînă la cel mai mic detaliu.

Lui Carmen îi trecu prin cap să întrebe cine plăteşte pentru toate „detaliile".

– Ştii, ea nu a avut propriu-zis o nuntă cînd s-a căsătorit prima dată...

Carmen îşi imagină într-o secundă diverse scenarii scandaloase: o aventură nepotrivită sau altele şi mai şi. Se hotărî totuşi să întrebe:

– De ce?

– Pentru că îşi plănuise o nuntă foarte frumoasă, dar mama ei a murit exact cu şase săptămîni înainte de eveniment. Lydia a fost foarte deprimată şi, în cele din urmă, căsătoria s-a rezumat la o cununie civilă cu doi martori şi un ofiţer de stare civilă.

Carmen rămase dezamăgită şi întristată.

– Ce îngrozitor...

– Asta este şansa ei să-şi organizeze nunta aşa cum îi place şi vreau să iasă exact cum şi-a dorit.

– Mda. Înţeleg. Şi fostul ei soţ? Ce s-a întîmplat cu el?

– S-au despărţit acum cinci ani. Avea probleme cu băutura şi stătea mai mult prin clinici de dezalcolizare.

Carmen oftă din nou. Asta chiar că era o poveste tristă, iar ea nu voia să o compătimească pe Lydia. Compasiunea exclude antipatia. Şi totuşi gîndul îi zbură iar la Lydia cea rămasă fără mamă şi cu

un soţ beţiv. Se gîndi apoi la Paul cel tăcut, cu tatăl lui veşnic absent. În contextul ăsta, tăcerea lui aducea mai mult a stoicism. De asta îl admira Krista atît de mult pe tatăl lui Carmen, pentru că era un părinte normal, pe care te puteai baza... Probabil că ei erau foarte recunoscători pentru viaţa nouă pe care o începuseră alături de Al.

Carmen făcu promisiunea solemnă că o să-i zîmbească Lydiei şi că o să-i spună cel puţin două lucruri amabile despre nuntă după ce aveau să ajungă acasă.

– Te superi dacă mai facem o oprire înainte de tenis? Paul joacă anul ăsta în liga de fotbal şi azi are un meci important. I-am promis că o să vin să-l văd şi eu cîteva minute.

– Nu.

Carmen redeveni morocănoasă într-o secundă şi renunţă la toate ideile pacifiste de mai devreme.

Dimineaţa, Bridget ieşi să înoate de una singură. Niciodată nu putea să doarmă cînd avea ceva pe suflet. Înotă pînă departe în larg, cu speranţa că avea să vadă un delfin, dar nu se zărea nici unul. Întorcîndu-se spre mal înotă pe lîngă capetele de nisip care separau plaja lor de partea principală a Golfului Coyote. Pe partea aceea, malul era împestriţat de rulote. Urîtă privelişte!

Ajunsă la mal, se întinse pe nisip şi dormi vreo oră. O trezi din somn zarva provocată de servirea

micului dejun. Se grăbi înapoi la baracă, pentru a-şi schimba costumul de baie. Ca de obicei, îi era o foame de lup.

Îşi luă trei cutii de biscuiţi cu fructe, două cutii cu lapte şi o banană şi se aşeză lîngă Diana.

– Tu nu dormi niciodată? Unde ai fost de dimineaţă?

– Am înotat.

– De una singură?

– Din păcate, da.

Bridget îl căută pe Eric din priviri, dar nu se afla la nici o masă. Poate suferea de mahmureală. Sau poate avea program cu echipa... Amintirea dansului din seara trecută o făcu să se înroşească puternic. „Nu se poate întîmpla nimic între noi." Aşa spusese el. Asta nu înseamnă că ea n-avea dreptul să încerce.

– Hai să facem încălzirea! o îndemnă pe Diana.

Primul meci începea la ora nouă. Echipa cu numărul doi, Gray Whales, era pe punctul de a mînca bătaie de la echipa numărul unu, El Burro, cu doi la zero. Echipa a treia, care primise de curînd porecla de Los Tacos, juca pe celălalt teren împotriva echipei patru, Los Cocos.

Bridget stătea pe margine şi îl urmărea pe Eric, care discuta strategii de joc cu Marci şi cu nişte fete din echipă.

Bridget îşi prinse bine crampoanele. Un actor, nu-şi amintea care, spusese cîndva că personalitatea

lui începea din vîrful pantofilor. Bridget se simţea cel mai bine cînd avea crampoanele fixate la pantofii de sport. Îi plăcea sunetul metalic pe care îl făcea pe coridoarele vestiarelor sau zgomotul înfundat care se auzea cînd alerga pe teren. Crampoanele erau vechi şi murdare, dar nu le-ar fi schimbat pentru nimic în lume. Din cauza lor mergea puţin caraghios, ca un atlet, dar nu o deranja.

Îl fixă pe Eric pînă cînd o observă şi el. Bridget îi zîmbi, dar el nu-i răspunse la zîmbet.

Sînteţi terminaţi, îi ameninţă ea în gînd pe adversari.

Bridget îşi puse apărătoarele la genunchi şi îşi prinse părul cu o bandă elastică. Ollie şi Emily începură să bată din palme cînd se alătură şi ea restului echipei. Molly le citi cu voce tare care erau poziţiile de joc ale fiecăreia dintre ele, deşi le ştiau prea bine. Bridget sărea pe loc ca să îşi pună sîngele în mişcare.

– Echipa trei, atenţie la mine! Tot ce vreau de la voi este să daţi pase. Vorbesc foarte serios. Nu mă interesează nimic altceva. Puneţi mîna pe minge şi o pasaţi colegelor.

De ce oare se uita tocmai la Bridget în timp ce vorbea? Echipele se strînseră pe teren. Bridget trecu pe lîngă Diana şi o strînse uşor de mînă. Diana tresări speriată.

– O să mănînci o bătaie pe care o s-o ţii minte! o provocă Bridget, ocupîndu-şi poziţia şi aşteptînd fluierul arbitrului.

Trebuia să se concentreze asupra unui singur lucru. Avea prea multă energie, iar talentul ei era neprelucrat. Avea o tendință naturală de a fi dezorganizată și tocmai de aceea trebuia ca în momentele importante să își stabilească un scop anume pentru care să lupte. Altfel, îi venea mereu în minte posibilitatea de a renunța și de data asta nu dorea să i se întîmple așa ceva. Astăzi dorea să se concentreze asupra lui Eric. Scopul ei era să-i demonstreze de ce este în stare. Pentru el trebuia să își coordoneze mișcările și gîndurile.

În momentul în care începu meciul, energia ei reținută explodă. Luă mingea de la Dori Raines și porni spre partea opusă a terenului. Își găsi o poziție perfectă pentru pasă; avea trei apărători în jur așa că pasă mingea spre Alex Cohen, care avea șansă de gol. Alex, înconjurată de adversari, îi pasă mingea înapoi.

Cînd găsi o poziție bună, simți cum timpul se oprește în loc. Nu se grăbi să facă o alegere. Era destul timp ca să aprecieze cum se cuvine traiectoria posibilă a mingii și poziția portarului. Întinse piciorul și săltă ușor mingea în aer, ca să-i poată da un șut mai puternic. Mingea trecu.iute ca gîndul, drept pe lîngă capul portarului. Coechpierele o aclamau în delir. Printre jucători, îl observă pe Eric. Stătea de vorbă cu rezervele echipei lui pe marginea terenului. Își dorea atît de mult ca el să o observe! Nu îi rămînea decît să o țină tot așa pînă cînd avea

să o urmărească doar pe ea. Prelua mingea încontinuu, fără să mai dea pase. Picioarele ei aveau o elasticitate ieşită din comun, iar posibilităţile erau două: putea să fie cea mai bună sau putea să fie mediocră. Totul depindea de starea ei psihică. Astăzi se simţea în stare să fie cea mai bună. Toate celelate jucătoare arătau ca nişte începătoare nepricepute.

– Vreeland! Pasează! ţipa Molly.

Dacă miza jocului ar fi fost mai mare, Bridget n-ar fi acceptat ca Molly să strige la ea. Cînd vezi că un jucător e într-o pasă bună, îl laşi în pace! Îl laşi să ia mingea ori de cîte ori are chef!

Bridget pasă în cele din urmă, dar mingea se întoarse aproape instantaneu la ea. Colegele erau conştiente de valoarea ei, chiar dacă antrenoarea nu voia să înţeleagă. Dădu un nou gol. Era oare al treilea sau al patrulea?

Molly era neagră de supărare. Îi făcu semn arbitrului, care fluieră şi opri jocul.

– Schimbare! strigă Molly. Vreeland! Afară din joc!

Bridget se înfurie îngrozitor, pentru că nici nu apucase să se desfăşoare bine. Se îndreptă spre marginea terenului şi se aşeză pe iarbă, cu bărbia în palme.

– Bridget, ăsta este un meci de antrenament. Toată lumea trebuie să joace. Scopul meu era să văd de ce e în stare fiecare dintre voi. Tu eşti vedeta echipei! Am înţeles! Toată lumea a înţeles,

dar lasă-le și pe celelalte să joace! Păstrează-te pentru campionat!

Bridget își plecă privirea. Toată energia de mai devreme se transformă într-o oboseală copleșitoare. Îi venea să plîngă. Își dădea seama că ar fi trebuit să se potolească puțin. De ce nu putea niciodată să își impună niște limite și să le respecte?

Draga mea Tibby,

Antreuri cu creveți fripți, salată de somon marinat (ce naiba înseamnă asta, de fapt?), spanac prospăt, file de porc – aș putea să o țin tot așa pînă mîine. Aranjamentele florale sînt din tuberoze (dacă n-ai mai auzit de așa ceva, nu te îngrijora, nici eu nu știu cum arată!) și muguri de magnolie (astea sînt preferatele ei). Pot să îți scriu cam cincizeci de pagini pe tema asta, dar o să te cruț. Aici numai despre chestii de genul ăsta se vorbește, atunci cînd se deranjează cineva să deschidă gura. Sînt că o să o iau razna. Ce fel de oameni sînt ăștia? Ce fel de familie și-a găsit tata?

Cu multă dragoste și suferință,
Carmen Lucille

– Care e băiatul dumneavoastră? îl întrebă un necunoscut pe tatăl lui Carmen.

Ea prefera să stea deoparte. Paul era, bineînțeles, vedeta echipei. În numai opt minute de cînd ajunseseră deja marcase două goluri. Tatăl ei aplauda ca un nebun. În rîndurile din față stătea Scheleta,

împopoţonată nevoie mare, dar tot ca o însoţitoare de zbor în ziua de salariu arăta. Din cînd în cînd, se oprea din uralele ei isterice şi se întorcea spre Carmen ca să se uite urît la ea.

– Care e băiatul meu? îl auzi pe tatăl ei repetînd încurcat.

– Da! Care dintre jucători?

– Paul Rodman. E atacant.

Carmen simţi un fior de invidie care îi urcă pe şira spinării pînă în vîrful capului.

– E un jucător extraordinar. Are aceeşi constituţie ca şi dumneavoastră, îl complimentă bărbatul şi se îndepărtă ca să urmărească mai bine jocul.

Cum naiba să aibă aceeaşi constituţie?! Nici măcar nu e copilul lui! Eu *sînt copilul lui!!* Carmen ar fi vrut să aibă curajul să strige toate astea în gura mare.

Tatăl ei veni lîngă ea şi o îmbrăţişă protector. Gestul nu mai avea acelaşi efect ca acum cinci zile.

Acum poţi să te bucuri de băiatul pe care ţi l-ai dorit mereu! îşi continuă Carmen gîndurile înveninate. Ştia de mult că tatăl ei îşi dorise un băiat. De ce nu? În fond, nu avea decît o fostă soţie veşnic prost dispusă, o fată morocănoasă şi patru surori isterice. Acum avea, în sfîrşit, un băiat tăcut şi înalt ca el, care îi împărtăşea toate preferinţele.

Carmen simţi că i se face rău. Paul mai marcase un gol, iar ura ei creştea permanent. Ea nu ştia deloc să joace fotbal. Pe la şase ani jucase şi ea în

liga de juniori. Se învîrtea încoace şi-ncolo pe teren, ferindu-se de minge. Totuşi tatăl ei venea mereu la meciuri.

– E foarte interesant, nu? Nu-i aşa că nu te superi dacă rămînem şi la repriza a doua?

– Cine, eu? Să mă supăr eu?!

Răspunsul acru nu avu nici un efect asupra tatălui ei.

– Excelent. Sînt o gramadă de terenuri de tenis la club aşa că n-o să avem probleme să găsim unul liber.

Exact în mijlocul unei situaţii atît de tensionate apăru, bineînţeles, Scheleta:

– Bună ziua, domule Lowell! Ce mai faceţi?

– Bine, Kelly, mulţumesc de întrebare. Ai făcut cunoştinţă cu fiica mea?

– O, dar noi sîntem prietene vechi, răspunse Carmen în locul ei.

Kelly se strădui să îşi ascundă expresia de dispreţ de pe faţă.

– Bună, răspunse ea fără chef.

Apoi, întorcîndu-se spre Al, îl întrebă:

– Nu-i aşa că Paul se descurcă excelent? Cred că sînteţi foarte mîndru de el.

Carmen se încruntă la ea. Să fi fost oare Scheleta mai deşteaptă decît crezuse ea?

– Păi... da, bineînţeles.

Nici Carmen, nici tatăl ei nu erau dornici să continue conversaţia, iar Scheleta preferă să se retragă din situaţia jenantă pe care o provocase.

– Ne vedem mai tîrziu, îi spuse lui Al, îndreptîndu-se spre locul ei.

– Hai Paul! ţipă ea isteric, în timp ce Paul se comporta eroic pe teren.

Dintr-o dată Carmen recunoscu chipul palid al Lydiei care alerga spre ei din parcare. Cînd o observă şi Al, o părăsi pe Carmen şi se grăbi spre viitorea lui soţie.

– Ce s-a întîmplat?

– Au sunat de la restaurant. S-a produs o încurcătură şi au închiriat sala de două ori în aceeaşi zi. A doua rezervare era a noastră şi au spus că noi trebuie să renunţăm.

Carmen văzu cum i se umplură ochii de lacrimi.

– Draga mea, dar asta e îngrozitor. Nu se poate face nimic?

Al o trase pe Lydia de-o parte, ca să poată vorbi în linişte. Tatăl ei mereu avusese instinctul înnăscut de a-şi proteja momentele de intimitate, chiar dacă asta însemna să o excludă din conversaţie pe propria fiică. Cînd se întoarse la ea, o anunţă pe un ton autoritar:

– Carmen, trebuie să merg cu Lydia la restaurant. O să jucăm tenis mîine, da? Îţi las cheile de la maşină şi o să te ducă Paul acasă. Îmi pare rău că n-am putut juca, dar nu-ţi face griji. O să recuperăm altă dată.

O sărută pe frunte şi plecă. Carmen ar fi putut să se comporte ca un adult ce era, dar preferă să stea

ca un copil necăjit pe jos, la marginea terenului. Ce noroc pe ea că din momentul în care păşise în Carolina de Sud devenise invizibilă! Dacă ar fi observat-o cineva, şi-ar fi imaginat că este prost crescută. Dacă n-ar fi fost invizibilă, dacă s-ar fi putut privi doar pentru o clipă prin ochii prietenelor sau ai mamei ei, atunci poate că ar fi reuşit să-şi dea seama ce se întîmplă în mintea ei. Dar era singură şi transparentă. N-o băga nimeni în seamă.

Soarele îi bătea drept în ochi. Într-un tîrziu, auzi fluierul final şi simţi o umbră apropiindu-se. Cînd ridică privirea, punînd mîna streaşină deasupra ochilor, îl văzu pe Paul. Stătea ţintuit locului şi se uita la ea. Dacă îl speriase cumva cu atitudinea ei, nu lăsa să se vadă nimic.

– Vrei să mergem să jucăm tenis? întrebă el.

– Bine.

Era cea mai lungă conversaţie pe care o purtaseră vreodată.

Bineînţeles că l-a bătut măr, cu 6-0, 6-0, în două seturi.

Problema ta nu este că ai o problemă! Problema este atitudinea ta față de problemă! Te-ai prins?!

Antrenorul Brevin

La cîteva ore după ceartă, Lena stătea între cei doi bătrîni morocănoși într-un spital din Fira. Bunica plecase după cafea și gustări, dar Lena bănuia că de fapt se săturase de atîtea văicăreli și țipete. Evident tulburat de cele întîmplate, Kostos se întorsese la fierărie. Nici nu se uitase la ea.

Bapi avea nevoie de patru copci la maxilar, iar bunicul Dounas, deși se plînsese îngrozitor că avea nasul spart, pentru că sîngerase abundent, nu avea mai nimic. În timp ce aștepta în lumina artificială de neon, fără să aibă măcar o revistă de răsfoit, Lena observă o mică pată de sînge pe Pantaloni. *Îmi pare rău*, își ceru scuze în sinea ei. Se duse la toaletă, încercînd să îi șteargă cu un prosop umed. La început se simți vinovată, pentru că încălca regula privitoare la spălatul Pantalonilor. Totuși, pe de altă

parte, cine ar fi vrut ca pe pantaloni să rămînă pentru eternitate pete de sînge de la un grec bătrîn şi ursuz?

Se uită în oglindă. Părul i se uscase tare ciudat. Probabil era din cauza apei din lac. În loc să stea drept şi mătăsos, cum era de obicei, stătea înfoiat şi cam ciufulit. Se simţea puţin ameţită, ca şi cum ar fi băut prea mult. Se apropie şi mai tare de oglindă: *chiar eu sînt?*

Întorcîndu-se în sala de aşteptare, îşi dădu seama pentru prima dată cît de caraghioşi erau cei doi bunici. Stăteau pe scaune alăturate, dar răsuciţi cu spatele unul la celălalt. Lena ştia cît de ridicolă şi absurdă era situaţia. De fapt, era chiar comică, chiar dacă acum nu părea aşa; îi era atît de ruşine pentru tărăboiul pe care îl provocase... Bunica îşi imaginase că Lena fusese agresată de Kostos şi îi spusese şi lui *bapi*. Acum amîndoi credeau că „dragul de Kostos" era un violator dement.

Era conştientă că exagerase îngrozitor. În loc să-i spună bunicii adevărul, o lăsase să tragă nişte concluzii dramatice. Şi, de fapt, ce se întîmplase? Kostos o spionase şi o văzuse dezbrăcată. Era un gest prostesc şi juvenil. Chiar şi aşa, îi fusese totuşi recunoscătoare cînd intervenise să îi despartă pe cei doi bătrîni înainte ca vreunul din ei să se rănească prea grav.

Kostos o spionase şi era îndreptăţită să fie supărată pe el, dar nu făcuse nimc din lucrurile pe care

şi le imaginau bunicii ei. Ce îi rămînea de făcut? Cînd se vor calma toţi, o să-şi ceară scuze şi o să le explice exact ce s-a întîmplat.

Apoi va trebui să-i explice şi lui Kostos.

Şi totul se va termina cu bine.

Lena,

Azi am jucat prea tare la antrenament. Trebuie să o iau mai uşor. Ce sfat ai să-mi dai? Parcă te şi aud. Fii mai calmă, Bee. Crede-mă că încerc, dar nu mă pot abţine.

Acum o să ies să alerg puţin împreună cu Eric. ÎL DORESC ATÎT DE MULT! Nu ştiu dacă ţi-am mai spus asta pînă acum. Ştiu că tu îţi stăpîneşti hormonii, dar unele dintre noi pur şi simplu n-avem nici un pic de voinţă.

Te pup,
Bee

– Bună ziua. Eu sînt Bailey Graffman. Sînt prietena lui Tibby. Este cumva acasă?

Tibby ascultă şocată din capul scărilor: Bailey vorbea cu Loretta printre ţipetele lui Katherine. Oare se alesese cu o pacoste de doisprezece ani care intenţiona să stea pe capul ei cît era ziua de lungă?

Tibby o aşează pe Mimi înapoi în cuşcă şi se rugă în gînd ca Loretta să îşi imagineze în mod miraculos că ea nu este acasă, dar... nici o şansă. Cîteva clipe mai tîrziu, Bailey ţopăia pe scări.

– Salut!

Bailey îi făcea familiar cu mîna din pragul uşii.

– Bailey, ce cauţi aici?

Bailey se instală confortabil pe patul încă nefăcut al lui Tibby.

– Tot timpul mă gîndesc doar la filmul de care mi-ai povestit. Vreau să te ajut şi eu să-l faci. Sună atît de bine!

– N-ai cu ce să mă ajuţi. Nici nu l-am început măcar.

– În cazul ăsta chiar că ai nevoie de ajutor. O să fac pe operatorul. Sau, dacă vrei, pe sunetistul. Sau pe şeful de imagine. Sau o să fiu băiatul bun la toate. Orice vrei tu.

– A băiat nu arăţi în nici un caz, deci....

– Bine. Atunci o să fiu asistenta personală. O să-ţi car lucrurile şi alte chestii de genul ăsta... ştii tu.

Bailey era atît de încîntată, încît îi venea greu să o refuze.

– Nu, mersi, dar n-am nevoie de ajutor, se hotărî Tibby în cele din urmă.

Bailey era deja în picioare şi o studia pe Mimi.

– Cum o cheamă?

– Mimi. O am de la şapte ani, îi explică ea plictisită.

Avea tendinţa de a se preface că nu-i pasă de Mimi cînd mai era cineva de faţă.

– E drăguţă. Pot s-o iau în braţe?

Bailey se strîmba la Mimi prin geamul de sticlă. De cînd împlinise opt ani, nici un cunoscut de-al ei nu manifestase vreun interes faţă de Mimi, în afară

poate doar de Nicky. Poate că ăsta este avantajul pe care îl ai cînd te împrietenești cu un copil.

– Sigur că poți.

Cu mare atenție, Bailey o scoase din cușcă. Pe Mimi nu părea să o deranjeze deloc. Își înghesui corpul ei grăsuț la pieptul lui Bailey.

– Oh, ce plăcut! E călduță. Știi, eu n-am nici un fel de animal.

– Păi, adevărul e că mare lucru nu face; e cam bătrînă. Doarme mai toată ziua.

– Poate că se plictisește în cușcă.

Tibby nu se gîndise niciodată la aspectul ăsta. În necunoștință de cauză, ridică din umeri.

– Habar n-am. Totuși cred că e destul de fericită. Nu cred că îi e dor de sălbăticie.

Bailey se așeză pe un scaun cu Mimi în brațe.

– Te-ai hotărît cui o să-i iei primul interviu?

Tibby ar fi vrut să-i răspundă că nu se hotărîse, dar se răzgîndi.

– Probabil că lui Duncan, un ciudat de la Wallman.

– De ce e ciudat?

– Păi... nu știu. Parcă vorbește altă limbă. Vorbește codat. Se crede atît de important, încît e de-a dreptul ilar.

– Aha.

Bailey o scărpina pe Mimi pe burtă.

– Mai e și o doamnă cu niște unghii cum n-ai mai văzut. Și cred că și Brianna merită să apară în film, pentru că are o coafură antigravitațională. Și

mai este şi fata care lucrează la cinematograful Pavillion. Şi pe ea vreau s-o intervievez. Poate să spună pe de rost scene întregi din filme, dar numai din filmele de proastă calitate.

Bailey se foi în scaun:

– Mereu mi-am dorit să fac un documentar, spuse ea cu tristeţe.

– Şi ce te opreşte?

Tibby era convinsă că Bailey intenţionează să se folosească de boala ei ca s-o impresioneze.

– Păi... nu ştiu. N-am cameră de filmat. Tare-aş vrea să mă laşi să te ajut.

– Vrei să mă faci să mă simt vinovată pentru că ai leucemie, nu-i aşa?

– Cam asta era ideea. Auzi, fetiţa care plîngea la parter este sora ta mai mică?

Tibby îi făcu semn că da.

– Cam mare diferenţa de vîrstă, nu crezi?

– Paişpe ani. Şi mai am şi un frate de doi ani care doarme la ora asta.

– Uau. S-a recăsătorit vreunul din părinţii tăi?

– Nu. Am aceiaşi părinţi dintotdeauna. Eu nu i-am schimbat pe ei pînă acum, dar ei au preferat să-şi schimbe stilul de viaţă.

Bailey păru brusc interesată:

– Adică ce vrei să spui?

– Nu prea ştiu. Cînd eram eu mică locuiam într-un apartament micuţ pe Wisconsin Avenue, deasupra unui restaurant de cartier. Tata scria pentru

un ziar socialist şi se străduia să-şi ia licenţa în drept. După asta, cînd s-a săturat să mai lucreze ca avocat din oficiu, pentru cei care nu puteau să-l plătească, ne-am mutat într-o rulotă în afara oraşului Rockville şi tata s-a făcut fermier, iar mama era sculptoriţă. Îi plăcea să sculpteze picioare. Într-un an am stat toată primăvara la cort, în Portugalia. Acum uite unde am ajuns să locuim.

– Cîţi ani aveau cînd te-au făcut pe tine?

– Nouăsprezece.

– Probabil că ai fost un fel de experiment, îşi dădu Bailey cu părerea, punînd-o pe Mimi în poală.

Tibby o privi surprinsă. Nu îşi formulase gîndurile chiar în termenii ăştia, dar şi impresia ei era aceeaşi, aşa că îi răspunse cu mai multă sinceritate decît ar fi vrut:

– Da, ai dreptate.

– S-au maturizat şi au vrut să aibă copii aşa cum trebuie, ca toată lumea.

Tibby era uimită şi frustrată în acelaşi timp. Ceea ce îi spusese Bailey era adevărat. Cînd, în sfîrşit, toţi prietenii lor au început să aibă copii, părinţii ei au vrut să repete şi ei experienţa, pentru ca de data asta să o facă aşa cum se cuvine. Cu monitoare pentru bebeluşi, cu jucării şi biberoane. Nu cum fusese Tibby, copilul-accesoriu pe care îl cărau peste tot după ei. Bailey o privi cu ochii mari, plini de compasiune, iar Tibby simţi că se întristează. N-ar fi ştiut să spună cum de ajunsese

să vorbească despre toate chestiile astea. Cert e că avea chef să stea singură.

– Trebuie să plec în cîteva minute. Mai bine ai pleca şi tu.

Pentru prima dată de cînd o cunoscuse, Bailey nu insistă deloc. Se ridică imediat de pe scaun.

– Să o pui pe Mimi la loc în cuşcă, da?

Tibby,

Sînt un dezastru ambulant. Kostos m-a prins făcînd baie în pielea goală, iar eu am luat-o razna. Ştii tu cum sînt cînd vine vorba de chestii intime. Şi ce crezi c-am făcut? M-am îmbrăcat aiurea (am reuşit chiar să-mi pun Pantalonii pe dos — cîtă magie crezi că a fost necesară ca să reuşesc una ca asta?) şi m-am dus acasă unde am făcut o criză de isterie. Bunica m-a văzut şi şi-a imaginat ceva mult mai rău, aşa că i-a spus şi bunicului meu (în greacă, bineînţeles).

Trebuie să îţi spun că bapi s-a dus la Kostos acasă ca să-l bată. Crede-mă că nu glumesc! Bunicul lui Kostos nu l-a lăsat să intre în casă şi s-au luat amîndoi la bătaie. Ştiu că sună caraghios, dar adevărul este că a fost o experienţă groaznică.

Acum bunicii mei sînt certaţi cu cei mai buni prieteni ai lor, iar Kostos mă urăşte. Nimeni în afară de noi doi nu ştie ce s-a întîmplat de fapt.

Şi-acum, întrebarea cea mare: trebuie să spun adevărul, nu-i aşa?

Cam asta a fost prima experienţă importantă pe care am trăit-o alături de Pantalonii Călători. Nu prea cred că sînt magici în sensul bun al cuvîntului, ci dimpotrivă. Ah, era să uit: i-am mai şi pătat cu sînge. Asta s-ar putea să le afecteze şi mai tare puterile magice, nu?

M-am străduit cît am putut de bine să-i curăţ, aşa ca ţi-i trimit prin poştă cea mai rapidă care există aici, în Santorini (asta înseamnă că o să dureze ceva, nu glumă). Ştiu că tu o să-i tratezi mai bine decît mine.

Îmi pare rău că nu eşti aici, cu mine. Ba nu, greşesc. Aş vrea să fim împreună oriunde în altă parte, numai aici nu.

Cu drag,
Lena

Tatăl lui Carmen şi Lydia erau la o petrecere. Al, care nu avusese niciodată prieteni, se transformase brusc într-un om de societate. Îi adoptase necondiţionat pe toţi prietenii Lydiei. Pur şi simplu, nu făcuse decît să ocupe un loc care fusese deja pregătit pentru el. Casă, copii, prieteni... Era ciudat cît de mult lăsase în urmă şi cît de puţine lucruri din viaţa lui de pînă atunci îi mai erau necesare.

Paul era în oraş cu Scheleta, iar Krista îşi făcea tratamente cosmetice cu nişte prietene în camera ei. Krista o invitase politicos să stea cu ele, dar ar fi deprimat-o prea tare. I s-ar fi făcut şi mai dor de prietenele ei. Era deja sătulă de camera de oaspeţi. Îşi împrăştiase hainele peste toate mobilele din cameră, iar restul le aruncase direct pe jos. Era o ipocrită. Făcuse intenţionat o dezordine pe care nu putea nici ea să o suporte.

În bucătărie observă caietul de geometrie al Kristei pe masă şi nu se putu abţine. Krista se

lăsase păgubaşă de la a doua demonstraţie şi mai avea încă opt de făcut.

În casă era o linişte profundă. Carmen înşfăcă hîrtiile şi creionul şi se apucă de lucru. Demonstraţiile de geometrie erau o adevărată binecuvîntare. Porneai de la bun început cu o problemă, dar şi cu o posibilă soluţie. Era atît de concentrată, încît nu-l observă pe Paul care între timp se întorsese şi o privea din pragul bucătăriei. Slavă Domnului că nu era şi Scheleta cu el! Paul avea o expresie de om uimit.

Carmen se înroşi puternic. Ce motive ar fi putut invoca ? De ce îi rezolva ea temele Kristei?

Paul mai zăbovi o clipă, apoi îi ură noapte bună şi plecă în camera lui.

– Paul, mi-ai făcut tu tema?

Tonul Kristei oscila undeva între iritare şi recunoştinţă. Era duminică, iar Al făcuse clătite pentru toată lumea. Mai nou, se apucase şi de gătit! Lydia scosese serviciul ei cel mai bun cu motive florale. Ce onoare pentru ei!

Paul nu-i răspunse imediat.

– Ce, credeai că sînt prea proastă ca s-o fac singură?

Probabil, se simţi Carmen tentată să-i răspundă.

– Nu.

Paul vorbea cu economie, ca de obicei.

– Nu? În ce sens? Nu crezi că sînt în stare s-o fac singură sau nu crezi că sînt proastă?

– Am răspuns nu la ambele întrebări.

– Bine, atunci cine mi-a făcut tema?

Carmen aştepta ca Paul să o dea de gol, dar nu o făcu. În loc să răspundă, ridică din umeri. Dacă el nu intenţiona să spună nimic, oare trebuia să recunoască ea adevărul?

– Trebuie să plec. Mulţumesc pentru clătite, Albert.

Ieşi din bucătărie luînd cu el un rucsac încăpător care stătuse lîngă uşă.

– Unde a plecat? se interesă Carmen deşi nu era treaba ei.

Lydia şi Krista schimbară o privire rapidă. Lydia vru să-i răspundă, apoi se răzgîndi.

– A plecat să viziteze un prieten, răspunse ea într-un final.

– Ahaa...

Carmen nu înţelegea deloc care era marele secret.

– Ei, ce crezi că s-a întîmplat?

Lydia părea dornică să schimbe subiectul.

– Ne-a venit o idee pentru nuntă.

De ce oare Lydia i se adresa numai ei? Probabil că toţi ceilalţi ştiau deja...

– Oh, oftă Carmen în chip de răspuns.

Ştia că ar trebui să întrebe ce fel de soluţie găsiseră, dar era prea mare efortul.

– O să facem petrecerea chiar în grădina noastră. Am închiriat deja un cort imens! Nu-i aşa că o să fie distractiv?

– Da, distractiv...

Carmen tocmai își termina sucul de portocale.

– Eram atît de supărată ieri; aș fi vrut să fiu mai curajoasă decît am fost. Dar lui Albert i-a venit ideea asta grozavă și sînt încîntată de cum s-au rezolvat problemele.

– Excelent! observă Carmen.

Nimeni nu părea să remarce sarcasmul din vocea ei, așa că nici nu se mai deranjă să se simtă vinovată.

– Cred că ar cam fi cazul să pornim spre club, interveni tatăl ei, împingîndu-și scaunul spre masă.

Carmen țîșni în picioare. În sfîrșit, meciul promis.

– Hai să mergem!

Îl urmă afară din casă și se urcă în mașina lui cea nouă și mult mai încăpătoare.

– Iubito, tot ce ți-am povestit despre fostul soț al Lydiei ar fi bine să rămînă între noi. Lydia este foarte sensibilă la subiectul ăsta, o informă tatăl ei pe cînd pornea mașina.

Carmen îl aprobă scuturînd din cap.

– Ți-am spus toate astea pentru că Paul a plecat să-și viziteze tatăl, care e internat la un centru de recuperare din Atlanta. Paul se duce o dată pe lună și de obicei rămîne acolo peste noapte.

Carmen simți brusc că-i vine să plîngă, fără să știe de ce.

– Și Krista?

– Krista nu prea vrea să aibă de-a face cu tatăl ei. Ar suferi prea tare.

Îi e ruşine cu el, îşi imagină Carmen. Exact cum şi Lydiei îi era ruşine cu el. Luaţi un model nou, îmbunătăţit, şi uitaţi de cel vechi.

– Nu se poate să-ţi abandonezi familia în felul ăsta, şopti Carmen.

Întorcîndu-se cu faţa spre geamul maşinii, plînse amarnic.

– Am aranjat deja primul interviu pentru filmul nostru, o anunţă Bailey încîntată.

– Filmul *nostru?*

– Ah, scuză-mă. Filmul tău. Ăla pe care te ajut eu să-l faci.

– Cine ţi-a zis că poţi să mă ajuţi?

– Te rog, te rog, te rog...

– Ce naiba, Bailey, chiar n-ai altceva mai bun de făcut?

În tăcerea care se lăsă brusc, cuvintele lui Tibby parcă rezonau în receptor. Probabil că nu era cea mai potrivită întrebare pentru o fată care suferea de o boală incurabilă.

– Am programat interviul pentru ora patru şi jumătate, după ce îţi termini tura. Pot să trec eu pe la tine şi să iau lucrurile de care ai nevoie. Dacă vrei, bineînţeles.

– Şi cui îi luăm interviu, dacă îmi dai voie să întreb?

– Băiatului care se joacă toată ziua la automatele din magazinul de vizavi de Wallman. Are cele mai bune zece scoruri la cel mai greu joc.

Tibby pufni dispreţuitor:

– Chiar că sună jalnic.

– Atunci ne vedem mai încolo?

– Nu ştiu ce planuri am pe ziua de azi, răspunse Tibby pe un ton acru, nereuşind să se convingă nici pe sine că în viaţa ei chiar se întîmplă ceva vara asta.

Bineînţeles că Bailey se prezentă punctuală exact la sfîrşitul turei.

– Cum îţi merge?

I se adresa ca şi cum ar fi fost prietene de cînd lumea.

Tibby simţea lumina fluorescentă a neoanelor drept în creştetul capului.

– Mor în chinuri groaznice, răspunse ea, regretînd aproape în aceeaşi clipă prostia pe care o spusese.

– Hai atunci! N-avem timp de pierdut.

Dacă ceea ce cauți nu se găsește
la Indice, caută cu atenție
prin tot catalogul.
Catalogul Sears Roebuck

Când i-a fost prezentat Brian McBrian, Tibby a ştiut că se va distra pe cinste. Acest Brian era caricatura caricaturii unui ratat autentic. Era slăbănog, avea pielea albă ca laptele, iar sprîncenele îi erau unite într-una sigură. Pe lîngă faptul că avea părul slinos, de o culoare incertă, mai purta şi aparat dentar care îl făcea să scuipe atunci cînd vorbea. Tibby trebuia să recunoască faptul că Bailey avea un fler ieşit din comun.

În timp ce ele îşi instalau camera de filmat, Brian juca de zor *Dragon Master.* Tibby o urmări pe Bailey cu un amestec de admiraţie şi invidie în timp ce aceasta prindea microfonul de un suport improvizat. Din cauza zgomotului de fundal din magazin, era greu să iei un interviu fără un microfon bine poziţionat. Oare Bailey mai făcuse chestia asta şi altă dată?

Tibby filmă întîi cadrul în care se desfăşura interviul: trecură rînd pe rînd în prim-plan nişte prăjituri nefiresc de roz numite Hostess Snowball, apoi extratereştrii miniaturali care cîntau la trompetă din jocul Vanna White, iar în final imaginea se opri asupra unor pachete de bomboane Slim Jim de pe tejghea. Cînd încercă să-l filmeze pe tipul care stătea în spatele tejghelei, acesta îşi acoperi imediat faţa cu ambele mîini, de parcă Tibby ar fi fost un reporter de la emisiunea *Urmărire generală*.

– Nu mai filma! se răsti el.

Tibby mai surprinse o imagine fugară a lui Bailey care rîdea cu poftă spre cameră şi apoi îl filmă pe Brian din spate, urmărind cum îşi unduia umerii în timp ce se lupta cu dragonii. Acum putea să înceapă interviul.

– Eşti gata?

Brian se întoarse spre ea. Bailey repoziţionă microfonul.

– Se filmează! îl preveni ea.

Băiatul nu îşi luă o poziţie afectată şi nici nu înţepeni în scaun aşa cum fac mulţi oameni cînd se află în faţa camerei de luat vederi. Pur şi simplu o privea drept în ochi.

– Brian, am auzit că eşti un client fidel aici, la 7-Eleven, începu Tibby, bănuind că adevăraţii tocilari erau imuni la sarcasm.

Brian aprobă.

– Cam cît timp pierzi pe-aici?

– Păi... stau pînă pe la unsprezece.

– De ce? La unsprezece se închide magazinul? întrebă Tibby cu o satisfacţie diabolică pe care abia putea să o ascundă.

– Nu, dar asta e ora mea de culcare, îi explică el.

– Şi în timpul anului şcolar?

– Atunci ajung aici pe la trei sau uneori pe la cinci.

– Înţeleg. Deci nu ai prea multe activităţi extraşcolare, nu?

Brian păru să-i înţeleagă ironia:

– Majoritatea oamenilor trăiesc dincolo de uşa asta. Eu trăiesc aici, înăuntru, îi răspunse el, mîngîind uşor ecranul aparatului.

Tibby se simţea puţin descumpănită de sinceritatea lui şi de privirea neclintită. Îşi închipuise că ea avea să-l intimideze pe unul ca Brian.

– Povesteşte-ne cîte ceva despre *Dragon Master,* îl îndemnă ea, neştiind ce să-l mai întrebe.

– Mai bine îţi arăt.

Brian introduse două monede în aparatul de joc. Probabil că de asta şi fusese de acord să îi dea interviul: ca să aibă ocazia să se mai joace puţin.

– La primul nivel eşti în pădure. Acţiunea se petrece în anul 436 d.Hr. În prima expediţie pe care o faci trebuie să găseşti Sfîntul Graal.

Tibby îşi centră camera asupra ecranului, deşi imaginea nu era atît de clară cum şi-ar fi dorit.

– Sînt în total 28 de niveluri, care ajung de la secolul cinci pînă la secolul douăzeci şi cinci. Doar o singură persoană a reuşit să ajungă la nivelul 28 în magazinul ăsta.

– Adică tu? întrebă Tibby nerăbdătoare.

– Da, eu. Pe 13 februarie.

Tibby, în calitatea ei de regizor de documentare batjocoritoare, ştia că toată conversaţia asta era material serios de distracţie. Totuşi, fără să vrea, era puţin impresionată de atitudinea lui Brian.

– Poate că astăzi o să reuşeşti din nou să ajungi acolo.

– Poate. Şi chiar dacă nu reuşesc azi, nu-i nimic. Am tot timpul.

Tibby şi Bailey se uitau peste umărul lui cum, sub chipul unui războinic fioros şi plin de muşchi, îşi aduna de partea lui trupe formate din bărbaţi loiali şi femei frumoase.

– Adevărul este că pînă la nivelul şapte nici nu te lupţi cu dragonii.

La nivelul patru avu loc o luptă pe mare. La nivelul şase, vandalii dădură foc satului lui Brian, iar el reuşi să salveze toate femeile şi copiii. Tibby îl urmărea cum apasă sigur de el pe diverse butoane şi manete. Brian nu se uita nici o clipă la propriile mîini. Urmărea doar ecranul.

La puţin timp după ce apăru al doilea dragon, Tibby auzi declicul bateriei care se descărcase, iar camera începu să clipească. Continuă totuşi să-l

urmărească. După un asediu îndelungat asupra unui castel medieval, Brian opri jocul şi se întoarse spre ea:

– Cred că ţi s-a terminat bateria.

– A, da. Ai dreptate. Asta era cea de-a treia baterie. Nu cred că mai am alta încărcată. Dacă nu te superi, o să terminăm altă dată interviul.

– Sigur.

– Tu poţi să joci în continuare dacă ai chef.

– Asta şi intenţionam să fac.

Bailey îi cumpără fiecăruia cîte o prăjitură cu fructe şi urmăriră împreună cum un Brian eroic se luptă cu vitejie timp de 24 de niveluri, pentru ca apoi să moară tragic, incinerat de răsuflarea unui dragon.

Eric conducea încă o repriză de alergare la ora cinci. Bridget nu reuşea să-şi dea seama dacă se bucură sau nu s-o vadă.

– Astăzi o să reducem timpul la şase minute. Trebuie să înţelegeţi totuşi că voi vă cunoaşteţi cel mai bine. Cînd vă simţiţi obosite, o luaţi mai încet. Fiţi atente, fiindcă e foarte cald! Nu e un concurs, e doar un antrenament!

Cînd pronunţă ultimele cuvinte, Eric se uită drept la Bridget.

– Sînteţi gata? le întrebă după ce le lăsase puţin să-şi facă încălzirea.

După cîteva minute, Eric părea să se fi obişnuit deja cu ideea că Bridget tot lîngă el alerga, indiferent dacă el rămînea în urmă sau o lua înainte.

– Eşti o jucătoare excelentă, Bee, îi spuse el pe un ton calm. Ai făcut un adevărat spectacol mai devreme.

Bridget îşi muşcă buza ruşinată. Era clar că şi lui i se păruse exagerat jocul ei.

– M-am implicat prea tare. Aşa fac eu cîteodată.

El nu păru prea surprins de cuvintele ei.

– Ştii care-i advevărul? M-am dat în spectacol pentru tine.

El cîntări situaţia timp de cîteva clipe, fixînd-o cu privirea. Se uită apoi în urmă, ca să verifice cît de aproape era de ei ultimul alergător.

– Bee, trebuie să renunţi la chestia asta!

– Care chestie?

– Ştii foarte bine. Ai mers prea departe.

Cuvintele păreau să se lege foarte greu.

– De ce? De ce n-am voie să te doresc?

Sinceritatea ei îl şocă pe Eric. Privind-o cu coada ochiului, murmură:

– Uite ce... eu mă simt flatat. De fapt, sînt onorat de atenţia pe care mi-o acorzi. Cine n-ar fi?

Bridget îşi încleştă maxilarele. *Flatat* şi *onorat* nu erau tocmai cuvintele pe care ar fi dorit să le audă. Eric acceleră şi mai tare ritmul, ca să se îndepărteze de ceilalţi.

– Bridget, tu eşti atît de frumoasă! Eşti o fată minunată şi ai atîta talent... dar eşti total iresponsabilă.

Vocea parcă i se îndulcise puţin.

– Crede-mă că ţi-am observat toate calităţile, dar...

Bridget simţi că încolţeşte o speranţă.

– Dar eu sînt antrenor, iar tu n-ai decît şaisprezece ani...

– Şi?

– În primul rînd, nu se cuvine, iar în al doilea rînd ar însemna să încălcăm toate regulile.

Bridget îşi prinse mai bine o şuviţă rebelă care îi intra în ochi.

– Regulile astea nu mă interesează deloc.

Chipul lui Eric se întunecă din nou:

– Eu, în schimb, n-am de ales. Trebuie să le respect.

Deşi micul dejun cu *bapi* făcea deja parte din rutina zilnică, Lena se simţea la fel de ciudat în fiecare dimineaţă. Mai ales după tot ce se întîmplase.

În dimineaţa asta, cerealele ei cu orez pocneau, trosneau şi explodau, în timp ce *bapi* mînca nişte cereale cuminţi şi liniştite. Lena îl studie puţin, încercînd să-i prindă privirea. *Bapi* avea ochi verzi, ca şi ea. Lena ar fi vrut să poată afişa un aer de sinceritate şi penitenţă, dar cerealele zgomotoase îi stricaseră tot planul. Imaginea cusăturilor de pe bărbia lui zbîrcită îi provocau o strîngere de inimă.

– *Bapi*, eu....

El îşi ridică privirea îngrijorat.

– Păi, nu vreau decît...

Îi tremura vocea. Ce naiba fusese în capul ei? *Bapi* nici măcar nu vorbea engleză!

Bapi dădu înţelegător din cap şi o mîngîie uşor pe mînă. Era un gest tare drăguţ. Îi dădea de înţeles că o iubeşte şi vrea să o protejeze, dar îi mai sugera şi faptul că nu era cazul să vorbească despre un subiect dureros. Ce bine ar fi fost dacă Effie s-ar fi trezit mai devreme, măcar în dimineaţa asta! Lena fusese prea obosită şi ameţită seara trecută ca să-i mărturisească totul lui Effie, iar cu bunicii ei nu mai discutase deloc pe tema asta. Effie se informase despre bandajul pe care îl purta *bapi* pe obraz, dar el se mulţumise să bombăne ceva de neînţeles în greacă. Acum Lena voia să-i spună surorii ei toată povestea, ca să poată afla părerea ei şi, după caz, să-şi primească muştruluiala. După asta, poate o să-i fie mai uşor să îi spună adevărul bunicii, iar bunica i-ar putea explica totul lui *bapi*. Aşa ar fi cel mai bine. Singura problemă era *faptul* că Effie continua să doarmă şi la ora asta.

În camera ei, după micul dejun, Lena îşi împachetă vopselele şi şevaletul. Rutina are efect calmant asupra minţilor împovărate de probleme. Se uită pe fereastră ca să-l vadă pe Kostos trecînd înspre cafeneaua de pe strada lor înainte de a coborî spre fierărie, dar în dimineaţa asta Kostos nu se arătă. Se aşteptase la asta.

Ieşind din casă, Lena se hotărî ca, de data asta, să meargă în josul dealului. Lumina soarelui, reflectată de pereţii albi ai caselor, îi bătea drept în ochi,

iluminînd toate colţurile întunecoase şi pline de secrete ale sufletului ei.

Se îndreptă spre casa lui Kostos. Îşi imagină cum, din cauza curbei pe care o descria trotuarul şi în cazul în care uşa casei ar fi fost deschisă, dacă se întîmpla să te împiedici şi să cazi aveai toate şansele să te rostogoleşti pînă în sufrageria lui Kostos.

Lena încetini uşor pasul pe lîngă casa lui. Nu se vedea nici un semn de viaţă. Lena înaintă tot mai mult în josul dealului, în direcţia în care credea ea că ar fi fierăria. Poate că reuşea să-l întîlnească pe Kostos şi poate reuşea să-i explice ce se întîmplase. Sau, dacă nu voia să o asculte, măcar să îi sugereze din priviri că ştia şi ea cît de mult exagerase.

Nu era nici urmă de Kostos pe nicăieri, dar ea continuă să meargă. Cam fără voie, îşi instală şevaletul în apropiere de biserica ei preferată. Îşi scoase cărbunele, cu intenţia de a schiţa clopotniţa, dar în timp ce mintea umbla aiurea mîinile ezitau asupra foii de hîrtie.

Lăsînd cărbunele de-o parte, îşi împachetă lucrurile la loc şi o luă înapoi de unde venise. Azi nu prea avea chef să stea de una singură. Şi poate că, dacă mai trecea o dată pe lîngă casa lui, avea şansa să-l vadă pe Kostos. Poate că ar fi fost mai bine să meargă la cumpărături cu Effie, care o tot ruga să o însoţească prin oraş. Poate că avea să-şi cumpere un bol din ăla stupid din lemn de măslin

cum îşi luau toţi turiştii. Poate că o să-i vină o idee despre cum ar putea să-i spună adevărul bunicii ei. Poate...

Măcar o parte bună tot are situaţia asta: Kostos nu o mai deranja deloc cu prezenţa lui. Şi atunci de ce nu putea oare să se bucure?

Carma,

Am fost în excursie într-o zonă vulcanică. Se cheamă Tres Vírgenes, adică „trei fecioare", în spaniolă. Dacă ar fi fost patru, era ca şi cum ar fi fost vorba chiar despre noi, nu? Jur că se simţea miros de fum, deşi ghidul ne-a asigurat că vulcanii sînt inactivi încă din secolul trecut.

Am pornit-o apoi spre sud, prin chei, ca să admirăm nişte picturi murale indiene. La început nu erau decît scene de vînătoare, dar apoi au apărut una după alta picturile unor penisuri imense. Eu şi Diana rîdeam atît de tare, că a trebuit să ne aşezăm pe jos. Bineînţeles că au venit antrenorii să ne certe. A fost o distracţie nemaipomenită. Îmi pare rău că n-ai fost şi tu acolo.

Ei, astea sînt plăcerile nebune de care am eu parte aici, în Baja...

Te pup,
Bee

Înainte să critici pe cineva, ar fi
mai bine să încerci să mergi
un kilometru cu pantofii lui,
să vezi cum te simți. În felul ăsta,
când îl vei critica, tu vei fi la
mare distanță, iar el va fi desculț.

Frieda Norris

Era marți după-amiaza.

– Barbara, ți-o amintești pe fiica mea, Krista, nu-i așa?

Krista îi aruncă un zîmbet încîntător croitoresei, iar Lydia se întoarse spre Carmen:

– Ea este...

Carmen știa că Lydia ar fi vrut să spună „fiica mea vitregă", pentru că Al așa o prezenta pe Krista. Totuși Lydia dădu înapoi:

– Ea este Carmen.

– Lydia este mama mea vitregă.

Carmen se străduia din răsputeri să fie insuportabilă. Barbara avea părul blond și o coafură perfectă,

în formă de clopot. Cînd zîmbea, lăsa să i se vadă dinţii sclipitor de albi, mai precis, dinţii falşi după cum concluzionă Carmen.

Barbara se uita şocată la Carmen, care avea părul prins într-o coadă dezordonată şi purta un maieu roşu, ud leoarcă de transpiraţie.

– Vrei să spui că ea e fiica lui Albert?

– Da, ea e fiica lui Albert, răspunse Carmen, deşi croitoreasa nu i se adresase ei.

Barbara încercă să dreagă gafa, pentru că, pînă la urmă, Albert era cel care plătea facturile.

– Ştii, m-a surprins faptul că... mă rog, probabil că semeni mai mult cu mama ta.

Foarte diplomată mai eşti, n-am ce zice!

– Da, chiar semăn cu ea. Mama mea e portoricană şi vorbeşte cu accent în engleză. Şi e catolică.

Nimeni nu se simţi insultat de impertinenţa ei, pentru că ea era fata cea invizibilă.

– E talentată la matematică, exact ca tatăl ei.

Lydia vorbise pe un ton de parcă, în adîncul sufletului, era convinsă că între Albert şi Carmen nu existau, de fapt, nici un fel de legături de rudenie. Carmen ar fi putut să-i tragă o palmă fără remuşcări.

– Păi, să continuăm cu proba, da?

Barbara împrăştie pe patul Lydiei o grămadă de pungi de plastic. Pe patul Lydiei şi al lui Albert, mai exact.

– Krista, nu vrei să începem cu tine?

– N-am putea să vedem întîi rochia ta, mami?

Krista îşi împreunase efectiv mîinile, implorîndu-le pe cele două femei. Carmen se scufundă cu totul într-un scaun tapiţat cînd Lydia extrase dintr-o pungă o rochie de un alb strălucitor, care părea să măsoare cel puţin vreo zece metri. Carmen se gîndi la modul cel mai sincer cu putinţă că era de-a dreptul jenant pentru o femeie de peste patruzeci de ani şi cu doi copii adolescenţi să se îmbrace în rochia asta albă şi pufoasă la nuntă. Corsetul era prea fix, iar mînecile lăsau să se vadă prea mult din braţele Lydiei. La urma urmei, avea şi ea o vîrstă!

– Mami, arăţi minunat! Eşti ca un vis. Vai, îmi vine să plîng!

Krista nu arăta nici pe departe ca cineva pe punctul de a izbucni în plîns. Carmen îşi dădu brusc seama că bătea nervos din picior în parchetul ceruit şi îşi impuse să se oprească.

Mai apoi, Krista, miniaturală şi dulce ca de obicei, probă o rochie de tafta roz; Carmen îşi dori în gînd ca rochia ei să nu arate la fel.

Rochia Kristei era puţin cam mare în talie şi trebuia să fie strîmtată. Krista chicotea încîntată în timp ce Barbara îi aranja faldurile şi le prindea cu bolduri. Rochia era pur şi simplu hidoasă, dar era potrivită pentru Krista cea palidă şi fără forme.

Îi veni rîndul şi lui Carmen. Deşi ştia că este invizibilă pentru oamenii de-aici, nici măcar în

condițiile astea nu putea suporta umilința de a se îmbrăca în rochia aceea scorțoasă, lucioasă și mult prea mică. Nu putea să-și ridice ochii din pământ nici măcar ca să se uite în oglindă. Imaginea asta ar fi torturat-o pentru tot restul vieții.

Barbara o cîntări cu un ochi critic și desfăcu imediat cusăturile de pe șolduri:

– Vai de mine, dar aici e o grămadă de lucru. Trebuie să o lărgesc cam mult. Nici nu cred că am atîta material. O să verific cînd ajung la birou.

Ești o scorpie ordinară!

Carmen știa foarte bine că rochia arată oribil pe ea; nu se putea hotărî cu ce semăna mai bine: cu o prostituată din alea care stăteau noaptea pe Bourbon Street sau cu o fetiță speriată la prima ei comuniune. Barbara se uită cum materialul aproape că pocnește peste pieptul lui Carmen.

– Trebuie să-i dăm drumul și acolo.

Cînd Barbara se apropie de ea, Carmen își încrucișă instinctiv brațele pe piept. *Nici să nu îndrăznești să te atingi de sînii mei!*

Barbara se întoarse consternată spre Lydia, ca și cum Carmen ar fi fost vinovată că rochia nu i se potrivea.

– Tare mă tem că rochia aceasta va trebui refăcută în întregime.

– Ar fi trebuit să-ți comunic măsura lui Carmen din timp, dar Albert a vrut să așteptăm pînă cînd ajunge ea aici ca să o anunțe despre...

Vocea Lydiei se stinse treptat cînd îşi dădu seama că se aventura pe un teren minat.

– De obicei, manechinul este de ajuns ca să pregătesc rochia pentru o primă probă, dar...

Nu cumva Barbara încerca să dea vina pe ea şi pe fundul ei?! Simţi cum se sufocă de mînie:

– Carmen trebuie să plece, îi spuse ea Barbarei.

Nu putea să o mai suporte nici o clipă. Se repezi ca o furtună să iasă din cameră; la uşă se întoarse spre Lydia şi îi spuse furioasă:

– Urăsc locul ăsta! Şi, apropo, ar trebui să-ţi pui mîneci lungi la rochie!

Spre surpriza ei, Paul era chiar pe hol, în faţa uşii.

– Îţi place să te cerţi cu toată lumea, şopti el.

Pe Carmen o uimi faptul că Paul rostise atîtea cuvinte unul după altul, dar se simţi lezată şi de sensul lor. În cele din urmă, se hotărî că imaginaţia îi jucase feste şi că Paul nu spusese de fapt nimic.

Bailey se prezentă la Wallman la ora obişnuită. Tibby se obişnuise deja. Nici măcar nu se mai deranja să se plîngă pe tema asta.

– Sînt tare frumoşi pantalonii tăi!

Tibby se ridică dintre rafturile unde lipea etichete pe cutiile cu creioane. Se uită apoi în jos, la pantaloni.

– Ăştia sînt Pantalonii! Ieri i-am primit!

Îşi aminti cum rupsese ambalajul acoperit cu timbre colorate şi cum strînsese Pantalonii la piept,

simţindu-se mai aproape de Lena şi străduindu-se să adulmece izurile specifice Greciei care, îşi imagina ea, se impregnaseră în material. Şi, într-adevăr, Pantalonii miroseau puţin a ulei de măsline – nu i se părea ei. Reuşi să distingă şi pata maronie de pe cracul drept, care trebuia să fie sîngele bunicului Lenei.

Bailey îi aruncă o privire plină de respect:

– Îţi vin nemaipomenit de bine.

– Ar trebui să le vezi pe prietenele mele îmbrăcate cu ei.

Bailey o ruga din ce în ce mai des să îi povestească noutăţi despre prietenele ei şi se interesa mereu dacă a mai primit scrisori de la ele, iar lui Tibby i se părea că inventase o întreagă lume pentru ea, care să compenseze realitatea.

– S-a întîmplat ceva care să-i implice şi pe ei? întrebă Bailey, dorică să se convingă pe deplin de puterile magice ale Pantalonilor.

– Da şi nu. Un băiat a văzut-o pe Lena dezbrăcată, aşa că bunicul ei a încercat să-l pocnească. Dacă ai cunoşte-o pe Lena, ţi-ai da seama cît e de serioasă problema asta.

Tibby simţea că zîmbeşte fără voie: parcă îşi şi imagina scena.

– Lena e fata care a plecat în Grecia?

– Exact.

– Dar pe la Bridget au trecut Pantalonii?

– Nu. Întîi îi primeşte Carmen şi abia după aia ajung şi la Bridget.

Din cine ştie ce motive ascunse, Bailey era fascinată de persoana lui Bridget:

– Mă întreb ce o să facă *ea* cînd o să-i primească...

– O să facă vreo nebunie, ca de obicei.

– Am impresia că îţi faci griji pentru Bridget.

– Da, poate... Cred că toate ne facem griji pentru Bridget.

– De ce? Pentru că mama ei a murit?

– Da, din cauza asta...

– Ce-a avut mama ei? A fost bolnavă?

– Nu fizic... A făcut o depresie grea.

– Aha...

Bailey păru dintr-o dată doritoare să schimbe subiectul. Probabil că îşi imagina şi singură ce s-a întîmplat.

– Pînă la urmă ţie ţi s-a întîmplat ceva deosebit de cînd ai primit Pantalonii?

– Am vărsat pe mine o sticlă de Sprite, iar Duncan m-a acuzat că nu le tai chitanţă clienţilor.

– Asta ce înseamnă ?

– Înseamnă că am uitat să îi dau chitanţa unei cliente.

– Foarte rău ai făcut!

– Eşti gata să mergem la cinema, să îi luam interviu lui Margaret?

– Da. Am adus tot ce trebuie şi am încărcat toate bateriile.

Bailey îşi petrecea de la o vreme foarte mult timp în camera lui Tibby, lucrînd la filmul pe care

îl făceau împreună. Tibby deja o învățase cum să facă montajul și să adauge coloana sonoră pe computer, iar Loretta o lăsa să intre de cîte ori voia. Deși i se părea chiar și ei ciudat, pe Tibby n-o mai deranja deloc prezența constantă a lui Bailey.

Margaret încă mai avea de lucru la casa de bilete, așa că au avut de așteptat. De îndată ce intrară în holul cinematografului, Tibby îl observă pe Tucker. Auzise destule povești despre prietenii lui și depre locurile în care se distra el și nu s-ar fi așteptat să-l vadă stînd la coadă să cumpere floricele într-un cinematograf. Părea nerăbdător.

– Nu pot să-mi dau seama ce vezi tu la băiatul ăsta!

– În afară de faptul că e cel mai drăguț băiat pe care l-am văzut vreodată ?

Cînd Tucker aruncă o privire în jur și o observă, Tibby se simți brusc foarte încrezătoare, pentru că purta Pantalonii. Apoi, amintindu-și că încă mai era îmbrăcată cu jacheta de la Wallman, toată încrederea; se risipi ca un balon de săpun. Oare dacă își dădea jos jacheta o observa cineva? În sfîrșit, Tucker își cumpără floricele și suc și se îndreptă chiar spre ea.

– Hei, Tibby, cum îți mai merge?

Se uita fix la insigna pe care scria „Bună, eu sînt Tibby". Bineînțeles că el știa cum o cheamă și fără să îi citească numele de pe insignă, dar asta numai pentru că avea prietene atît de frumoase.

– Bine.

Abia putea să îngaime două vorbe în prezenţa lui, iar Bailey pufni dispreţuitor:

– Lucrezi la Wallman?

Prietenii lui îşi dădeau deja coate rîzînd.

– Nu, poartă jacheta asta fiindcă e super la modă! se răsti Bailey la el.

– Pa!

Tibby deja se îndepărtase de Tucker şi o trăgea şi pe Bailey după ea. Odată ajunse afară, în căldură, Tibby o luă la rost:

– Altă dată să-ţi ţii gura, da!?

– De ce ?

Atunci apăru şi Margaret:

– Sînteţi gata, fetelor?

– Da! răspunseră ele în cor, aruncîndu-şi priviri furioase una celeilalte.

– De cînd lucrezi aici, Margaret?

Se aşezaseră într-un loc liniştit în holul cinematografului, chiar în faţa posterului filmului *Fete de bani gata*. Margaret alesese locul.

– Păi, să mă gîndesc... Să fi fost prin 1971.

Asta însemna că lucra acolo de vreo treizeci de ani. Tibby simţi cum i se pune un nod în gît; o studie cu atenţie pe Margaret. Se farda strident pe pleoape, iar părul vopsit blond îl ţinea prins în coadă. Arăta mai în vîrstă decît era de fapt, dar Tibby nu bănuise niciodată că era chiar atît de bătrînă.

– Cam cîte filme crezi că ai văzut pînă acum?

– Păi... cred c-or fi peste o mie...

– Şi e vreunul care-ţi place în mod special?

– Nu prea ştiu. Îmi plac atîtea... *Magnolii de oţel* cred că e totuşi preferatul meu.

– E adevărat că poţi să reciţi scene întregi din filme?

Margaret se înroşi toată.

– Sigur că pot. Nu vreau să mă laud, să ştii. Nu-mi amintesc decît unele dialoguri. Acum rulează unul drăguţ cu Sandra Bullock. Vreţi să vă spun ceva din el?

Margaret îşi dădu jos puloverul roz şi abia acum Tibby îşi dădu seama cît era de micuţă. Nu i-ai fi dat mai mult de paisprezece ani, iar ea trecuse de mult de patruzeci.

Oare cum a fost viaţa ta? Tibby se întoarse spre Bailey, care o privea fermecată pe Margaret.

– Ne laşi să vedem şi noi un film împreună cu tine?

Margaret era de-a dreptul uimită.

– Vreţi să intrăm acum în sală şi să vedem un film? Toate trei?

– Mda, am vrea...

– Păi... nu văd de ce n-am putea. Tocmai începe unul drăguţ în sala patru.

Tibby şi Bailey o urmară pe culoarul întunecat, pînă la rîndurile de la jumătatea sălii.

– De obicei stau în ultimele rînduri, dar de-aici se vede mai bine.

Pe măsură ce intriga filmului devenea mai complicată, Margaret le privea pe furiş, anticipîndu-le reacţiile; Tibby se întristă dîndu-şi seama că Margaret nu era obşnuită să meargă la film împreună cu cineva.

Bridget nu putea să adoarmă. Chiar şi locul ei preferat de la marginea plajei i se părea acum prea strîmt. O cuprinse un sentiment de nerăbdare, care îi încorda muşchii. Ieşi din sacul de dormit şi se îndreptă spre apă. Marea era liniştită ca de obicei. I-ar fi plăcut să-l vadă pe Eric venind la ea. Îşi dorea atît de mult să fie împreună cu el...

Deodată îi veni o idee. Ştia de la bun început că nu era o idee bună, dar era o provocare pe care nu putea să o ignore. Porni pe plajă; nisipul îi scîrţîia uşor sub tălpi. La capătul celălalt al golfului nu se vedea nici ţipenie de om. Acolo erau barăcile antrenorilor.

Deodată îşi aduse aminte de psihiatrul cu care făcuse terapie după ce murise mama ei. Deşi îi promisese că şedinţele erau confidenţiale, scrisese un raport despre ea pe care îl găsise în biroul tatălui său. Doctorul Lambert scrisese cam aşa: „Bridget nu ţine seama de nimic atunci cînd vrea să îşi atingă scopul. Este de-a dreptul iresponsabilă."

Arunc şi eu o privire şi plec. Oricum nu mai avea nici un rost să se oprească acum, dacă tot ajunsese pînă aici. Era chiar în dreptul barăcii antrenorilor, iar uşa era larg deschisă. Înăuntru erau

patru paturi: primul era gol, iar în următoarele erau doi tineri, studenți ca și Eric, care dormeau îmbrăcați în pijamale. În ultimul pat, întins cît era de lung, dormea Eric, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri. Bridget înaintă spre el. Probabil că el simțise o prezență străină în încăpere, pentru că ridică brusc capul și îl lăsă apoi la loc pe pernă. Se ridică apoi de-a binelea, dîndu-și seama că nu visează.

Bridget tăcea mîlc. Nu intenționase să îl sperie atît de tare, dar el intrase deja în panică la gîndul că ea ar putea spune ceva, trezindu-i colegii. Eric se ridică greu din pat și ieși din baracă, trăgînd-o și pe ea în urma lui. Se opri într-un loc retras, sub niște curmali.

– Bridget, tu chiar nu îți dai seama ce faci? Nu ai ce căuta aici!

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te trezesc din somn...

– Dar ce anume voiai?

Eric clipea des, incapabil să se concentreze. Vîntul adia ușor, iar buclele ei îi mîngîiau plăcut pieptul. Bridget și-ar fi dorit ca părul ei să aibă terminații nervoase. Nu purta decît un tricou care abia îi acoperea coapsele și se abținea cu greu să nu îl atingă.

– Mă gîndeam la tine și am vrut să văd dacă dormi.

Eric rămăsese țintuit locului, așa că îndrăzni să îl atingă ușor pe piept. Fascinată, simți cum el își trece mîna prin părul ei, aranjîndu-l cu grijă. Era încă pe

jumătate adormit. De fapt, era ca şi cum nici nu s-ar fi trezit: ea intrase direct în visul lui. Îl îmbrăţişă cu tandreţe, făcîndu-l să ofteze de plăcere. Ar fi vrut să îi cunoască mai bine trupul, să îl simtă mai aproape. Îl mîngîie pe umeri, pe braţe, pe gît; îşi răsfiră degetele prin părul lui, apoi coborî încet spre piept şi spre abdomenul puternic. Acest ultim gest păru să-l trezească brusc din reverie. Se scutură de toropeala plăcută, o apucă strîns de braţe şi îndepărtă de el.

– Bridget, nu ştiu ce se întîmplă cu mine. Trebuie să pleci de aici chiar acum.

Părea supărat, ba chiar frustrat. Încă o ţinea de mînă, dar cu blîndeţe. Nu îi permitea să îl atingă, dar nici nu o putea lăsa să plece.

– Te rog să nu te mai întorci aici. Trebuie să-mi promiţi!

Ochii lui spuneau cu totul altceva decît cuvintele pe care le rostise.

– Nu mă gîndesc decît la tine. Vreau să fim împreună, îi răspunse Bridget cu sinceritate.

Eric închise ochii şi se îndepărtă de ea.

– Bridget, trebuie să pleci şi să nu mai faci niciodată aşa o nebunie. Nu ştiu dacă data viitoare o să mai fiu în stare să mă comport la fel de bine.

Bridget plecă fără să-i promită nimic. Pentru ea, cuvintele lui sunaseră ca o invitaţie, nicidecum ca un refuz.

În timp, adevărul iese la iveală

Răvaș dintr-o plăcintă

— Vreau să stau aici.

Bailey își trase un scaun aproape de cușca lui Mimi.

– Of, la naiba! Ieri am uitat să-i dau mîncare!

Tibby înhață o cutie cu seminte cu un sentiment de vinovăție: de ani de zile nu i se mai întîmplase să uite de Mimi.

– Mă lași pe mine?

– Sigur.

Nimeni nu o hrănea pe Mimi în afară de ea, dar pe Bailey nu putea să o refuze. Se îndreptă spre colțul opus al camerei, ca să nu o încurce. După ce o hrăni pe Mimi, Bailey se așeză din nou. Tibby potrivi microfonul și o întrebă :

– Ești gata?

– Cred că da.

– Păi atunci să începem!

– Ia stai puțin!

– Ce mai vrei?

Bailey ţinea cu orice chip să apară şi ea în filmul lor, dar nu se putea hotărî cum voia să decurgă interviul. Se tot foia în scaun şi se vedea de la o poştă că îşi dorea ceva anume.

– Mă laşi să mă îmbrac în Pantaloni?

– Care pantaloni? Vrei chiar Pantalonii noştri?

– Da, mă laşi să-i împrumut şi eu puţin?

– În primul rînd, nu cred că-ţi vin bine.

– Ce-mi pasă mie? Vreau doar să-i probez şi eu înainte să îi dai mai departe.

Tibby scotoci prin dulapul unde ascunsese Pantalonii. Era îngrozită la gîndul că Loretta ar putea să-i arunce într-o zi în maşina de spălat cu nişte înălbitor, aşa cum făcuse cu toate puloverele ei de lînă. Rezultatul nici nu mai are rost să-l pomenim.

– Uite-i!

Bailey îşi dădu repede jos pantalonii verzui; pe Tibby o surprinseră picioarele ei din cale-afară de subţiri, precum şi vînătaia imensă care se lăţea de pe şoldul lui Bailey pînă la coapsă.

– Ce naiba ai acolo?

Bailey îi aruncă o privire care o reduse la tăcere şi continuă să se îmbrace. Oricît de magici ar fost ei, Pantalonii îi erau totuşi prea mari sau poate era ea prea slabă. În orice caz, părea foarte fericită şi îşi admira încîntată picioarele.

– E bine?

– Da.

Bailey se potoli brusc şi se aşează pe scaun. Tibby porni camera. Prin lentilele aparatului de filmat, Bailey apăru într-o lumină nouă. Era palidă, iar în în jurul ochilor avea nişte cearcăne mari albăstrii.

– Păi, trebuie să-mi şi spui cîte ceva...

Tibby nu se simţea în stare să îi pună întrebări directe, pentru că se temea de răspunsuri. Bailey se ghemui pe scaun şi îşi propti bărbia pe braţele osoase. Lumina care abia pătrundea prin draperii îi făcea părul să lucească.

– Întreabă-mă tu ceva!

– De ce ţi-e cel mai frică în viaţă?

Întrebarea parcă se pronunţase singură, înainte să mai apuce să se gîndească de două ori.

– Mi-e frică de timp. Adică mi-e frică de faptul că nu am destul timp. N-am destul timp ca să pot înţelege oamenii, să-i cunosc, n-am timp să mă fac înţeleasă. Mi-e teamă să nu fac aceleaşi greşeli ca toată lumea; să nu judec în grabă pe cineva, spre exemplu. Eu nu-mi pot permite greşeli de genul ăsta, pentru că nu o să am niciodată ocazia să le repar. Mi-e teamă să nu trec prin viaţă văzînd doar imagini disparate; aş vrea să văd un tot armonios.

Tibby o privi cu uimire. Latura asta filozofică a lui Bailey era o noutate pentru ea. Să fi fost din cauza cancerului? Oare chimioterapia o făcea mai înţeleaptă? Tibby dădu cu neîncredere din cap.

– Ce e?

– Nimic. Dar mă surprinzi cu cîte ceva în fiecare zi.

Bailey îi zîmbi afectuos:

– Asta îmi şi place la tine, că le permiţi oamenilor să te surprindă.

Dragă Carma,

Îţi scriu de la oficiul poştal. Trebuie să îţi spun că poşta expres costă mai mult decît cîştig eu pentru două ore de lucru la Wallman, aşa că sper să fie eficienţi şi să primeşti pachetul pînă mîine.

Nu pot încă să îmi dau seama exact ce au însemnat Pantalonii pentru mine. Fie a fost ceva foarte profund, fie n-a fost deloc. Cînd o să ajung la o concluzie, o să te anunţ.

Tu, în schimb, o să le oferi o existenţă mult mai palpitantă, pentru că tu eşti Carma Carmeena şi eşti unică.

Mai bine termin scrisoarea; cucoana de la ghişeu se uită urît la mine. Dacă mai scriu puţin, cred că o ia razna (ha, ha! Sînt diabolică, nu?)

Cu drag,
Tibby

Bunica arăta distrusă la micul dejun. Îi anunţă pe toţi că nu doreşte să stea de vorbă cu nimeni. În cele din urmă s-a dovedit că prin asta înţelegea că are chef să vorbească doar ea:

– Azi dimineaţă am trecut pe lîngă Rena şi nici măcar nu mi-a dat bună ziua. Vă daţi seama? Cine se crede femeia asta?

Lena îşi învîrtea salata *tzadziki* prin farfurie. Un lucru era clar în ceea ce o privea pe bunica: nu era niciodată atît de supărată încît să nu poată găti.

Bapi avea treabă la Fira, iar Effie îi arunca Lenei priviri cu subînţeles de la capătul celălalt al mesei. Bunica bombănea în continuare.

– Kostos a fost întotdeauna un băiat foarte cuminte, dar parcă poţi să ştii?

Lena simţi o strîngere de inimă cînd o auzi vorbind aşa. Bunica ei ţinea cu adevărat la Kostos. Chiar dacă ea nu putea să-l sufere, era clar că bunica îl iubea ca pe nepotul ei.

– Bunico, poate că nu e chiar aşa...

– Cînd te gîndeşti prin cîte necazuri a trecut, poate că e normal ţă fie ţi el puţin tulburat. Dar nu a mai dat semne pînă acum.

– Ce necazuri? se interesă Effie.

Lena mai încercă o dată să o îndulcească pe bunica:

– Poate că nu a fost aşa cum ai înţeles tu. Dacă...

– Niţi nu vreau ţă vorbesc despre asta!

Discuţia luă sfîrşit, aşa că, după ce consumară o cantitate acceptabilă de mîncare, fetele îşi spălară farfuriile şi o zbughiră afară.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Effie de cum ieşiră din casă.

– Ei, e o poveste lungă...

– Ce naiba, nimeni nu vrea să-mi povestească şi mie?

– Îţi spun, dar promite-mi că nu mă întrerupi, nu ţipi la mine şi nu mă critici pînă cînd nu termin.

– Bine.

Effie îşi ţinu promisiunea cam pînă în momentul cînd Lena ajunse să povestească despre bătaia dintre cei doi bunici. Atunci Effi nu se mai putu abţine şi începu să vocifereze:

– Nu se poate! Sper că nu vorbeşti serios! *Bapi?!* Să se bată?! Of, Doamne!

Lena dădea spăşită din cap.

– Trebuie să le spui adevărul, altfel o să le spună Kostos primul şi o să te simţi ca o proastă.

Effie era uneori din cale-afară de subtilă!

– Da, ştiu.

– De ce nu le-ai spus adevărul imediat?

– Nu ştiu. A ieşit aşa o nebunie atunci. Kostos nici nu cred că şi-a dat seama pe loc de ce se băteau bunicii.

– Bietul Kostos! Şi te iubea atît de mult!

– Ei, înseamnă că i-a trecut.

– Probabil că da.

BRIDGET: Alo! Loretta, tu eşti?

LORETTA: Alo!

BRIDGET: Loretta, sînt Bridget, prietena lui Tibby.

LORETTA: Alo!
BRIDGET (urlînd de-a binelea): Sînt Bridget! O caut pe Tibby! E acasă?
LORETTA: Bridget, tu eşti?
BRIDGET: Da!!
LORETTA: Tibby nu-i acasă!
BRIDGET: Spune-i te rog că am sunat! Eu n-am telefon aici, aşa că o să mai sun eu altădată.
LORETTA: Alo?!

Cînd a coborît pentru cină în seara aceea, Carmen era pusă pe ceartă. Era îmbrăcată în Pantaloni, ceea ce-i dădea senzaţia că se regăsise pe sine. Parcă începea să-şi aducă aminte cum se simţea în preajma celor care o iubeau. Îşi aducea aminte şi de talentul pe care îl avea pentru confruntări. Lydia probabil că îi povestise tatălui ei despre maniera dezastruoasă în care se desfăşurase proba şi sigur se plînsese de comportamentul ei. Carmen era pregătită să spună tot ce avea pe suflet. I-ar fi plăcut teribil să aibă ocazia să ţipe la Lydia, dar mai ales i-ar fi plăcut ca Lydia să-i răspundă în acelaşi fel. Avea nevoie de cearta asta.

– Bună!

Krista era la locul ei obişnuit de la masa din bucătărie, unde îşi făcea temele. Carmen o studie cu atenţie ca să îşi dea seama dacă putea să găsească vreo aluzie subversivă în salutul ei.

– Carmen, nu vrei un suc?

Lydia îi vorbea pe cel mai vesel ton cu putință, în timp ce măsura orez și îl turna într-o cratiță. Tatăl ei apăru în cadrul ușii, încă îmbrăcat în hainele pe care le purtase la serviciu.

– Bună, iubito. Cum ți-a mers azi?

Carmen se uita cînd la Lydia, cînd la tatăl ei, mută de uimire. *Am avut o zi oribilă! O croitoreasă cu dinți falși m-a insultat și m-a umilit, iar eu m-am purtat ca o odraslă răsfățată!*

Nu reuși să spună cu voce tare nimic din toate cuvintele care i se învîrteau prin cap. Îl privea în tăcere. Oare chiar nu-și dădea seama cît de nefericită era ea în casa asta? Al avea o expresie forțată pe chip, ca și Lydia, de parcă se străduiau să joace o scenetă.

– Ce bine miroase!

– De la friptura de pui.

– Mmm, ce bun! adăugă Krista.

Cine erau oamenii ăștia? Era ceva în neregulă cu ei? Ce era cu discuțiile astea la comandă?

Carmen nu dorea să piardă ocazia de a spune ce o frămînta. Oricum era prea amărîtă ca să poată recurge la ironiile ei obișnuite, așa că asta era singura posibilitate.

– Eu am avut o zi execrabilă!

Cînd se hotărî ea să vorbească, tatăl ei ajunsese deja la jumătatea scărilor, iar Lydia o ignoră cu desăvîrșire. Chiar și cînd era îmbrăcată în Pantaloni, tot

invizibilă era. Şi mută. Ieşi teatral pe uşa de la intrare şi o trînti cu putere. Din fericire, uşile fac gălăgie atunci cînd le trînteşti, chiar dacă pe tine nu te bagă nimeni în seamă.

Există cam treizeci şi şase de metode de a te feri de dezastre. Dintre toate, cea mai bună este fuga.

Anonim

Uneori plimbările o liniştеau pe Carmen. Alteori n-aveau nici un efect.

Merse pînă la pîrîul de la marginea pădurii. Ştia că pe-acolo erau şerpi veninoşi şi spera din toată inima să o muşte vreunul. Ridică o piatră grea din ţărîna de pe mal şi o aruncă în apă. Piatra plescăi cu putere, stropind-o pe Pantaloni, ceea ce o mulţumi pe deplin, apoi se duse la fund, stricînd puţin cursul lin al apei. Nu îşi putea dezlipi ochii de pe vîrtejul micuţ care se forma în jurul pietrei. În cîteva momente, apa îşi reluă cursul obişnuit, pentru că piatra se cufundase mai adînc în mîlul de pe fundul pîrîului.

Masa de seară probabil că era gata de-acum. Oare o aşteptau? Se întrebau unde plecase? Era imposibil ca tatăl ei să nu fi auzit-o cînd trîntise uşa. Probabil că era îngrijorat... Poate chiar ieşise

după ea, să o caute. El o luase spre nord şi îl trimisese pe Paul spre Radley Lane, să o caute şi el. În timpul ăsta, Lydia îi aştepta cu friptura care se răcise deja, dar tatălui ei nici nu-i păsa de ea, pentru că nu ştia ce se întîmplase cu Carmen.

Se hotărî să o pornească înapoi, spre casă. N-ar fi vrut ca tatăl ei să se apuce să cheme poliţia sau să plece prin cine ştie ce coclauri să o caute. Şi Paul, care abia se întorsese de la tatăl său... avea şi aşa destule pe cap. Carmen iuţi pasul, mai ales că îi era şi foame. Nu mîncase mai nimic de cîteva zile bune. *Cînd sînt nefericită, nu pot să mănînc.* Aşa îi spusese tatălui ei cu o seară înainte, dar el nu înţelesese aluzia.

Inima îi bătea cu putere cînd urcă treptele de la intrare. Anticipa deja expresia de pe chipul tatălui ei. Sau poate că nici măcar nu mai era acolo... Poate plecase deja după ea. Nu voia să intre aşa, dintr-o dată, dacă în casă nu mai erau decît Lydia şi Krista.

Se uită prin geamul uşii de la intrare. Lumina era aprinsă în bucătărie, dar în sufragerie era semiîntuneric. Se furişă spre fereastră, ca să aibă o imagine mai clară. Era destul de întuneric afară, aşa că nu aveau cum să o observe cei dinăuntru.

Cînd ajunse la fereastra sufrageriei, rămase împietrită. Furia crescîndă o sufoca. Aproape că-i simţea gustul în cerul gurii, iar stomacul ei parcă era un ghem de nervi. Nu mai putea să-şi mişte nici

brațele, nici umerii. Avea senzația că presiunea din abdomenul ei avea să explodeze, frîngîndu-i coastele: tatăl ei nu o căuta și nici nu chemase poliția. Dimpotrivă, stătea liniștit la masă, în fața unei farfurii pline cu friptură, orez și morcovi. Se ținea de mîini cu Paul și Krista, pentru că spuneau rugăciunea. Lydia stătea de partea cealaltă a mesei, cu spatele la fereastră. Parcă erau un clișeu desprins din filme, strînși în cerc în jurul mesei, cu capetele plecate în semn de recunoștință. Un tată, o mamă și doi copii. Ea, amărîtă și plină de resentimente, rămăsese să tragă cu ochiul de afară. Nu se potrivea cu tabloul de familie. Era în continuare invizibilă! Se strînsese în pieptul ei prea multă supărare, pe care nu o mai putea ascunde.

Coborî în fugă treptele și culese două pietre micuțe. Deși nu își coordona prea bine mișcările și nici nu era conștientă de propriile ei gesturi, urcă înapoi și le aruncă cît putu de tare. Prima piatră ricoșă în pervaz, dar a doua trecu direct prin geam, zbură pe lîngă urechea lui Paul, se lovi de peretele opus și se rostogoli la picioarele tatălui ei. Cioburile zornăiră pe podea. Carmen așteptă ca tatăl ei să ridice ochii din farfurie și să o vadă prin spărtura din fereastră. Trebuia neapărat să știe că ea era cea care le stricase masa de seară. Voia să fie sigură că el a văzut-o; voia să știe că și ea l-a văzut pe el, cu noua lui familie. După ce schimbară o privire scurtă, Carmen o luă la fugă.

Dragă Tibby,

Îmi place să fac duș afară, sub cerul liber. Îmi place să privesc cerul. Am început să nu mai merg la toaletele noastre, de la baracă. Prefer să le folosesc pe cele de pe plajă. Sînt ca un animal sălbatic, ce să-i faci. Ție ți-ar displăcea profund condițiile astea precare, dar pentru mine e perfect. Acum mă apucă claustrofobia numai la gîndul că aș putea să fac duș într-o baie cu patru pereți și cu tavan. Crezi că ar băga cineva de seamă dacă nu m-aș mai duce deloc la toaletă și m-aș duce mai bine în pădure? Ha! Glumesc și eu!

Cred că nu m-am născut să locuiesc într-o casă.

Cu drag,
Bee cea contemplativă

Lena cumpără de la patiserie o pungă cu prăjituri și primi gratuit informații despre cum putea să ajungă la fierărie.

– *Antio*, frumoaso! îi spuse vînzătoarea.

Orașul era destul de mic, așa că vorbele se împrăștiau repede: toți locuitorii auziseră despre „Lena cea frumoasă și timidă". De fapt, timidă o numeau cei mai în vîrstă. Tinerii de vîrsta ei preferau să o numească îngîmfată.

De la patiserie, Lena o luă spre fierărie, care era o clădire micuță de cărămidă, înconjurată de o curte minusculă. Prin ușa deschisă se vedea pînă în spate, unde ardea o flacără cînd portocalie, cînd albăstruie. Îi venea greu să creadă că unii oameni chiar cîștigau bani făcînd potcoave pentru cai și

armături pentru bărci. Chiar mai exista meşteşugul ăsta? Dintr-o dată îi păru rău pentru Kostos şi pentru bunicul lui. Probabil că acesta din urmă visa că-i va lăsa moştenire atelierul lui Kostos, care avea să-l modernizeze. Pe de altă parte, Kostos nu intrase la Şcoala de Studii Economice din Londra doar ca să îşi petreacă viaţa lucrînd ca fierar într-un orăşel necunoscut din Grecia.

Exact aşa se întîmplase cu tatăl ei, care devenise un avocat renumit în Washington, iar bunicii ei n-au înţeles de ce preferase asta în loc să-şi deschidă un restaurant. Chiar şi acum erau convinşi că, într-un tîrziu, avea să se reîntoarcă şi el la vechea afacere a familiei.

– Oricînd se poate baza pe felul în care găteşte.

Aşa spunea bunica ori de cîte ori venea vorba despre profesia tatălui ei. Între insula asta şi tot restul lumii exista o prăpastie imensă, exact aşa cum se întîmplă între nou şi vechi, între cei bătrîni şi cei tineri.

Lena aştepta emoţionată la intrarea în curte. Era ora la care Kostos trebuia să-şi ia pauza de masă. Avea palmele transpirate şi mototolise cu totul punga cu prăjituri. Era conştientă că arată ciudat. Nu îşi spălase părul în dimineaţa asta, aşa că i se îngrăşase puţin la rădăcini. În plus, avea nasul roşu ca un rac pentru că o arsese soarele.

Pulsul ei o luă razna cînd Kostos se arătă în cadrul uşii. Era plin de cenuşă şi purta nişte haine vechi, înnegrite. Avea părul turtit de la casca de protecţie,

iar fața îi strălucea de transpirație. Lena încercă să-l privească în ochi. *Te rog, măcar o privire!* Dar Kostos se uita cu încăpățînare în altă direcție. Era mult prea politicos ca să nu dea imperceptibil din cap cînd trecu pe lîngă ea, dar asta a fost tot. Era rîndul lui să o ignore și să nu aibă chef să stea de vorbă cu ea.

– Kostos!

Nici un răspuns. Nu reuși să-și dea seama dacă o auzise și preferase să o ignore sau dacă ea vorbise cînd el era deja prea departe.

Carmen alergase pînă la pîrîu și sărise pe partea cealaltă a apei. Picioarele ei parcă nu mai erau legate de corp. Nici nu le mai simțea cînd se așeză pe mal. Îi trecu prin cap că pantalonii ei cei magici aveau să se murdărească, dar cum o năpădeau mii de alte gînduri, uită aproape instantaneu să se mai preocupe pentru ei. Își ridică privirile spre cer: frunzele de stejar se conturau ca o dantelă pe fundalul întunecat. Își întinse brațele pe pămînt, ca și cum ar fi fost crucificată.

Nu își dădea seama exact cît zăcuse acolo. Probabil cîteva ore. Ar fi vrut să se roage, dar se simțea prea vinovată, pentru că întotdeauna se ruga numai cînd avea nevoie de ceva. Nici nu era prea sigură că voia să îi semnaleze lui Dumnezeu prezența ei, pentru că ea era Fata-Care-Se-Roagă-Numai-Cînd-Are-Nevoie-De-Ceva. S-ar putea chiar să-L supere dacă insistă prea tare. Poate că ar fi mai bine să se

abţină şi să se roage altă dată, cînd o s-o facă fără un scop anume. Poate că aşa o să se reabiliteze în ochii Lui. Dar, Doamne Dumnezeule (iartă-mă, Doamne!), cine îşi aduce aminte să se roage atunci cînd îi merge bine? Oamenii buni la suflet, ăsta era răspunsul. Cu siguranţă că oamenii buni la suflet se roagă şi cînd nu vor să-I ceară nimic. Dar ea nu se număra printre aceştia.

Cînd începu să se crape de ziuă, creierul ei îşi reluă toate funcţiile vitale, iar furia de mai devreme se diminuase pînă la proporţii normale. Acum, cînd îşi putu folosi creierul, în sfîrşit, înţelese că trebuie neapărat să se întoarcă la Washington. Pe de altă parte, toţi banii ei, cartea de credit şi hainele erau în casă. De ce oare accesele ei temperamentale şi accesele de gîndire profundă nu se sincronizau niciodată? Se comporta ca unul din tîmpiţii ăia care se duc la restaurant şi comandă tot ce e mai scump, doar ca să aibă de la ce să se eschiveze cînd vine nota de plată. Mintea ei se limpezea doar la sfîrşit, cînd, de obicei, vine conducerea restaurantului şi te pune să speli vasele.

– Nimeni n-o să te cheme înapoi, îi şopti ea lui Carmen cea rea.

Poate că ar fi mai bine dacă ar da frîu liber crizelor ei temperamentale tot timpul. Să vadă apoi dacă face faţă urmărilor. De ce să se supună ea lui Carmen cea raţională care îi controla mereu corpul (mă rog, mai mereu)?

Carmen cea raţională, aşa fraieră cum era, trebuia să se strecoare înapoi în casă la trei dimineaţa şi să-şi strîngă toate lucrurile în linişte. Întîmplarea a făcut ca uşa să fie deschisă. Poate că cineva o lăsase aşa în mod special pentru ea. Pe de-o parte, i-ar fi plăcut să o audă cineva, care să vină şi să încerce să o convingă să rămînă, dar Carmen cea raţională îi interzise cu severitate să facă pînă şi cel mai mic zgomot.

În cele din urmă, porni pe jos spre staţia de autobuz şi adormi pe o bancă pînă la ora cinci, cînd reîncepeau cursele locale. Luă autobuzul pînă la autogara Greyhound, de unde îşi cumpără un bilet pînă la Washington. Autobuzul ei urma să facă cinsprezece opriri. Carmen cea raţională venise în vizită în Carolina de Sus şi pleca tot Carmen cea raţională. Doar că pe durata şederii avusese nişte apariţii foarte rare.

Se uita pe fereastră cum rămîneau în urmă oraşul Charleston, cu apartamentele lui adormite, cu restaurantele şi magazinele lui. Îşi imagina cum, într-un univers alternativ, Carmen cea amuzantă se distra pe cinste împreună cu tatăl ei necăsătorit.

Draga mea Bee,

Sînt distrusă. Nici nu pot încă să-ţi scriu despre asta. Nu vreau decît să-ţi trimit pachetul prin cea mai rapidă şi cea mai scumpă mesagerie care există. Doar atît vreau să-ţi spun: Pantalonii nu m-au făcut deloc să

mă comport cum se cuvine, ca o persoană decentă și care ar putea fi iubită. Sper ca ție să-ți meargă mai bine în compania lor. Sper să-ți aducă... hm!... Ia să vedem:

Curaj? Nu, și-așa ai prea mult!

Energie? Nici pomeneală, și din asta ai prea multă!

Nici iubire, pentru că tu oricum primești și oferi toată afecțiunea posibilă.

Uite, mi-a venit o idee! Ce zici de asta? Sper să-ți aducă simțul realității.

Știu! Știu că e plictisitor! Te-aud de-aici cum țipi la mine! Dă-mi totuși voie să îți spun, din proprie experiență, că e necesar să ai simțul ăsta. Și, dacă mă gîndesc bine, în rest ai toate calitățile din lume!

Să-i porți cu înțelepciune! Pupici!

Carma

Viața asta e așa de... nu știu cum!

Kelly Marquette (Scheleta)

La micul dejun, Bridget se gîndea la sex. Ea era virgină, ca și prietenele ei. Avusese mulți prieteni, cu care nu prea ieșea singură în oraș. De obicei, ieșeau în grupuri mai mari. Cu unii dintre ei mersese mai departe decît niște sărutări fugitive, dar nu prea departe. De fiecare dată, curiozitatea o împinsese, și nu dorința fizică. Cu Eric era cu totul altă situație. Era un sentiment mult mai complicat și mult mai puternic. Corpul ei tînjea după el într-un fel aproape dureros, deși ea nu știa sigur ce anume își dorea să se întîmple între ei.

– La ce te gîndești?

Diana își lăsă lingura să cadă cu zgomot pe farfuria goală.

– La sex.

– Puteam să jur că ăsta e răspunsul!

– Chiar așa?

– Da, chiar așa. Gîndurile tale au vreo legătură cu locul pe unde ai umblat noaptea trecută?

Diana era curioasă, dar niciodată indiscretă.

– Aşa şi aşa. Am fost să-l văd pe Eric, dar nu s-a întîmplat absolut nimic altceva.

– Ţi-ai fi dorit să se întîmple?

Bridget dădu din cap afirmativ:

– Cred că noaptea asta va fi noaptea mea!

Bridget se străduia să inspire încredere, fără să lase să se vadă cît de neliniştită era de fapt.

– Ce noapte? se amestecă şi Olivia în discuţie, aşezîndu-se la masă.

– Noaptea cea mare!

– Crezi?

– Sînt convinsă!

Bridget nu dorea să le povestească ce se întîmplase noaptea trecută, pentru că fusese o experienţă prea intimă.

– Abia aştept să ne povesteşti şi nouă, o provocă Ollie.

– Abia aştept să vă povestesc!

Sherrie se opri la masa lor:

– Bridget, ai primit un pachet.

Bridget sări în picioare. Bănuia cam ce era în pachet şi o trecură fiori de nerăbdare. Era aproape sigură că nu puteau să fie hainele pe care i le ceruse tatălui ei. Tatăl ei era mai zgîrcit decît scoţienii. În nici un caz nu i-ar fi trimis ceva prin poşta rapidă. Iar asta nu mai lăsa loc decît pentru o singură posibilitate... Alergă pînă la clădirea centrală a taberei şi se înfiinţă la biroul de poştă.

– Hei, nu-i nimeni aici?

Răbdarea nu era una dintre calitățile ei. Din spatele biroului apăru Eve Pollan, asistenta lui Connie.

– Ce e?

– Am primit un pachet. Mă cheamă Bridget Vreeland. Se scrie V-R-E-E...

– Uite-l acolo! se răsti Eve la ea, pentru că pe raft nu era decît un singur pachet.

Bridget îl desfăcu chiar acolo, pe loc. Avusese dreptate! Erau chiar Pantalonii! Şi ce frumoşi erau... Parcă le dusese dorul. Erau puţin cam murdari. Se vede treaba că una dintre prietenele ei stătuse pe jos îmbrăcată în ei. Numai la gîndul ăsta şi i se făcu un dor grozav de ele. Îi venea să rîdă de bucurie. Parcă erau mai aproape de ea acum. Era imposibil să-i fi murdărit Carmen. Ea nu s-ar fi umplut niciodată de noroi pe pantaloni. Tibby sau Lena erau responsabile pentru pete. Bridget îşi trase Pantalonii direct peste echipament. Era şi o scrisoare în pachet, pe care o îndesă în buzunar pentru mai tîrziu.

– Nu sînt nemaipomeniţi pantalonii ăştia? o întrebă pe Eve, pentru că nu mai era nimeni altcineva prin preajmă.

Eve o privi acru. Bridget se repezi înapoi la baracă să-şi ia crampoanele şi tricoul verde. Azi era prima rundă a campionatului Coyote Cup. Tacos jucau împotriva echipei cinci, Păduchii de Nisip.

– Diana, ia uite-mă!

Bridget se apucă să țopăie provocator în fața Dianei.

– Ăștia sînt Pantalonii Călători?

– Da! Cum ți se par?

– Păi... arată ca toți blugii. Dar îți vin foarte bine!

Bridget strălucea de încîntare. Își puse crampoanele la repezeală și se avîntă pe teren.

– Bridget, nu știu ce e în capul tău, o certă Molly.

– Ce vrei să spui?

– Văd că te-ai îmbrăcat în blugi. Aici sînt peste patruzeci de grade Celsius, iar ăsta e primul joc adevărat la care participăm.

– Ăștia sînt niște blugi speciali. Sînt magici. Mă fac să joc mai bine.

– Bridget, poți să joci la fel de bine și fără ei. Dă-i jos imediat!

– Hai, te rog! Te rooog!

Bridget bătea nerăbdătoare din picior, iar Molly nu se putu abține să nu rîdă.

– Bridget, ești ceva de groază, dar nici nu mă gîndesc! Hai odată!

– Fi-r-ar să fie!

Bridget își dădu jos pantalonii și îi împături cu grijă. Molly o înconjură cu brațul peste umeri înainte să o trimită pe teren:

– Să joci așa cum știi tu, Bee, dar să o lași mai ușor, da?

Bridget era convinsă că, într-o zi, Molly avea să fie o bunică extraordinară. Păcat că n-avea decît douăzeci și trei de ani!

La fluierul de început, Bridget țîșni ca o săgeată, dar nu mai acapară jocul. De data asta, le lăsă pe colegele ei de echipă să iasă în evidență. Pe toată durata jocului, dădu niște pase frumoase, care o făceau să se simtă ca Ioana d'Arc. Se sacrificase pentru echipă.

Tacos erau pe locul doi, iar Păduchii de Nisip erau pe locul șase. Era clar că urmau să piardă jocul. Cînd ajunseră la scorul de 12-0, Molly le chemă pe toate la ea.

– Gata, ajunge copii! Hai să nu fim răi! Vreeland, înlocuiește-o pe Rodman!

– Poftim?!

Brittany Rodman era portarul echipei. Asta era mulțumirea pe care o primea pentru jocul ei impecabil?

– Nici să nu îndrăznești să mă contrazici.

– Foarte bine!

Se îndreptă îmbufnată spre poartă. Nu mai jucase niciodată pe poziția asta și bineînțeles că tocmai acum trebuia să apară și Eric, să vadă cum merge meciul.

Eric pufni în rîs cînd o văzu stînd în poartă, cu mîinile înfipte în șolduri. Bridget se strîmbă la el, iar el îi răspunse la fel. Dar era o strîmbătură dulce.

Tocmai își făceau semne cînd deodată văzu mingea cum se apropie vertiginos de ea. Avea reflexe bune, așa că o prinse din aer. Cînd văzu dezamăgirea de pe fețele tuturor, dar mai cu seamă privirea amărîtă a lui Molly, Bridget aruncă mingea cu putere

drept în plasa propriei porți. Toată asistența izbucni în urale, iar arbitrul dădu fluierul final.

– 12-1 pentru Tacos!

Bridget se uită spre Eric. El îi făcu semn cu mîna că a procedat cum trebuie, iar ea îi răspunse printr-o plecăciune grațioasă. Pantalonii îi purtau noroc, chiar și de pe marginea terenului.

– Carmen! Ce-i cu tine aici?

Tibby era îmbrăcată doar într-un tricou cînd Carmen dădu buzna în camera ei. Carmen nu trecuse pe acasă decît ca să-și lase valiza și să o sune pe mama ei la serviciu.

Se aruncă în brațele lui Tibby, aproape dărîmînd-o, o sărută zgomotos și apoi se puse pe plîns.

– Of, Carma!

Tibby o luă de mînă și o conduse spre patul ei nefăcut. Carmen plîngea de-a binelea. Suspina și tremura ca un copil de patru ani. Tibby o luă în brațe, iar Carmen răsuflă ușurată: era acasă, cu cineva care o cunoștea cu adevărat și în care avea încredere. Era asemenea copiilor care se pierd prin magazine și așteaptă să își găsească părinții, și abia după ce sînt în siguranță încep să plîngă.

– Ce e? Ce s-a întîmplat atît de îngrozitor?

Cînd suspinele se mai potoliră, Carmen începu să se vaite:

– A fost groaznic! Am fost atît de tristă!

– Spune-mi ce s-a întîmplat!

Tibby avea ochii umezi de îngrijorare.

– Am aruncat cu o piatră în geam cînd îşi luau masa de seară.

Asta chiar că era o surpriză!

– De ce-ai făcut una ca asta?

– Pentru că îi urăsc pe toţi! Şi pe Lydia, şi pe Krista, şi pe Paul. Şi urăsc viaţa lor stupidă.

– Bine, dar ce s-a întîmplat de te-ai supărat aşa?

Ce mai întrebare! De unde să înceapă? De ce o interoga Tibby în felul ăsta? De ce nu făcea ca de obicei, cînd o credea imediat pe cuvînt?

– Păi... de ce îmi pui atîtea întrebări? Nu mă crezi?

– Ba da, cum să nu te cred! Încercam doar să înţeleg ce s-a întîmplat.

– Uite ce s-a întîmplat: am plecat în Carolina de Sud ca să-mi petrec vara cu tatăl meu. Cînd ajung acolo, ce să vezi?! Surpriză! Şi-a găsit o familie nouă. Doi copii, casă mare, tot ce-i trebuie.

– Carmen, ştiu toate chestiile astea; să ştii că ţi-am citit toate scrisorile.

Carmen observă abia atunci că Tibby arată obosită. Nu ca de obicei, cînd stătea prea tîrziu noaptea, ci obosită psihic. Era palidă şi îi ieşeau în evidenţă pistruii de pe nas şi de pe bărbie.

– Îmi pare rău că am dat buzna aşa! Tu te simţi bine?

– Mda... Binişor. Cam ciudat. Nu ştiu, de fapt.

– Cum e la Wallman?

– Mă apucă disperarea cînd mă gîndesc. Ca de obicei.

– S-a întîmplat ceva cu şobolanul?

– Nu, Mimi n-are nimc.

– Îmi pare rău că ţi-am făcut aici o întreagă scenă. Abia aşteptam să-ţi spun tot ce am pe suflet, aşa că nici nu mi-am mai dat silinţa să vorbesc coerent.

– N-are nimic. Hai, povesteşte-mi tot ce s-a întîmplat, iar eu o să-ţi spun la sfîrşit că tu eşti cea mai de treabă fată şi că ei sînt nişte nenorociţi.

Nu, nu sînt deloc de treabă! Carmen nu pronunţă cuvintele acestea în cele din urmă. Suspinînd, se întinse pe patul lui Tibby. Pătura de lînă o cam zgîria.

– Parcă eram invizibilă acolo. Nimeni nu mă băga în seamă. Nimeni nu-mi dădea atenţie cînd eram supărată sau nefericită, nici cînd mă comportam urît cu restul lumii.

– Cine sînt „ei" mai precis? Lydia, tatăl tău, cine?

– În principal, Lydia.

– Eşti supărată şi pe tatăl tău?

Carmen se ridică în capul oaselor. De ce nu putea Tibby să se supere alături de ea? Tibby era maestră la aşa ceva. Ea judeca imediat oamenii fără să aibă nevoie de motive serioase. Era în stare să îţi urască duşmanii mai mult decît îi urai tu.

– Nu, pe el nu sînt supărată. Sînt supărată pe ceilalţi.

Tibby începu să bată în retragere. Avea privirea obosită.

– Carmen, tu chiar crezi că.... Adică e posibil să.... E posibil să nu fie cel mai îngrozitor lucru de pe lume? Dacă stai şi te gîndeşti la lucrurile cu adevărat groaznice care se pot întîmpla.

Carmen se holba la prietena ei. De cînd se transformase Tibby în Miss Perfecţiune? Dacă exista vreo persoană care să îşi facă griji pentru tine şi să arunce oricînd vina pe alţii, atunci persoana aceea era Tibby. De ce se străduia acum Tibby să o facă să se comporte raţional exact atunci cînd ea avea chef să se plîngă cuiva?

– Ce-ai făcut cu Tibby ? întrebă în cele din urmă Carmen, ieşind rapid din cameră.

Draga mea Lena,

Filmul merge, dar nu în direcţia în care mă aşteptam eu să meargă. Bailey s-a autointitulat asistenta mea personală. Am lăsat-o pe ea să-i ia interviu lui Duncan Howe, asistentul Directorului General de la Wallman. Nu a ieşit amuzant, cum aş fi vrut, dar merge şi aşa. Oamenii care mie mi se par de-a dreptul ţicniţi, ei i se par interesanţi.

Ce mai face băpi cel viteaz? Dar Effie cea frumoasă? Nu te mai chinui atît, Lena, că nu merită. Te iubim prea mult, orice ai face.

Tibby

În după-amiaza acesta jucau împotriva celor din Gray Whales. Între timp, Los Cocos, echipa lui Eric, cîştigase primul ei meci din campionat. Urmau să joace a doua zi împotriva echipei şase, Boneheads. Poimîine era meciul cel mare. Bridget era convinsă că Los Tacos vor ajunge în finală.

Au aşteptat pînă pe la ora şase ca să apună soarele şi să se răcorească puţin, şi abia apoi a început meciul. Toată lumea venise să asiste la joc. Lumina care învăluia terenul era arămie şi plăcută, nu avea cum să-i deranjeze pe jucători. Bridget îl urmărea pe Eric. Stătea pe jos, pe o pătură, împreună cu alţi cîţiva antrenori. Rîdeau cu poftă de ceva ce spusese Marci. Bridget simţi împunsături de gelozie; de ce să îl amuze alte fete?

Îşi adusese şi Pantalonii cu ea. Îi împături grijulie şi îi lăsă pe marginea terenului. Molly o privea într-un fel care nu o încuraja deloc. Oare ce intenţii avea? Te pomeneşti că urma să joace ca portar tot meciul...

– Bridget, azi joci în apărare.

– Ce?! Nici nu mă gîndesc!

– Ba ai să faci cum îţi spun eu! Fugi pe teren şi nici să nu te gîndeşti să treci vreodată de jumătatea terenului!

Molly o instruia de parcă ea n-ar fi ştiut ce înseamnă apărare. Bridget se aşeză pe poziţie.

– Hai, Bridget! strigă Diana de pe margine.

Diana stătea pe margine şi mînca împreună cu alte fete cartofi prăjiţi cu sos iute, în timp ce ea se chinuia

să rămînă în jumătatea ei de teren, lăsîndu-le pe Ollie şi pe Jo să se acopere de glorie. Singura ei satisfacţie era să distrugă apărarea lui Gray Whales.

Pe la jumătatea reprizei a doua, scorul era 3-0. Bridget văzu cum se iveşte o ocazie mult prea bună ca să o rateze. Jocul se mutase aproape cu totul pe marginea terenului, făcînd-le pe jucătoare să-şi părăsească poziţiile. Bridget se pomeni că era singură pe la mijlocul terenului, fără nici un adversar prin preajmă. Ollie, care o zărise cu coada ochiului, îi pasă mingea. Asigurîndu-se că nu depăşeşte nici măcar cu un milimetru linia de mijloc a terenului, Bridget aruncă mingea cu putere spre poarta adversă. Mulţimea tăcuse, urmărind cu răsuflarea tăiată traiectoria mingii. Fata din poartă sări să o prindă, dar fără nici un rezultat. Mingea trecu pe deasupra capului ei, oprindu-se direct în plasă.

Bridget se uită pe furiş spre Molly. Era singura persoană de pe margine care nu o aplauda.

– Bravo, Bee!

Diana şi celelalte prietene ale ei îi strigau numele, în timp ce Molly îi făcea semne să iasă din joc. Bridget se gîndi că la anul nu aveau să o mai primească în tabăra asta. Se aşeză pe iarbă lîngă colegele ei, ca să mănînce cartofi prăjiţi cu sos iute; se bucură în linişte de senzaţia plăcută pe care i-o lăsa sosul în cerul gurii şi de ultimele raze de soare.

Vei face tot felul de greşeli,
dar atîta timp cît eşti generos,
cinstit şi pasionat nu poţi
să distrugi lumea. Nici măcar
nu vei reuşi s-o tulburi.

Winston Churchill

Lena simţea nevoia să se apuce iar de pictat. De cîteva zile nu făcea altceva decît să se învîrtească prin sat, aşteptînd să-l vadă pe Kostos, sperînd că el o să răspundă privirilor ei disperate, dorindu-şi chiar ca el să le fi spus tuturor ce se întîmplase între ei. De obicei reuşea să se convingă că n-avea cum să-i facă pe bunicii ei cei impasibili să înceapă o discuţie pe care nu doreau să o poarte. De cele mai multe ori însă era conştientă că mintea cu nerusinare. Nu făcea decît să inventeze nişte scuze care îi provocau şi mai multe remuşcări.

Nu se mai simţea în stare să meargă cu Effie la cafeneaua unde servea un chelner drăguţ, nici nu mai rezista să piardă încă o zi pe plaja Kamari,

răvășind nisipul ars de soare. Nu avea puterea să mai facă încă o plimbare pe lîngă casa lui Kostos și apoi în jos, spre fierărie, pentru că oricum nu se întîlneau niciodată. Era jalnică situația; trebuia neapărat să se apuce din nou de pictat.

Mai bine se întorcea la măslinii de pe marginea iazului. Dintre toate picturile pe care le făcuse vreodată, tabloul cu măslini era preferatul ei. Era puțin mîzgălit, dar supraviețuise în cele din urmă crizei ei de nervi. De data asta se hotărî să își ia cu ea costumul de baie și o pălărie. Faptul că se întorcea acolo o făcea să se simtă foarte curajoasă. De fapt, nici nu avea nevoie de prea multe motive ca să se simtă curajoasă.

Urcușul i se păru și mai dificil decît cu nouă zile în urmă. Peisajul părea și mai spectaculos, iar la vederea măslinilor avu o strîngere de inimă. Se îndreptă exact spre locul unde stătuse și data trecută. Urmele lăsate de șevaletul ei în pămîntul moale rămăseseră intacte. Își scoase panoul și paleta de culori. Mirosul vopselelor o încînta ca de obicei, și ăsta era un semn bun.

Își compuse nuanța exactă amestecînd argintiu, maro, verde și albastru, ca să redea exact nuanța frunzelor de măslin. Era nevoie de mai mult albastru decît și-ar fi imaginat pentru frunzulițele astea, pentru că fiecare părea să oglindească bolta cerească. Simțea cum alunecă ușor într-o stare hipnotică de concentrare profundă. Cînd intra în starea

asta se simţea în siguranţă; parcă era o broască din specia aia care hibernează, şi căreia nu-i bate inima toată iarna. Aşa se simţea cel mai bine.

Deodată auzi apa plescăind. Îşi ridică imediat privirile, toate simţurile ei intrînd în alertă. Clipi de cîteva ori, forţîndu-şi ochii să revină la vederea lor tridimensională. Iar se auziră zgomote. Cine putea să fie?

Nu-i displăcea nimic mai mult decît să fie convinsă că a găsit un loc intim, numai al ei, şi apoi să se trezească brusc la realitate. Se îndepărtă uşor de şevalet şi se ascunse după un copac, pentru ca să poată spiona mai bine persoana din iaz, fără să fie văzută. Zări capul cuiva care stătea întors cu spatele spre ea. Simţi cum o năpădeşte un sentiment de frustrare. Locul ăsta ar fi putut fi doar al ei! De ce mai veneau şi alţii pe-aici?

Ar fi trebuit să plece imediat, dar preferă să avanseze, ca să poată vedea mai bine. Atunci capul se întoarse spre ea: era Kostos, care o văzu holbîndu-se la el în timp ce înota. De data asta el era dezbrăcat, iar ea era roşie ca racul şi se făcuse mică de ruşine. El era calm şi impasibil.

Data trecută, Lena se supărase pe el, acum îi era ciudă pe propria ei persoană. Dacă atunci i se păruse că el este un puşti încrezut şi obraznic, acum ştia clar că ea este vinovată. O obsedase pînă acum faptul că el o văzuse dezbrăcată. Acum o obseda faptul că ea îl văzuse pe el într-o postură atît de

intimă. Înțelese, în sfîrșit, că el nu o spionase în ziua aceea. Probabil că și el fusese la fel de surprins să o găsească acolo. Nu el invadase ascunzătoarea ei secretă; ea era cea care dăduse buzna peste el.

Dragă Lena,

Am senzația că asta o să fie noaptea cea mare. Nu prea știu exact ce înseamnă asta, nici nu știu ce s-ar putea întîmpla, dar am cu mine Pantalonii, așa că e ca și cum ați fi și voi trei aici.

Mi-e dor de voi. Îți dai seama că au trecut aproape șapte săptămîni?

Să te gîndești și la mine cînd mănînci niște pateuri dintr-alea grecești, cu spanac, da?

Bee

Bridget se strecură în sacul de dormit. Era îmbrăcată în Pantaloni și într-un tricou, dar nu îi era cald. Asta făcea parte din magia Pantalonilor: în căldura asta, nici nu îi simțeai cînd îi puneai pe tine. Era convinsă că, dacă ar fi fost frig, atunci Pantalonii ar fi fost moi și călduroși.

Nu reușea deloc să adoarmă. Nici nu era în stare să stea locului. Picioarele nu o ascultau. Dacă se apuca să se plimbe prin tabără, era imposibil să nu o prindă cineva. Preferă să se strecoare pînă pe promontoriu. Se așeză pe un bolovan, își suflecă Pantalonii pînă la genunchi și își înmuie picioarele în apă. Ce bine ar fi fost să fi avut o undiță!

Începu să-şi aducă aminte cum mergea la pescuit cu fratele ei, pe malul de est al golfului Chesapeake. Cînd erau mici, mergeau acolo în fiecare zi. Erau singurele amintiri pe care le avea despre fratele ei în mijlocul naturii. De fiecare dată, el îşi păstra cel mai mare peşte pe care îl prindea. Învăţase chiar să-i cureţe de solzi şi să le scoată intestinele. Ea, în schimb, le dădea drumul înapoi în apă şi mult timp după aceea avea remuşcări teribile cînd îşi imagina toţi peştii din Wye înotînd cu buzele găurite.

Mama ei mergea mereu cu ei, dar nu putea deloc să şi-o imagineze în cadrul ăsta. Poate pentru că era într-una din perioadele cînd se simţea rău. Se retrăgea în cabană, fereca obloanele şi zăcea în pat toată ziua.

Bridget căscă larg. Energia parcă începea să i se scurgă din corp, lăsînd-o într-o stare de epuizare fizică. Poate ar fi mai bine să doarmă în seara asta şi să lase aventurile pe altă dată.

Şi dacă s-ar duce totuşi la el? Numai gîndul în sine era o provocare greu de ignorat. *Gîndesc, deci acţionez.* Ăsta era motoul ei. Un fior de nerăbdare o scutură din cap pînă în picioare. Gambele ei obosite erau parcă din nou gata de drum.

Era întuneric beznă peste tot. N-avea cine să o vadă. Aruncă o privire înapoi, spre sacul de dormit, apoi se furişă pe lîngă stîncile lunecoase.

Oare o aştepta? Nu, nici vorbă? Sigur o să se enerveze cînd o s-o vadă. Sau poate că o să

cedeze. Sau, de ce nu, o să se combine cele două reacţii, cine ştie...

Ştia că îşi forţează norocul, dar nu avea puterea să se oprească. Ca o fantomă, păşi în linişte înăuntru. Eric nu dormea. Nici măcar nu era întins în pat. Cînd o văzu, o urmă repede afară. Bridget trecu de veranda micuţă, dincolo de palmieri şi se opri pe plajă. El o urmă îmbrăcat doar în pantalonii scurţi. Nu era obligat să vină după ea, el hotărîse asta. Bridget torcea ca o pisică. Nu reuşea deloc să-i distingă trăsăturile prin întunericul dens.

– Ştiai că o să vin?

– Nu voiam să vii, dar speram că o să faci gestul ăsta nebunesc.

* * *

În toate fanteziile romantice pe care le avea Bridget, imaginaţia ei se juca în voie cu peisajul, dînd mereu cînd înapoi, cînd înainte. În imaginaţia ei, Bridget retrăise deja primul sărut de mii de ori, de fiecare dată părîndu-i-se şi mai minunat. Nu reuşea să treacă peste acest moment.

La ceva vreme după ce plecase de lîngă Eric, stătea trează în sacul de dormit. Tremura. Ochii îi lăcrimau, nici ea nu ştia de ce. De tristeţe sau de atîta iubire, sau poate pentru că se simţea atît de ciudat... Erau lacrimi pe care le vărsa atunci cînd sentimentele o sufocau şi simţea nevoia să le

exteriorizeze. Privi spre cer. Parcă în seara asta era mai mare. Gîndurile îi zburau libere, exact cum spusese Diana în prima seară; nici un obstacol nu le ieşea în cale şi se înălţau tot mai sus, prea sus, unde nimic nu mai părea să fie real. Nici chiar gîndurile. Nici măcar ea.

Se agăţase cu disperare de persoana lui, îl dorise, dar îi fusese frică. În corpul ei se purta un conflict, iar cînd conflictul devenise prea puternic pentru ea, se lăsase cu totul în voia simţurilor. Se lăsase să plutească pînă în vîrful palmierilor şi chiar mai departe. Se mai abandonase şi altă dată în felul ăsta.

Intimitatea dintre ei doi fusese fără limite. El era prezent în mintea ei, dar nu ştia în ce fel să se gîndească la el. Bridget îşi chemă toate gîndurile înapoi, de parcă ar fi fost înşiruite pe sfoara unui zmeu şi acum se retrăgeau cuminţi înapoi pe pămînt. Îşi strînse sacul de dormit şi se întoarse în baracă. Se trînti pe pat, cu faţa spre tavan. În seara aceasta, gîndurile ei nu trebuiau să rătăcească mai departe de grinzile uscate.

Dragă Tibby,

Cred că sînt o proastă. Am fost atît de încrezută să mi-l imaginez pe Kostos atît de îndrăgostit de mine încît să mă urmărească la iaz ca să mă spioneze. Peste cîteva zile m-am întors în acelaşi loc şi de data asta l-am surprins eu pe el înotînd în iaz. Da, te-aud ce mă întrebi. Bineînţeles că era dezbrăcat. Probabil că înoată acolo în fiecare după-amiază de vară, iar eu îmi imaginam că, de fapt, mă urmăreşte pe mine!

Cine să se mai gîndească la explicații de genul ăsta cînd el era dezbrăcat acolo, lîngă mine (Of, Doamne!), iar eu urlam ca o netoată. Dar ce crezi că s-a întîmplat? După atîtea zile în care m-a ignorat total, Kostos s-a uitat drept în ochii mei.

Dacă ai fi aici cu mine, ai reuși să mă faci să rîd de toate întîmplările astea. Tare-aș vrea să fii aici!

Cu drag,
Lena

P.S. Tie ți-a mai scris Bee în ultimul timp?

Carmen auzi telefonul sunînd. Verifică ecranul pentru identificarea apelurilor, fiind convinsă că nu o caută nimeni pe ea. Şi cine ar fi putut să o caute? Tibby? Lydia? Krista?! Era şeful mamei ei. Ca de obicei, de altfel. Mama ei lucra ca secretară la o firmă de avocatură, dar şeful ei părea să-şi imagineze că a angajat-o pe post de dădacă.

– Christina e acasă?

Domnul Brattle era, ca de obicei, grăbit. Era ora zece şi paisprezece minute. De ce trebuia să sune la ora asta? Iar îşi pierduse dosarele sau apăsase pe alt buton la calculator şi şterse ceva important. Sau poate avea doar nevoie să-i lege cineva şireturile de la pantofi.

– Mama nu-i acasă. S-a dus la spital să o viziteze pe bunica, pentru că e foarte bolnavă.

Bineînţeles că mama ei era sus, în dormitor, şi se uita la televizor, iar bunica era sănătoasă tun. Lui Carmen îi plăcea în mod special să-l facă pe

domnul Brattle să se simtă prost cînd o căuta acasă pe mama ei.

– Dacă vreţi, îi spun să vă sune cînd se întoarce. Cred că ajunge acasă înainte de miezul nopţii.

– Nu, nu, o să vorbesc mîine cu ea.

Carmen se reîntoarse la mîncarea ei. Singurul lucru care îi plăcea la domnul Brattle era că o plătea foarte bine pe mama ei. Niciodată nu ar fi îndrăznit să-i refuze o mărire de salariu. Carmen bănuia că nu din generozitate, ci pentru că-i era frică să nu rămînă fără ea, dar nu mai avea nici o importanţă.

Îşi pregătise patru posibile gustări pe masă: o mandarină, nişte cartofi prăjiţi marca Goldfish, o bucată de brînză „cheddar" sau o pungă de caise confiate. Orice-ar fi ales, tot ceva de culoare portocalie avea să mănînce.

Nu îi mai plăcuse nici un fel de mîncare în cele două săptămîni de cînd se întorsese din Carolina de Sud. Abia ciugulise cîte ceva, dar acum îi era foame cu adevărat. Hm! Ciudat. Se hotărî în cele din urmă să rămînă la caise. Deşi păreau moi, caisele erau cam tari cînd începeai să le mesteci. Dintr-o dată Carmen avu senzaţia că tocmai a muşcat din urechea cuiva şi se grăbi să scuipe caisa în coşul de gunoi.

După ce strînse toate gustările, se urcă la etaj şi trase cu ochiul în camera mamei ei. Se uita la un episod mai vechi din serialul *Prietenii tăi*.

– Ce faci, iubito? Vrei să te uiți și tu cu mine? E episodul ăla în care Ross a înșelat-o pe Rachel.

Carmen se tîrî fără nici un chef spre camera ei. Mamelor n-ar fi trebuit să le pese de Ross și Rachel. Îi plăcuse serialul, pînă cînd observase că mama ei urmărea și ea reluările episoadelor. Se trînti pe pat și își acoperi capul cu perna, ca să nu mai audă rîsul sonor al mamei din camera alăturată.

Carmen își promisese că nu o să se mai enerveze deloc pe mama ei. Nu voia să mai fie irascibilă și nici să se plîngă fără motiv. Nu voia să-și mai dea ochii peste cap și nici să ofteze cu subînțeles cînd nu-i convenea ceva. Măcar unul din părinții ei trebuia să o iubească. Îi fusese foarte ușor să facă această promisiune, pentru că în momentul respectiv era singură. Cînd trebuia totuși să trăiască zi de zi alături de ea, i se părea imposibil să se țină de cuvînt. Mama ei făcea mereu ceva de neiertat: spre exemplu, rîdea prea tare cînd se uita la seriale de comedie sau își boteza computerul.

Carmen se ridică și aruncă o privire spre calendarul de pe perete. Deși nu marcase pe el data cînd se căsătorea tatăl ei, cifrele parcă pulsau pe perete, făcîndu-i în ciudă. Mai erau doar trei săptămîni. Iar lui nici nu îi păsa măcar că ea nu o să fie prezentă.

Tatăl ei sunase la scurt timp după incident, ca să se intereseze dacă a ajuns cu bine acasă. Apoi mai sunase acum o săptămînă, ca să discute cu mama ei ceva legat de asigurările medicale ale lui

Carmen. E uimitor cîte se pot discuta despre scutirile de taxe prin telefon. Bineînţeles că pe ea nu o ceruse la telefon.

Ar fi putut să-l sune ea. Ar fi putut să-şi ceară scuze pentru comportamentul ei sau măcar ar fi putut să încerce să-i dea o explicaţie. Dar nu făcuse nici unul din lucrurile astea.

Remuşcările erau exact ca pisica pe care şi-o dorise, dar nu o primise niciodată: se insinuau pe nesimţite în casă, săreau direct la ea pe pat şi apoi se încolăceau pe lîngă ea, să-i ţină companie pentru multă vreme de-aici înainte.

Plecaţi! se răsti ea la remuşcări.

Dar remuşcările nu pleacă oricum, cu una cu două. Exact ca şi pisicile, care întotdeauna se ataşează de oamenii alergici la feline. Dar ea o să scape de remuşcări, pentru că nu trebuia decît să le dea afară din mintea ei şi să le ignore.

Fără nici o legătură, îi răsări brusc în faţa ochilor imaginea tatălui ei, aşa cum îl văzuse prin fereastra spartă. Fusese atît de şocat! Pur şi simplu nu-i venea să-şi creadă ochilor. O crezuse mai presus de astfel de gesturi.

Bine, aveţi dreptate! Veniţi aici, lîngă mine!

Carmen îşi chemă remuşcările înapoi, ca pe cea mai credincioasă dintre pisici, iar ele îşi făcură cuib chiar în sufletul ei.

Roagă-te să obţii ceea ce-ţi doreşti, dar munceşte pentru a obţine ceea ce îţi trebuie.

Bunica lui Carmen

— N-o să ghiceşti niciodată ce am să-ţi spun!

Effie o privea cu obrajii îmbujoraţi, ţopăind nerăbdătoare pe podeaua acoperită cu gresie.

– Atunci mai bine spune-mi direct.

– L-am sărutat!

– Pe cine?

– Pe chelner! Pe cine altcineva?

– Pe chelner!?

– Da, pe chelner! Să ştii că grecii sărută mult mai bine decît băieţii americani.

Lenei nu-i venea să-şi creadă urechilor. I se părea incredibil că ea şi Effie aveau origine comună. Probabil că era doar o aparenţă... Una dintre ele sigur era înfiată! Şi cum Effie semăna ca o picătură de apă cu părinţii lor, înseamnă că ea era intrusa. Poate era copilul din flori al lui *bapi*. Poate că se născuse, de fapt, aici, pe Insula Santorini. Ce imaginaţie avea şi ea!

– Chiar te-ai sărutat cu băiatul ăla? Şi cu Gavin cum rămîne? Îl mai ţii minte pe Gavin, prietenul tău?

Effie ridică din umeri. Fericirea o făcea imună la sentimentele de vinovăţie.

– Nu tu mă băteai la cap că Gavin miroase a untură?

Din păcate, asta cam aşa era.

– Effie, dar nici măcar nu ştii cum îl cheamă! Cînd vrei să stai de vorbă cu el, ce faci? Strigi „hei, chelner"? Nu crezi că e nepotrivit?

– Îl cheamă Andreas şi are şaptesprezece ani, dacă te interesează.

– Şaptesprezece? Tu ai doar paisprezece!

Începuse să vorbească la fel ca directoarea şcolii ei.

– Şi ce-i cu asta? Kostos are optşpe ani.

Acum era rîndul Lenei să se înroşească la faţă.

– Diferenţa e că eu nu m-am sărutat cu el.

– Asta nu-i decît vina ta, concluzionă Effie ieşind din cameră.

Lena îşi trînti cartea pe podea. Oricum nu era atentă la ce citea. Era prea supărată ca să poată fi atentă.

Effie avea doar paisprezece ani şi se sărutase cu mult mai mulţi băieţi decît Lena. Deşi toată lumea spunea că Lena este frumoasa familiei, Effie avea mereu un prieten, iar ea era mereu singură. Effie o să ajungă să aibă o familie mare şi frumoasă şi o să fie fericită, iar Lena o să fie una

din mătuşile alea nemăritate, pe care nu le cheamă nimeni în vizită decît din milă.

Îşi scoase instrumentele de pictat şi le instală la fereastră. Cînd puse cărbunele pe hîrtie, în loc să traseze liniile plăcute ale orizontului, se pomeni desenînd conturul unui obraz. Apoi urmă un gît, sprîncenele, maxilarele... şi un cioc abia vizibil.

Mîna îi aluneca pe foaia de hîrtie. Îi venea mai uşor să deseneze. Părul, nasul, urechile... parcă apăreau de la sine. Închise ochii, încercînd să-şi amintească forma exactă a urechilor. Nici nu mai respira. Umerii lui puternici se conturară în josul foii. Mai rămăsese gura. Întotdeauna gura i se părea cel mai greu de desenat într-un portret. Închise ochii la loc. Cum arăta gura lui?

Cînd deschise ochii, îşi imagină că-l vede chiar pe Kostos stînd sub fereastra ei. Apoi, clipind buimacă, îşi dădu seama că el chiar stătea sub fereastra ei şi se uita în sus, spre ea. Oare o văzuse? Îşi dăduse seama că îl desena pe el? *Nu! Nu se poate!*

Inima începu să-i bată frenetic. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva specia aia de broaşte care hibernau toată iarna aveau activitate cardiacă sporită pe timpul verii.

Fetele care îi erau prietene aseară săriră pe ea ca nişte păsări de pradă în dimineaţa asta.

– Ce s-a întîmplat aseară, pînă la urmă?

Ollie se aşezase pe patul ei încă dinainte să apuce să se trezească bine. Diana se îmbrăca şi nu veni la ea decît cînd văzuse că a deschis ochii. Chiar şi Emily şi Rosie se aşezară lîngă ea ca să asculte povestea. Fetele care nu sînt în stare să rişte sînt fascinate de fetele care pentru asta trăiesc. Bridget se ridică. Amintirea nopţii trecute începea să se înfiripe încetul cu încetul. În somn, parcă redevenise Bridget cea de ieri, dacă asta mai era posibil. Fetele o priveau pline de curiozitate, avide să afle informaţii.

Bridget văzuse prea multe filme. Nu-şi imaginase că întîlnirea dintre ea şi Eric o să fie atît de intimă. Şi-o imaginase mai degrabă ca pe un fel de excursie scurtă. O aventură cu care să se laude în faţa prietenelor. Se aşteptase ca în urma întîlnirii să se simtă mai puternică, dar nu era deloc aşa. Parcă avea inima scrijelită toată cu cuţitul.

– Haide, spune-ne tot!

– Bridget?

Asta era vocea Dianei. Nu reuşea să deschidă gura şi să le răspundă.

– Nimic... nu s-a întîmplat nimic...

Bridget observă cum Ollie îşi reia expresia blazată. Deci pînă la urmă nu aveau să discute despre sex... Toate fetele păreau dezamăgite. Numai Diana nu se lăsă convinsă prea uşor. Intuiţia îi spunea altceva. Aşteptă pînă cînd celelalte se îndepărtară şi o atinse uşor pe umăr:

– Bee, te simţi bine?

De ce era aşa de bună cu ea? Lui Bridget îi venea să plîngă. Nu se simţea în stare să discute acum, iar dacă nu voia ca Diana să-şi dea seama, nu trebuia să o privească în ochi.

– Sînt cam obosită azi.

Vorbea mai mult înspre sacul de dormit.

– Vrei să-ţi aduc ceva de la micul dejun?

– Nu, vin şi eu mai încolo.

Se bucură cînd le văzu plecate pe toate colegele ei. Ghemuindu-se la loc în pat, adormi pe loc. Ceva mai tîrziu, Sherrie veni să o vadă.

– Te simţi bine?

Bridget îi făcu semn că da, fără să se ridice din sacul de dormit.

– Cocos şi Nebunele joacă în semifinale peste cîteva minute. Nu vrei să le vezi?

– Mai bine dorm. Azi sînt tare obosită.

– Bine. Mă întrebam cît o să ţină toată energia aia...

Cînd se întoarse peste cîteva ore, Diana o informă că Boneheads mîncaseră bătaie, deci în finală urmau să joace Tacos şi Cocos.

– Vii la masa de prînz?

– Poate mai încolo.

– Haide, Bee. Ce naiba-i cu tine? Hai, ridică-te din pat!

Cum ar fi putut să-i explice ce era cu ea, cînd nici ea nu ştia prea bine?

– Sînt obosită. Cîteodată dorm zile în şir.

Diana dădu din cap înțelegătoare, convinsă fiind că asta era încă una din ciudățeniile lui Bridget.

– Vrei să-ți aduc ceva de mîncare? Nu se poate să nu-ți fie foame.

Se știa că Bridget mănîncă îngrozitor de mult. Dar nu și de data asta. O refuză pe Diana din priviri.

– Mi se pare ciudat. De șapte săptămîni încoace nu te-am văzut să stai sub un acoperiș mai mult de trei minute. Nu te-am văzut stînd locului decît cînd dormeai, dar mai ales nu te-am văzut niciodată ratînd o masă.

Bridget ridică din umeri a lehamite:

– Am o mulțime de fețe, răspunse ea.

Ăsta parcă era un vers dintr-o poezie sau așa ceva. Tatăl ei era înnebunit după poezie. Cînd era mică, îi citea mereu. Pe vremea aceea era însă mai cuminte.

Dragă tată,

Te rog să accepți acești bani ca să repari fereastra spartă. Sînt convinsă că deja ați reparat-o, dacă mă gîndesc că Lydia trăiește numai pentru casa ei și că nu poate respira decît aer condiționat, dar...

Dragă Al,

Nici nu știu cum să îmi justific comportamentul pe care l-am avut la Lydia acasă. Cînd am ajuns la Charleston, nu mi-am imaginat că tu...

Dragă tată și dragă Lydia,

Îmi cer scuze pentru purtarea mea irațională. Știu că totul s-a întîmplat din vina mea, dar poate că, dacă ați fi ascultat ce aveam de zis, nu s-ar fi...

Dragă familie a tatălui meu,

Sper să fiți cu toții foarte fericiți împreună. Unii oameni nu au nevoie de cuvinte pentru a se exprima.

P.S. Lydia dragă, să știi că rochia ta de mireasă chiar te face să arăți grasă.

Carmen deschise plicul și îndesă înăuntru toți banii pe care îi avea. O sută optzeci și șapte de dolari. Se gîndi că ar putea să pună și cei noăzeci de cenți care îi mai rămăseseră, dar parcă așa un gest ar fi făcut doar un copil de vreo șapte ani, elev la o școală specială pentru copii defavorizați. Oricum, probabil că ar fi costat prea mult să trimită monedele prin poștă. Calculul rapid îi stimulă puțin creierul ei de tocilară la matematică.

Sigilă plicul fără să mai adauge vreo scrisoare și scrise cu atenție destinatarul și expeditorul. Se grăbi apoi spre poștă, ca să ajungă înainte de ora închiderii. Cine se credea mama ei să se plîngă că ea stă în casă toată ziua, fără să facă nimic?

Într-o după-amiază, Lena zăcea întinsă pe podea și se gîndea la Bridget. Ultima scrisoare pe care o primise de la ea o îngrijorase. Știa că Bee făcea

niște gesturi atît de necugetate, încît aproape că o apucă panica. De obicei, Bridget reușea tot ce-și propunea și se acoperea cu glorie, dar existau și momentele cînd eșua lamentabil.

Lena își aminti un vis pe care îl avusese mai demult. În vis, ea era o casă micuță de pe marginea unei stînci. Abia se mai ținea să nu alunece în golful de dedesubt. O parte din ea ar fi vrut să dea drumul degetelor încleștate pe margine, iar cealaltă parte îi spunea că era imposibil să cazi doar ca să vezi cum este.

Bunica stătea pe sofa și cosea ceva. Effie era plecată. Lena ar fi pus pariu pe toate vopselele ei că era prin oraș cu chelnerul.

Faptul că se gîndise la Bridget o făcu să se comporte și ea la fel ca prietena ei. Poate că, de fapt, era din cauza visului sau a căldurii, cert este că începu să întrebe:

– Bunico, de ce locuiește Kostos cu bunicii lui?

Bunica suspină amarnic, apoi, spre surprinderea ei, începu să-i povestească:

– E o poveste tristă, draga mea. Ești sigură că vrei s-o auzi?

Deși Lena nu era chiar sigură, bunica povesti mai departe:

– Părinții lui Kostos s-au mutat în America mai demult, cînd erau tineri. El s-a născut acolo.

– Deci Kostos e cetățean american?

– Da.

– Şi unde locuiau?

– În New York. La doi ani după ce s-a născut el, mama lui a mai născut un băieţel.

Lena începuse deja să-şi imagineze unde ducea povestea asta.

– Cînd Kostos avea vreo trei ani, toată familia a plecat în excursie la munte, pe timp de iarnă şi a avut loc un accident groaznic de maşină. Atunci i-au murit ambii părinţi şi fratele mai mic.

Bunica făcu o pauză, iar Lena simţi cum o trec frisoane reci prin tot corpul.

– După accident, pe Kostos l-au trimis aici, la bunicii lui. Era cel mai bine pentru el. A crescut aici, ca un grec adevărat. Toată lumea îl iubeşte. Toţi l-am crescut.

Bunica era într-o pasă ciudată azi. Era relaxată, dar tristă şi gînditoare.

– Bunico!

– Spune, iubita mea.

Ăsta era momentul! Nu trebuia sub nici o formă să-şi piardă curajul!

– Kostos nu mi-a făcut nici un rău, să ştii. Nici nu m-a atins vreodată. Este exact aşa cum îl ştiţi voi.

Bunica răsuflă uşurată şi lăsă lucrul de mînă de-o parte:

– După un timp, mi-am dat seama, în sufletul meu, că nu s-a întîmplat nimic.

– Îmi pare rău că nu ţi-am spus pînă acum.

Lena era pe jumătate bucuroasă că își luase o greutate de pe inimă, dar, pe de altă parte, regreta că așteptase atît ca să mărturisească adevărul.

– Poate că tu ai încercat să-mi spui totul, într-un fel sau altul, dar nu te-am lăsat eu.

– Vrei să-i spui tu lui *bapi* ce ți-am zis?

– Cred că știe deja.

Lena simțea o durere acută în piept. Se întoarse cu spatele și dădu frîu liber lacrimilor pe care le reținuse atîta vreme. Îi părea rău pentru Kostos, dar și mai rău îi părea că oameni ca el și ca Bee, care pierduseră totul, erau încă în stare să iubească, iar ea, care nu pierduse niciodată nimic, nici nu avea nimic de oferit.

Karma mea mi-a călcat
în picioare dogmele.
Panou publicitar

Bridget ieşi pe veranda barăcii. Măcar să admire puţin golful! Îşi luase cu ea un stilou şi o bucată de hîrtie. Trebuia să-i trimită Pantalonii lui Carmen, dar îi venea greu să-i scrie. Stătea pe jos, ronţăind de zor capacul stiloului, cînd Eric apăru lîngă ea. Se aşeză pe balustradă.

– Ce faci?

– Bine.

– N-ai venit la meci. A fost un meci bun, să ştii. Diana a jucat excelent.

Nu o privi şi nici nu o atinse deloc. Ajunseseră înapoi la situaţia de la început. El era antrenorul cel indulgent, iar ea era jucătoarea cea răzvrătită. El îi cerea voie să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Ea nu era sigură că vrea să-l lase să scape aşa uşor.

– Sînt obosită după noaptea trecută...

Eric se înroşi puternic. Începu să-şi studieze cu mare atenţie palmele. De fapt, se chinuia să îşi aleagă cuvintele:

– Ar fi trebuit să te gonesc noaptea trecută. N-ar fi trebuit să vin după tine. Am greşit şi îmi asum întreaga responsabilitate.

– Eu am vrut să vin!

Cum îşi permitea să ia totul asupra lui?

– Da, dar eu sînt mai mare decît tine. Eu o să am probleme serioase dacă se află toate astea...

Eric încă nu o putea privi în ochi şi nici nu ştia ce să îi mai spună. Se vedea clar că ar fi vrut să plece.

– Îmi pare atît de rău pentru ce s-a întîmplat!

Bridget aruncă cu stiloul în el. Îl ura pentru că pronunţase cuvintele astea stupide.

Dragă Carmen,

Îţi trimit pantalonii. Sînt foarte derutată în momentul ăsta. Îmi pare rău că nu am ascultat ce aveai tu de spus despre sinuţul realităţii, pentru că n-aş mai fi în situaţia asta acum.

Aşa că, ascultă-mă pe mine, respectă regulile! Dacă aş fi făcut şi eu aşa...

Cu drag,
Bee

– Tibby, opreşte aparatul de filmat!

– Haide, Carma, te rog!

– Ce-ar fi să-ţi pui Panatlonii pe tine pentru interviu? sugeră Bailey.

Carmen o privi cu neîncredere.

– Nici prin cap nu-mi trece să particip la vreun interviu. Cine vă credeţi? Fraţii Coen?

– Carmen, nu păţeşti nimic dacă accepţi şi tu ce ţi se spune şi cooperezi. Măcar o dată în viaţă.

Tibby se străduia să vorbească pe un ton cît mai calm cu putinţă.

Îţi place să te certi cu toată lumea! Aşa îi spusese Paul.

O să te trezeşti peste cine ştie cîţi ani că ai îmbătrînit şi că te-ai înăcrit de tot. O să fii ca femeile alea care se rujează strident şi ţipă la copii prin restaurante.

– Bine.

Îşi puse Pantalonii, se aşeză şi o urmări pe Bailey cum îşi instala echipamentul. Fata asta era îmbrăcată aproape la fel ca Tibby. Era ca o Tibby mai mică, dotată cu microfon. Chiar şi cearcănele le avea la fel ca Tibby. Carmen se întrebă ce o apucase pe prietena ei de-şi petrecea vremea cu o puştoaică de doisprezece ani, dar, de fapt, asta nu era treaba ei. Nu era vina lui Tibby că toate prietenele ei plecaseră din oraş.

În cameră era linişte. Tibby îşi făcea de lucru cu luminile. Ambele regizoare erau foarte serioase . Carmen o auzi pe Bailey cum bolboroseşte în paharul cu lapte, ca un puştan de cîţiva ani.

– Carmen Lowell este prietena cea mai dragă a lui Tibby încă din copilărie...

Carmen nu prea se simţea în largul său.

– Ştii, eu şi Tibby sîntem certate acum.

Tibby opri camera, iar Bailey o privi iritată. Dădu apoi din mînă cu un gest blazat:

– Prostii! Ţineţi una la alta. Tibby ţine foarte mult la tine, aşa că nu contează.

Carmen se uită la ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Ştii ceva? Tu n-ai decît doişpe ani.

– Şi? Tot eu am dreptate.

– Putem să ne apucăm din nou de lucru?

De cînd era Tibby atît de conştiincioasă?

– Mi se pare ciudat să nu spunem că ne-am certat atît de tare.

– Bine, dar ai spus deja.

Majoritatea oamenilor încearcă să evite conflictele. Carmen începea să se teamă că era dependentă de ele. *Îţi place să te cerţi cu toată lumea!* Îşi îndesă mîinile în buzunare, unde găsi rătăcite nişte fire de nisip.

– Eu o să-ţi pun nişte întrebări, iar tu trebuie să-mi răspunzi. Dar să fii cît mai naturală, da?

Copilul ăsta de doisprezece ani, încrezut şi plin de el, este produsul societăţii moderne. Cineva trebuie totuşi să o pună la punct!

– Bine. Trebuie să mă uit drept în cameră?

– Cum vrei.

– Bine.

– Eşti gata?

– Da.

Aşezată pe patul ei frumos aranjat, Carmen îşi strînse picioarele sub ea.

– Tibby mi-a spus că tatăl tău se recăsătoreşte vara asta.

Carmen căscă ochii largi spre Tibby. Îi aruncă o privire acuzatoare, dar Tibby nu făcu decît să ridice din umeri.

– Aşa e.

– Cînd anume?

– Pe nouăsprezece august. Mersi că te interesezi atît de soarta mea.

– O să te duci şi tu?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că n-am chef.

– Eşti supărată pe tatăl tău?

– Nu, nicidecum.

– Atunci de ce nu te duci?

– Fiindcă nu-mi place noua lui familie. Sînt enervanţi cu toţii.

– Ce nu-ţi place la ei?

– Pur şi simplu nu ne potrivim.

Carmen deja începuse să se foiască pe scaun.

– De ce?

– Pentru că eu sînt portoricană şi am fundul prea mare.

Pe Carmen o umflă rîsul fără să vrea cînd se auzi rostind aceste cuvinte.

– Păi, tu vrei să spui, de fapt, că nu îi poţi *tu* suferi pe ei sau ei nu te pot suferi pe tine?

– Ambele.

– Dar tatăl tău?

– Ce-i cu el?

– Păi, în fond, doar părerea lui contează pentru tine, nu?

Carmen se ridică în picioare şi începu să gesticuleze nervoasă:

– Ia staţi aşa! Ce fel de film mai e şi ăsta?

– E un documentar.

– Bine, am înţeles asta, dar nu înţeleg care e subiectul filmului.

– Păi, e vorba despre oameni şi despre lucrurile importante din viaţa lor.

– În cazul ăsta, cui crezi că îi pasă de mine şi de tatăl meu?

– Păi e de-ajuns dacă-ţi pasă ţie, nu crezi?

Carmen îşi plecă privirea şi începu să-şi studieze unghiile. Le rosese pînă la carne şi aveau pieliţe pe margini.

– Şi de ce le-ai spart geamul? De ce erai aşa de supărată?

Carmen îi aruncă priviri ucigătoare lui Tibby:

– Nu pot să cred! I-ai spus chiar tot ce ţi-am povestit?

– Nu, doar ce era mai important.

Lacrimile îi umpleau ochii şi evita să clipească, pentru că n-ar fi vrut să o filmeze tocmai cînd plîngea.

– Nu sînt supărată pe tata.

– De ce?

Uneori, simplul fapt că îţi vine să plîngi te face să-ţi fie milă de propria persoană şi atunci chiar că nu îţi mai poţi reţine lacrimile.

– Pur şi simplu nu sînt supărată pe el.

N-avea nici un rost să mai încerce. Lacrimile îi şiroiau pe obraji şi i se scurgeau pe bărbie. Se auzi un zgomot sec şi văzu microfonul pe podea. Bailey era deja lîngă ea şi o ţinea de mînă, într-un gest plin de compasiune, pe care lui Carmen îi venea greu să-l înţeleagă.

– Nu mai plînge!

Carmen se prăbuşi la loc în scaun. Îşi sprijini capul pe umărul lui Bailey. La început intenţionase să-i spună puştoaicei ăsteia să-şi vadă de treburile ei şi să o lase în pace, dar acum parcă nu mai avea atîta putere. Uită de camera de filmat şi chiar de Tibby, care o ţinea strîns în braţe.

– Să ştii că ai voie să fii supărată! îi şopti Bailey.

* * *

Era deja ora patru şi şapte minute, iar Bailey încă nu venise la Wallman. Tibby verifică ceasul casei de marcat; unde putea să fie? Ea era

întotdeauna punctuală. Venea fix la ora patru, cînd Tibby ieşea din tură.

Tibby se îndreptă spre uşile automate. Un val de căldură o lovi cu putere drept în faţă. O porni uşor spre 7-Eleven. Uneori, Bailey prefera să joace *Dragon Master* cu Brian cît o aştepta pe ea. Dar de data asta Brian juca singur. El îşi ridică privirea din ecran. Tibby îi făcu semn cu mîna, iar Brian îi răspunse.

Pe la patru şi optsprezece minute, Tibby era deja nervoasă. Se obişnuise ca Bailey să se ţină după ea toată ziua. Sigur că la început o deranja, dar acum i se părea ceva normal. Poate că Loretta nu fusese acasă ca să îi deschidă uşa, iar Bailey mai aştepta şi acum pe afară. Şi dacă adevărul e că se plictisise de documentarul lor? Nu, era imposibil. Mai aşteptă vreo zece minute, apoi se urcă pe bicicletă şi se duse acasă. Bailey nu era acolo. Se îndreptă atunci spre casa lui Bailey, dar nici acolo nu era nimeni. Tibby sună cu insistenţă. Stătea în mijlocul trotuarului, aşteptînd să apară cineva, cînd pe stradă trecu un vecin.

– Cauţi, cumva, familia Graffman? o întrebă femeia, oprindu-se lîngă ea.

– Da. De fapt o caut pe Bailey.

– Cred că sînt la spital de cîteva ore deja.

Femeia avea o expresie tristă întipărită pe chip. Tibby simţi cum o sufocă un sentiment de nelinişte:

– S-a întîmplat ceva?

– Nu știu exact. Sînt la spitalul Sibley.

– Mulțumesc.

Tibby sări pe bicicletă și începu să pedaleze cu repeziciune spre spital.

Probabil că e doar la un control de rutină. Probabil că îi luau iar sînge, ca să se asigure că boala nu se agravase. Bailey n-avea nimic. Copii care sînt bolnavi stau în pat toată ziua, iar pe Bailey o găseai mereu acolo unde te așteptai mai puțin. Ea nu stătea locului.

Dacă totuși nu era vorba decît despre un control, era cam straniu ca ea să apară la spital, se gîndi Tibby cînd păși pe coridoarele răcoroase ale spitalului. Pe cînd străbătea holul o zări pe doamna Graffman, care tocmai sosea. Era îmbrăcată în costum și ținea în mînă un pachet de la McDonald's. Tibby se repezi spre ea:

– Bună ziua, știți, eu sînt o prietenă de-a lui Bailey.

Abia după ce vorbi își dădu seama că de cîteva săptămîni încoace se chinuia să-i explice lui Bailey că ele, de fapt, nu sînt prietene. Doamna Graffman îi zîmbi cu blîndețe:

– Îmi aduc aminte foarte bine cine ești.

– A pățit ceva Bailey?

Picioarele îi tremurau îngrozitor. *Doamne, da' frig mai era în spitalul ăsta! Dacă nu erai deja bolnav, era clar că de-aici sănătos nu aveai cum să scapi!*

– Ce e cu ea? A venit la control?

Tibby o însoţea pe mama lui Bailey pe coridor, deşi nimeni nu o invitase să rămînă. Cine urmărea pe cine acum?!

– Nu vrei să ne aşezăm puţin?

– Sigur.

Tibby o privi pe femeia de lîngă ea: avea ochii roşii şi obosiţi. Trăsăturile ei îi aminteau de Bailey, mai ales buzele. Se îndreptară spre nişte scaune dintr-un colţ mai liniştit. Cum nu erau scaune puse faţă în faţă, Tibby se aşeză chiar lîngă ea şi se aplecă mult înainte.

– Tibby, eu nu ştiu cam cît ai aflat tu despre boala lui Bailey, pentru că nu-i place să vorbească despre asta.

– Într-adevăr, nu prea vorbeşte despre subiectul ăsta.

– Ştii că are leucemie. E un fel de cancer al sîngelui.

Tibby dădea întruna din cap, în semn de aprobare.

– Totuşi boala asta se tratează, nu? Copiii se pot vindeca, nu-i aşa?

Doamna Graffman îşi lăsă capul într-o parte, ca şi cum i-ar fi fost prea greu să îl mai susţină drept pe umeri:

– Bailey e bolnavă de la şapte ani. A făcut pînă acum opt şedinţe de chimioterapie şi anul trecut a suferit şi un transplant de măduvă. Aproape tot timpul şi l-a petrecut într-un centru de tratament din Houston. Orice am face, boala revine.

Lui Tibby îi clănțăneau dinții de frig:

– Trebuie să mai fie niște tratamente pe care nu le-a încercat încă!

N-ar fi vrut să strige atît de tare, ca să nu pară nepoliticoasă, dar vocea îi răsună cu putere. Doamna Graffman ridică neputincioasă din umeri:

– Am vrut să o lăsăm să trăiască și ea timp de cîteva luni ca toți copiii. Fără alte tratamente.

– Adică o lăsați să moară?

– Nu mai știm ce să mai încercăm... Bailey a făcut o infecție puternică și ne rugăm din toată inima să se poată lupta cu ea.

O privi pe Tibby cu ochii umflați de lacrimi:

– Ne este foarte frică de data asta. Trebuia să știi și tu adevărul, pentru că Bailey pur și simplu te adoră.

Tibby simți o durere puternică în piept. Nu putea să respire cum trebuie, iar inima îi bătea într-un ritm nebun.

– Să știi că tu i-ai înfrumusețat ultimele două luni. Tatăl ei și cu mine îți sîntem foarte recunoscători.

– Trebuie să plec.

Tibby simțea că o să îi explodeze inima în piept și că o să moară și ea. Mai bine să i se întîmple toate astea în afara spitalului.

Tu încă poţi să mai apuci pe o
cale care să te ducă spre stele.
Eu nu mai pot să o aleg decît
pe cea care mă duce dincolo de ele.

Nick Drake

Într-o dimineaţă de august, Lena îşi lua micul dejun cu *bapi*. În tăcere, ca de obicei. Îşi împachetă apoi lucrurile şi se îndreptă spre stînci. Intenţiona să se întoarcă la poiana ei cu măslini. Greşit. La poiana *lui*.

Cînd ajunse acolo, observă că se schimbase coloritul frunzelor. Iarba era gălbuie şi răsăriseră alte feluri de flori. Chiar şi măslinii păreau mai mari: îmbătrîniseră deja. Briza, sau *meltimi* cum o numea bunica ei, se simţea mai tare.

Poate venise doar ca să vadă dacă nu cumva îl întîlneşte pe Kostos. Nu era prea sigură. Se concentră asupra tabloului, uitînd de restul lumii. Timp de patru ore îşi tot amestecă vopsele şi pictă fără oprire. Dacă soarele arsese prea tare în timpul ăsta, ea nu-şi dăduse seama. Nici picioarele nu şi le mai simţea.

Cînd umbrele deveniră prea mari, Lena reveni la realitate. Acum putea să-şi evalueze pictura cu un ochi critic. Dacă s-ar fi simţit mai detaşată, poate că ar fi zîmbit. Simţindu-se conectată la lumea din jur, preferă să zîmbească doar în gînd. Acum ştia de ce se chinuise atîta. Tabloul ăsta, cel mai bun de pînă acum, era pentru Kostos.

I-ar fi fost imposibil să-i mărturisească direct cum se simţea. Spera totuşi ca tabloul să-i transmită că-i pare rău pentru tot. Că ştia acum cui îi aparţine poiana secretă.

Tibby se învoi de la Wallman, motivînd că îi e rău. Avea un cîrcel la un picior. I se zbătea un ochi. Poate că i se infecta cercelul din nas. Nu voia decît să doarmă.

Nu putea să suporte gîndul că ea merge la serviciu, în timp ce Bailey e în spital. Nu voia să uite că Bailey e bolnavă şi apoi să îşi reamintească brusc, pentru că nu mai venea la patru să lucreze împreună la film. Asta era cel mai greu: să uiţi şi după aceea să te trezeşti brusc la realitate.

Se uită la cuşca lui Mimi, care era şi mai somnoroasă decît de obicei. Nici măcar nu se atinsese de mîncare. Ritmul de viaţă al lui Mimi era atît de lent şi totuşi ciclul vieţii ei progresa mult mai repede decît al lui Tibby. Cum e posibil aşa ceva? Lui Tibby i s-ar fi părut normal să crească amîndouă în acelaşi ritm.

Tibby lovi uşor cu mîna peretele de sticlă. O năpădi brusc un sentiment de frustrare: Mimi putea să moţăie chiar şi atunci cînd Tibby era supărată. Se aplecă deasupra cuştii şi o mîngîie pe burtă cu degetul arătător. Ceva nu era în regulă. În loc să aibă corpul călduţ, ca de obicei, Mimi avea temperatura camerei. Într-un acces de panică, Tibby se repezi şi o înşfăcă în palme. Mimi nici nu se mişcă.

– Haide odată, Mimi! Trezeşte-te!

Cu ochii plini de lacrimi, Tibby se ruga de ea să se trezească, ca şi cum Mimi îi juca o farsă stupidă. Tibby o ridică atunci sus, în aer. Asta îi plăcea cel mai puţin lui Mimi. De obicei cînd îi făcea aşa, o zgîria uşor cu gheruţele în palmă. Undeva, în subconştientul ei, începu să se înfiripe ideea că, de fapt, mogîldeaţa asta nu era Mimi: asta era doar ce mai rămăsese din Mimi. Undeva, în creierul ei, se ridică un zid, care împiedica orice fel de informaţie să ajungă înăuntru. Gîndurile lui Tibby nu aveau loc să se desfăşoare decît în interiorul acestui zid. Parcă nici nu mai arătau a gînduri, ci, mai degrabă, a instrucţiuni primite de la un punct de control.

Pune-o pe Mimi înapoi în cuşcă! Ba nu! S-ar putea să înceapă să miroasă! Du-o afară, în curte!

Nu! Nu se poate!

Cum să facă una ca asta?

Oare ar fi trebuit să o sune pe mama? Sau pe veterinar? N-avea nici un rost. Ştia de pe-acum ce

aveau să-i spună. Avea o idee mai bună. Coborî treptele; pentru prima dată de mult timp, în casă era liniște. Fără să stea prea mult pe gînduri, Tibby o puse pe Mimi într-o pungă de hîrtie maro și o bagă în congelator.

Îi veni apoi în cap imaginea teribilă a Lorettei dezgheţînd-o pe Mimi și aruncînd-o într-o tigaie. Deschise din nou ușa congelatorului și o ascunse pe Mimi, mai bine, în spatele resturilor din plăcinta de la botezul lui Katherine, pe care nimeni nu dorea nici să o mănînce, dar nici să o arunce la gunoi.

Așa era mai bine... Mimi era, pur și simplu, pusă la înghețat. Probabil că exista vreo tehnologie pentru astfel de situații. Poate că mai era nevoie de vreo zece ani ca să se perfecționeze tehnica respectivă, dar ea nu se grăbea deloc. Mai avea timp.

Se prăbuși pe patul din camera ei și își luă o coală de hîrtie, ca să-i scrie fie lui Carmen, fie Lenei, fie lui Bee. Își dădu seama abia mai tîrziu că nu avea absolut nimic de zis.

Dragă Carmen,

De cînd sînt în Grecia mănînc în fiecare dimineață cu bapi, dar n-am purtat nici măcar o singură conversație. Oare e ceva ciudat? Poate își imaginează că sînt nebună. Pentru mîine îți jur că o să învăț cel puțin trei propoziții în greacă, să pot vorbi cu el. O să mă simt ca o ratată dacă trece toată vara și eu n-am apucat să schimb o vorbă cu el.

Cînd mă întorc, crezi că poţi să mă înveţi şi pe mine cum trebuie să procedezi ca să te comporţi ca un om normal? S-ar părea că eu nu sînt pe calea cea bună.

Cu drag,
Lena

Carmen se trînti pe patul mamei ei care se apucă să o maseze uşor pe spate.

– Ce e, puiule?

– Sînt supărată pe tata, îi răspunse Carmen cu faţa ascunsă în pernă.

– E şi normal!

– De ce mi-e atît de greu să recunosc? Cînd vine vorba să mă supăr pe tine, n-am nici un fel de reţineri.

– Asta am văzut şi eu.

Carmen ştia că mama ei ar vrea să-i spună ceva, deşi tăcea.

– Nu cumva e mai uşor să te superi pe oamenii în care ai încredere? întrebă în cele din urmă Christina.

Dar eu am încredere în tata! ar fi vrut Carmen să-i răspundă, apoi se răzgîndi.

– De ce crezi că-i aşa?

– Fiindcă ştii sigur că te vor iubi orice-ai face.

– Tata mă iubeşte, ştiu asta.

– Da, te iubeşte.

Mama se aşează şi ea pe pat, trase adînc aer în piept şi începu:

– A fost tare greu cînd a plecat, nu-i aşa?

– Da.

Carmen îşi aminti cum, la cei şapte ani pe care-i avea cînd divorţaseră părinţii ei, le spunea tuturor celor care o întrebau cuvintele pe care le auzise şi ea de atîtea ori: „Trebuie să se mute din cauza serviciului, dar o să petrecem o grămadă de timp împreună, ca şi pînă acum. E mai bine aşa pentru toată lumea." Chiar crezuse vreodată în cuvintele astea? De ce se mai deranja să caute atîtea scuze?

– Te-ai trezit odată, de mult, la miezul nopţii, şi m-ai întrebat dacă tata ştie cît eşti de tristă.

Carmen se rostogoli pe o parte şi îşi sprijini obrajii în palme:

– Crezi că ştia?

– Cred că prefera să-şi imagineze că-ţi merge bine. Uneori te convingi de lucrurile care ai vrea tu să fie adevărate.

– Tibby, la masă!

Era chiar vocea tatălui ei! Era şi el acasă.

În casă era un frig îngrozitor... Tibby tremura ca o frunză în pantalonii de pijama şi în puloverul gros pe care şi-l pusese. Tatăl ei pornise din nou aerul condiţionat. De cînd puseseră instalaţia de aer condiţionat, părinţii ei ţineau casa închisă ermetic aproximativ patru-cinci luni pe an.

– Tibby!

Era conştientă de faptul că, într-un tîrziu, trebuie să-i răspundă.

– Tibby!

Întredeschise uşa şi ţipă din răsputeri:

– Am mîncat deja!

– Ai putea să cobori şi tu, chiar dacă ai mîncat!

Cum cuvintele lui sunau mai degrabă a sugestie, Tibby îşi imagină că putea să-l ignore cu desăvîrşire. Ştia că, în cîteva secunde, Nicky începea să arunce cu mazăre, iar Katherine începea să vomite cu spor. Atunci părinţii ei oricum uitau de Tibby, adolescenta cea morocănoasă.

Îşi atinse părul. Era cam unsuros, şi nu numai la rădăcini. O să se murdărească perna de la părul ei.

– Tibby, iubito! Nu m-auzi?

Nu renunţa deloc!

– O să cobor la desert!

Avea o foarte mică şansă ca părinţii ei să uite de ea pînă la desert. Era ora şapte. Putea să se uite la emisiuni-concurs pînă începeau emisiunile pe postul WB. Cu emisiunile astea îşi pierdea timpul cam pînă pe la zece. Spre deosebire de camerele de gardă ale spitalelor, emisiunile astea nu aveau nici o legătură cu lumea reală. Mai tîrziu începeau pe VH1 documentarele pretenţioase despre vedete ale muzicii care muriseră de supradoze încă înainte să se nască ea. Astea o adormeau cel mai repede.

Telefonul începu să sune. Prima dată cînd mama ei rămăsese însărcinată, Tibby reuşise să-şi convingă părinţii să-i instaleze propria ei linie telefonică. A doua oară, primise un televizor.

Cînd suna telefonul la ea în cameră, ştia sigur că nu putea să o caute decît pe ea. Se ascunse mai bine în aşternut.

Ca de obicei, cînd ţi se întîmpla şi ţie să cobori puţin pînă în bucătărie şi te suna Carmen, atunci robotul intra imediat şi prelua mesajul. Cînd n-aveai chef să răspunzi şi stăteai să te uiţi la el cum sună, putea să tîrîie chiar şi ore în şir. Într-un tîrziu, robotul porni şi se auzi vocea lui Bailey:

– Tibby, sînt Bailey. Numărul meu de la spital este 555-4648. Sună-mă, te rog!

Tibby îşi întoarse privirea de la telefon, simţind cum îngheaţă de tot sub pătură. Încercă să se concentreze asupra unei reclame despre disfuncţiile erectile. Ar fi vrut să adormă. Gîndul i se îndreptă spre Mimi, care îngheţa jos, în cutia ei micuţă, şi apoi se gîndi că şi ea este cam în aceeaşi situaţie, doar că are o cuşcă mai mare.

Lui Bridget îi trebui mult timp pînă să se pregătească pentru meciul cel mare. Colegele ei de echipă îşi decoraseră tricourile cu fel şi fel de tipuri de taco. Dacă ar fi fost în starea ei obişnuită, era exact genul de lucru care ar fi amuzat-o şi pe Bridget. Ambele echipe îşi împodobiseră porţile cu panglici lungi de hîrtie. Pe marginea terenului era o masă plină de pepeni verzi.

Lui Bridget i se părea că are crampoanele prea lejere. Era convinsă că slăbise puţin. Corpul ei

cerea să fie hrănit la ore fixe, iar ea nu mai mîncase de mult. Chiar şi aşa, era totuşi posibil să slăbeşti la picioare?

– Bridget, pe unde ai umblat? o întrebă Molly.

Bridget ştia foarte bine că dimineaţa a avut loc un antrenament clandestin, dar ea nu avea chef de aşa ceva:

– M-am odihnit pentru meci.

Molly nu era destul de perspicace încît să-şi dea seama că e ceva în neregulă.

– Fiţi atente la mine! Ne aşteaptă un meci greu. Los Cocos sînt într-o pasă foarte bună. Joacă excelent, după cum aţi văzut şi voi încă de ieri. Astăzi trebuie să facem tot posibilul ca să cîştigăm.

Bridget îşi spuse în gînd că ea n-o să folosească niciodată expresia „a face tot posibilul". Molly se întoarse spre ea şi îi zîmbi cu generozitate:

– Eşti gata, Bee? Azi poţi să-ţi faci de cap! Joacă aşa cum vrei tu!

Toată echipa o aclama, iar Bridget nu ştia cum să reacţioneze. Trebuia să joace în apărare. Toată lumea avea să urle înnebunită cînd se va apropia prea mult de poarta adversă. Azi nu se simţea în stare de aşa ceva.

– Nu ştiu dacă pot să joc cum trebuie, şopti ea.

Încă din primele momente de joc, Bridget se mişcă foarte încet. Nici nu încerca să ajungă la minge, iar cînd primea pase, le dădea mai departe. Toată echipa era năucită de jocul ei slab. Toate

colegele se bazaseră pe ea. Los Cocos băgaseră deja două goluri din primele cinci minute.

Molly îi făcu semn arbitrului, care întrerupse jocul pentru cîteva clipe. O privi pe Bridget de parcă o vedea pentru prima dată în viață:

– Haide, Bridget! Joacă! Ce se întîmplă cu tine?

Bridget simți că o urăște pe Molly. Niciodată nu i-a plăcut să i se dea ordine:

– Cînd jucam bine, mă puneai să stau pe margine. Acum asta e tot ce pot să fac. Îmi pare rău.

Molly era în pragul unei crize de isterie:

– Mă pedepsești? Asta vrei să faci? Să mă pedepsești? Ce naiba, eu sînt antrenorul! Trebuie să mă asculți! Eu mă străduiesc să te transform într-o jucătoare adevărată și care-i răsplata mea?

– Eu sînt deja o jucătoare adevărată...

Cu aceste cuvinte, Bridget părăsi terenul de joc.

Fapte tale vorbesc atît de tare,
încît nu mai aud nici ce îmi spui.
Ralph Waldo Emerson

Mai întîi, Tibby îşi luă o cutie cu prăjiturele Entenmann, dar firimiturile îi aminteau de talaşul pentru rozătoare, aşa că se repezi în bucătărie şi le ascunse adînc în dulap. Ar fi mîncat nişte îngheţată, dar nu voia să se apropie de locul în care se găsea îngheţata. În cele din urmă, se mulţumi cu nişte bomboane cu aromă de fructe, preferatele lui Nicky. Uitîndu-se concentrată la desene animate, mîncă vreo opt pachete de jeleuri în formă de dinozauri, aruncînd ambalajele argintii direct pe jos.

În timpul emisiunii lui Jerry Springer bău vreo doi litri de suc. Ceva mai tîrziu, vărsă în culori. După asta, se mai uită puţin şi la canalul de teleshopping. Pe cînd se uita la Oprah, începu să sune telefonul. Tibby dădu tare sonorul televizorului; i-ar fi părut rău să piardă ceva. Totuşi, oricît se străduia să o ignore, vocea pe care o înregistra robotul se făcea auzită cu încăpăţînare:

– Tibby, sînt Robin Graffman, mama lui Bailey. Crezi că ai putea să treci pe la spital sau măcar să dai un telefon? Poţi să suni la 555-4648. Camera are numărul 448. Cînd cobori din lift la etajul patru, trebuie să o iei la stînga. Bailey ar vrea să te vadă.

Tibby simţi o durere ascuţită în piept. Era ceva în neregulă cu inima ei. Durerea se propaga pînă în tîmple. Probabil că făcea simultan un atac de cord şi un anevrism. Aruncă o privire spre cuşca lui Mimi. I-ar fi plăcut să se ghemuiască acolo, în talaşul moale şi să tragă în piept mirosul sărat al mîncării lui Mimi pînă cînd inima ar fi încetat să-i mai bată. Nu părea să fie prea greu. Mimi reuşise, nu?

Carmen formă numărul. Era ferm hotărîtă să închidă dacă îi răspundea Lydia, dar bineînţeles că nu făcu aşa:

– Lydia, sînt Carmen. Pot să vorbesc cu tata?

– Bineînţeles, răspunse ea repede.

De ce oare se aşteptase ca Lydia să-i dea vreo replică usturătoare? Tatăl ei răspunse aproape imediat:

– Alo?

În vocea lui se simţea un amestec de uşurare şi teamă.

– Tată, sînt eu, Carmen.

– Ştiu. Îmi pare bine că ai sunat. Am primit pachetul de la tine. Să ştii că am apreciat gestul.

– Ei... mă bucur...

Acum parcă îi era mai uşor să-şi ceară scuze, pentru că el avea să fie înţelegător; în aproximativ două minute, viaţa o să fie iar frumoasă, iar ea o să poată depăşi momentul ăsta deprimant.

– Tată, trebuie să-ţi spun ceva.

Simţea cum tatăl ei parcă o roagă fără cuvinte să nu continue conversaţia aceasta.

– Bine, spune-mi.

Trebuie să-i spui, nu poţi să dai înapoi tocmai acum!

– Sînt supărată pe tine!

Tatăl ei tăcea în continuare.

– Sînt dezamăgită... Îmi imaginasem că o să petrecem toată vara împreună. Aş fi preferat să-mi spui dinainte despre Lydia şi despre familia ei.

Glasul îi tremura şi parcă era răguşită:

– Îmi pare atît de rău; ar fi trebuit să-ţi spun dinainte. A fost o mare greşeală şi-mi pare tare rău.

Tatăl ei părea să creadă că scuzele au pus punct discuţiei. Se repeta aceeaşi poveste mai veche. Cauteriza rana încă dinainte să înceapă să sîngereze, dar de data asta nu intenţiona să renunţe aşa uşor.

– N-am terminat ce aveam de spus. Ţi-ai găsit o nouă familie, dar eu nu mă potrivesc deloc în tabloul ăsta. Ai o altă familie, alţi copii... dar cu mine cum rămîne? Ce se întîmplă cu mine şi cu mama?

Acum îi era imposibil să se mai oprească, trebuia să termine tot ce avea de spus. Vocea îi tremura şi ochii i se umpluseră de lacrimi. Nici măcar nu-i mai păsa dacă el o ascultă cu adevărat, trebuia să spună oricum tot ce avea pe suflet.

– De ce nu îţi mai place vechea ta familie? De ce te-ai mutat? Cînd ai plecat, mi-ai promis că o să fim la fel de apropiaţi ca întotdeauna. De ce m-ai minţit?

Acum începuse să plîngă de-a binelea. Nici nu era sigură că i se mai înţelegeau cuvintele:

– De ce Paul poate să-l viziteze pe tatăl lui beţiv în fiecare lună, iar tu mă vizitezi pe mine de trei ori pe an? Cu ce-am greşit eu?

Asta era tot! Nu mai avea nimic de zis, dar din plîns nu se putea opri. În cele din urmă, se linişti puţin. Oare o mai asculta sau închisese deja? Ascultă cu atenţie, lipindu-şi receptorul de ureche. Se auzeau nişte sunete înfundate:

– Carmen, îmi pare rău. Îmi pare tare rău.

Se gîndi că în situaţia asta, nu-i rămîne decît să-l creadă pe cuvînt, deoarece, pentru prima dată în viaţa ei, îşi auzea tatăl plîngînd.

În după-amiaza aceea Tibby era pe jumătate adormită, cînd se auziră bătăi în uşă.

– Lăsaţi-mă în pace!

Cine putea fi? Părinţii ei erau la muncă, iar Loretta ştia că n-are voie să intre în camera ei.

– Tibby?

– Cară-te!

Uşa se deschise şi Carmen intră doar pe jumătate în cameră. Cînd o văzu pe Tibby zăcînd în pat şi mai ales cînd zări gunoaiele de pe podea, Carmen căpătă o expresie îngrijorată.

– Ce s-a întîmplat? Te simţi bine?

– Da. Te rog să pleci.

Tibby se aşează mai bine între pături, dînd sonorul televizorului mai tare. După reclame, începea din nou emisiunea lui Oprah.

– La ce te uiţi?

Cu storurile trase şi cu întunericul din cameră, nu prea aveai la ce să te uiţi în afară de grămezile de gunoaie de pe jos şi de televizor.

– La Oprah. E o femeie foarte înţelegătoare, să ştii.

Carmen se strecură printre gunoaie şi se aşeză pe pat. Deja se îngrijorase pentru Tibby, mai ales că nu putea suporta nici un fel de dezordine dacă nu era făcută de ea.

– Hai, spune-mi te rog ce s-a întîmplat! Mă sperii cînd te văd aşa!

– Nu vreau să vorbesc. Vreau să pleci.

Telefonul începu să sune iar. Tibby îl privea circumspect, de parcă era un şarpe cu clopoţei.

– Nici să nu te gîndeşti să-l atingi!

Robotul începu să piuie. Tibby se repezi la el, încercînd să apese pe butonul de volum, dar nu

reuşi decît să răstoarne aparatul pe jos. Vocea se auzi clar :

– Tibby, sînt tot eu, mama lui Bailey. Voiam doar să-ţi spun ce s-a mai întîmplat... Bailey nu se simte deloc bine. A făcut o infecţie şi... ne-ar face mare plăcere dacă ai putea să treci puţin pe la ea. Bailey s-ar bucura mult să te vadă.

Înainte să închidă, se auzi clar că doamna Graffman plîngea încet în receptor.

Tibby nu putea să o privească pe Carmen. Nu dorea să vadă pe nimeni. Simţea cum Carmen o priveşte fix şi cum îi citeşte gîndurile fără nici un efort. Mai simţi apoi braţele ei, care o înconjurară cu afecţiune. Tibby îşi întoarse capul. Lacrimile pe care le strînsese sub pleoape erau atît de grele...

– Te rog să pleci...

Carmen, care le ştia pe toate, o sărută pe obraz şi se ridică.

– Mulţumesc.

Din păcate, Carmen cea care le ştia pe toate se reîntoarse peste vreo oră, fără să o fi invitat nimeni. Nici măcar nu mai bătu la uşă, pur şi simplu intră în cameră, invadîndu-i visele lui Tibby.

– Tibby, trebuie să mergi să o vezi.

– Pleacă! Eu nu pot să mă mişc de aici.

– Ba poţi. Ţi-am adus Pantalonii.

Carmen suspină adînc în timp ce punea Pantalonii la picioarele prietenei ei. Era singurul loc din

cameră care nu se contaminase încă de dezordinea monstruoasă făcută de Tibby.

– Îmbracă-te şi pleacă la spital.

– Nici nu mă gîndesc!

Carmen ieşi subit din cameră. Tibby începu să tremure. Oare înţelesese în sfîrşit că nu-i mai bătea inima, că făcuse un anevrism şi că i se infectase inelul din nas? După ce îşi puse atîtea întrebări, Tibby căzu într-un somn greu. Se trezi peste cîteva ore şi văzu Pantalonii strălucind în întuneric. Şi-i imagină invitaţi la emisiunea lui Jay Leno. Pantalonii o trăgeau la răspundere în public pentru că era o persoană îngrozitoare. Şi aveau dreptate. Se trînti la loc în pat, simţindu-i cum atîrnau greu pe gleznele ei. Păreau să cîntărească pe puţin vreo douăzeci şi cinci de kilograme. Cine ar fi putut să se îmbrace în nişte pantaloni atît de grei? Bineînţeles că Jay Leno îi răspunse prompt la întrebare:

– Ia încearcă-i!

Tibby privea zăpăcită prin cameră. Bineînţeles că Jay Leno nu îi spusese nimic. Sări din pat, speriată, cu inima bătîndu-i într-un ritm nebunesc. Dacă nu mai era timp? Dacă pierduse şi ultima şansă?

Îşi dădu jos pijamaua, îşi puse Pantaloni şi se încălţă în saboţi. Părul îi era atît de murdar, încît părea aproape curat. Cînd ieşi pe stradă îşi dădu seama că era cam miezul nopţii, iar ea rămăsese

îmbrăcată cu bluza de la pijama. Dacă nu-i dădeau voie să intre să o vadă? Doar orele de vizită se terminau pe la opt.

Se întoarse înapoi şi îşi luă bicicleta din garaj. Nu îi rămînea prea mult timp. Tocmai de asta îi era frică şi lui Bailey, de timp. Goni pe străzi, trecînd pe roşu pe Wisconsin Avenue. Intrarea spitalului era cufundată în întuneric, dar la secţia de urgenţe se vedea lumină. Tibby trecu de oamenii care aşteptau disperaţi pe scaunele de plastic. Chiar şi urgenţele deveneau plictisitoare după ce aşteptai atîta timp. Din fericire, asistenta de la recepţie stătea cu capul plecat într-un registru. Tibby trecu fără să se oprească, îndreptîndu-se spre lift.

– Pot să te ajut cu ceva? o întrebă o altă asistentă.

– Păi... o caut pe mama.

Tibby mînţea cu stîngăcie de data asta, dar continuă să meargă, iar asistenta nu insistă cu întrebările. O luă pe scara de incendiu pînă la etajul superior, aşteptă pe trepte pînă cînd holul se goli şi apoi se repezi într-un lift.

În lift dădu peste un doctor care părea obosit. Tibby cauta frenetic fel şi fel de scuze pe care le-ar fi putut invoca, dar îşi dădu seama că, de fapt, doctorul abia îi observase prezenţa. Era evident că avea probleme mai importante decît sistemul de securitate al spitalului.

Coborî la etajul patru şi se strecură spre saloane. Etajul acesta era foarte liniştit. Biroul de recepţie

era la stînga, dar după săgeţile de pe perete, salonul 448 trebuia să fie undeva, în dreapta. Tot acolo mai era şi o cameră de gardă a asistentelor. Tibby îşi ţinu respiraţia cînd se furişă ca o umbră pe lîngă pereţi. Slavă Domnului, salonul 448 era aproape, iar uşa era pe jumătate deschisă. Intră fără nici un zgomot.

Se opri în micul vestibul în care se afla televizorul. Pe ecran, Jay Leno îşi vedea de spectacolul lui într-o linişte deplină. Părinţii lui Bailey nu se vedeau pe scaunele aşezate lîngă fereastră. Dacă venise pînă aici, trebuia să îşi găsească şi curajul să intre.

Îi era teamă să nu vadă o altfel de Bailey decît cea pe care o cunoscuse. Dacă în salon nu mai era decît o umbră de-a lui Bailey, ea cum trebuia să reacţioneze? Totuşi, fata care dormea pe pat era neschimbată. Doar că avea un tub de oxigen băgat în nas şi nişte perfuzii înfipte în încheietura mîinii. Tibby scoase un ţipăt uşor fără să vrea. Era prea multă emoţie în aer.

Bailey părea atît de micuţă sub pătura de spital... Tibby vedea cum îi pulsau venele la baza gîtului. Uşor, ca să nu o trezească, o apucă de mînă. Avea oasele uşoare, ca un pui de vrabie.

– Hei, Bailey, am venit să te văd... sînt eu, angajata de la Wallman.

Bailey era atît de slabă, încît pe pat rămînea loc destul şi pentru Tibby. Bailey dormea în continuare,

iar Tibby o apucă strîns de mînă. Simţea părul fetei mîngîind-o pe faţă. Începu din nou să plîngă, iar lacrimile îi alunecau pe obraji, prelingîndu-i-se în urechi şi peste buclele lui Bailey. Dar Bailey nu o să se supere pentru atîta lucru. Ea o să rămînă acolo, să o ţină de mînă pentru totdeauna, ca să nu se mai teamă niciodată că nu mai este destul timp.

În noaptea aceasta se sărbătorea *Koimisis tis Theotokou*, adică Înălţarea la Cer a Maicii Domnului, cea mai mare sărbătoare grecească după Paşte. Lena şi Effie îi însoţiră pe bunici la liturghie, în biserica micuţă şi simplă din sat. După slujbă a avut loc o paradă şi, în cele din urmă, toată lumea s-a apucat să sărbătoreacsă.

Bunica făcea parte din comitetul care pregătise desertul, aşa că ea şi Effie se chinuiseră să facă o duzină de tăvi pline cu baclava, cu fel şi fel de umpluturi. Lecţiile de gătit ale lui Effie căpătaseră amploare acum, că se sfîrşea vara, iar ele urmau să plece.

Lena bău un pahar de vin roşu cu un gust foarte aspru, care o făcu să se simtă tristă şi obosită. Urcă în dormitor şi se aşeză la fereastră pe întuneric. Prefera să urmărească festivitatea de la distanţă. Aşa-i plăcea ei să se distreze la petreceri.

În piaţeta din faţa casei lui Kostos petrecerea era şi mai zgomotoasă. Bărbaţii băuseră uzo din plin,

iar cînd începu muzica erau toţi foarte bine dispuşi. Chiar şi *bapi* zîmbea.

Effie băuse şi ea vreo cîteva pahare cu vin. În Grecia nu exista limită de vîrstă pentru consumul de băuturi alcoolice. De fapt, bunicii chiar le îndemnau să bea şi ele cîte un pic de de vin la ocazii speciale; faptul că era permis scăzuse considerabil interesul pe care l-ar fi manifestat Effie faţă de alcool.

În seara asta, Effie era exuberantă şi roşie la faţă ca un bujor. Lena o văzu de la fereastră cum dansă de cîteva ori cu chelnerul Andreas, cu care dispăru apoi pe o alee mai întunecoasă. Lena nu-şi făcea griji pentru sora ei. Effie era cea mai raţională persoană pe care o cunoştea. Îi plăceau băieţii, dar nu pînă într-atît încît să facă vreun gest necugetat de dragul lor.

Luna de pe cer se răsfrîngea într-o imagine surprinzător de clară în apă. Lena n-ar fi ştiut să aleagă care dintre ele era mai frumoasă. În lumina lunii observă chipul lui Kostos în mulţime. Dar el nu observase absenţa ei sau poate că o observase, dar nu-i dădea importanţă. Era sigură de asta.

Aş vrea să-ţi pese de mine, îi transmise Lena pe cale telepatică; dorindu-şi apoi să-şi poată retrage gîndurile. Kostos se apropie de bunica ei. Ridicîndu-se pe vîrfuri, Valia îl sărută şi îl îmbrăţişă atît de puternic, încît Lena se întrebă dacă mai putea respira. Kostos părea atît de fericit în seara asta...

Îi şopti ceva la ureche bunicii, apoi începură să danseze împreună.

Artificii făcute chiar de săteni începură să strălucească deasupra piaţetei. Artificiile astea erau parcă mai impresionante decît cele cumpărate. Cele din parcul Disney, spre exemplu, îşi pierdeau din farmec din cauza prezentării lor sofisticate.

Kostos începu să o învîrtă pe Valia, care rîdea cu hohote. Terminară cu o plecăciune studiată, care o făcu pe bunica să-şi piardă echilibrul. Lena n-o mai văzuse pînă acum atît de fericită. Se întoarse apoi spre fetele care stăteau pe margine. Toate cele cîteva adolescente din Oia îl sorbeau din ochi pe Kostos, care prefera în schimb să danseze cu bunicile şi cu femeile care îl crescuseră cu toată afecţiunea pe care ar fi vrut să o reverse asupra copiilor absenţi. Aceasta era realitatea tristă din Oia: întregi generaţii de tineri plecaseră ca să-şi găsească un rost în viaţă pe alte meleaguri.

Lena lăsă lacrimile să-i şiroiască pe obraji, fără să ştie precis de ce plînge. Chiar şi mai tîrziu, după terminarea petrecerii, Lena tot nu putea dormi. Stătea la fereastră şi privea luna. Aştepta să vadă cum briza avea să încreţească suprafaţa lacului, tulburînd luna perfectă care răsărise din adîncul apei. Îşi imagina locuitorii din Oia dormind într-un somn greu, ca de beţie.

Aplecîndu-se uşor în afara ferestrei, recunoscu coatele care stăteau rezemate pe pervaz, la etajul

doi. Erau coatele zbîrcite ale lui *bapi*. Stătea şi el la fereastră să admire luna.

Lena zîmbi întîi în gînd, apoi zîmbi de-a binelea, cu toată faţa. Un lucru învăţase sigur de cînd venise pe Insula Santorini. Nu semăna nici cu Effie, nici cu părinţii ei, pentru că semăna prea mult cu *bapi:* mîndru, tăcut şi aprig la mînie. Din fericire, spre deosebire de ea, *bapi* ştiuse să profite de şansa pe care i-o oferise iubirea odată în viaţă. Lena se rugă şi la luna de pe cer şi la cea din apă să-i dea şi ei curajul lui *bapi*.

În viaţă mereu se succedă aceleaşi
zile: luneа suspinelor, marţeа
înlăcrimată, miercureа îndurerată,
joia patimilor, vineреa spaimelor,
sîmbăta cînd totul se prăbuşeşte.

James Joyce

Lena dormi pînă tîrziu în dimineaţa următoare. Adevărul este că se trezi ca de obicei, dar, neavînd ce face, lenevi în pat ore în şir. Se simţea plină de energie, dar apatică în acelaşi timp.

Effie puse punct acestei dimineţi cînd începu să bubuie în uşă: avea nevoie de ceva din dulapul Lenei. În timp ce îi răvăşea hainele, o întrebă într-o doară:

– Ce-ai păţit?

– Sînt obosită. Te-ai distrat aseară?

Ochii lui Effie se luminară:

– A fost nemaipomenit. Andreas sărută atît de bine! Mult mai bine decît orice american.

– Mi-ai mai spus chestia asta. Iar eu ţi-am mai spus o dată că n-ai decît paisprezece ani, răspunse Lena.

Effie renunţă brusc să mai caute printre umeraşe şi rămase nemişcată lîngă şifonier. Lena simţea cum o cuprinde neliniştea ori de căte ori Effie tăcea.

– Ce mai e? Ce idee ţi-a venit?

– Vai de mine!

– Ce naiba s-a întîmplat?

Lena văzu că Effie ţinea în mînă portretul mototolit al lui Kostos.

– Vai de mine! Nu pot să cred!

Effie o privea ca şi cum atunci o vedea pentru prima oară.

– Ce e?

– Nu pot să cred!

– Ce?!

Lena repeta obsesiv aceeaşi întrebare, de parcă tot vocabularul ei se reducea la un singur cuvînt. Effie o privi acuzator:

– Te-ai îndrăgostit de Kostos!

– Ba nu!

Dacă nu şi-ar fi dat seama mai de mult că era îndrăgostită de Kostos, cu siguranţă şi-ar fi dat seama acum, pentru că ştia exact cum se simţea atunci cînd spunea minciuni.

– Ba da, te-ai îndrăgostit! Dar ştii ce e trist? Eşti atît de laşă, încît stai îmbufnată toată ziua în loc să rezolvi cumva situaţia.

Lena se întinse la loc în pat. Ca de obicei, Effie rezumase toate problemele ei sentimentale în cîteva cuvinte.

– Ar fi cazul să recunoşti.

Lena îşi încrucişă braţele pe piept cu încăpăţînare, în semn de refuz.

– N-ai decît. Eu ştiu că am dreptate.

– N-ai dreptate deloc.

Effie se aşeză lîngă ea:

– Lena, eu zic să mă asculţi puţin. Nu mai avem mult de stat aici, iar tu eşti îndrăgostită. Nu te-am mai văzut aşa pînă acum. Trebuie să fii curajoasă şi să-i spui lui Kostos ce simţi pentru el. Dacă nu staţi de vorbă, o să regreţi toată viaţa ocazia pe care ai pierdut-o.

Lena ştia că Effie are dreptate. Nici măcar nu se mai obosi să o contrazică.

– Şi ce mă fac dacă lui nu-i place de mine?

Effie căzu pe gînduri. Lena aşteptă un cuvînt de încurajare. Effie trebuia să-i spună că aşa ceva este imposibil. Cum să nu o placă ? Dar Effie nu făcu decît să o ia cu blîndeţe de mînă, şi îi spuse cu sinceritate:

– La asta mă referem şi eu cînd ţi-am zis să fii curajoasă.

Bailey o privea pe Tibby cînd aceasta se trezi pe patul de spital. Asistenta care îi adusese micul dejun lui Bailey făcea exact acelaşi lucru. În timp ce Bailey părea foarte încîntată, asistenta era cam nervoasă:

– Sper că te-ai odihnit bine, îi spuse asitenta, zîmbind ironic.

– Mă scuzați!

Tibby se dădu jos din pat. Cînd se uită mai bine, observă că lăsase o mică pată de salivă pe perna lui Bailey. Asistenta dădu încet din cap. Parcă nu mai părea așa de severă.

– Doamna Graffman a fost foarte surprinsă cînd te-a găsit aici aseară. Data viitoare ar fi mai bine să vii în timpul programului de vizite.

Întorcîndu-se spre Bailey, asistenta adăugă:

– Înțeleg că o cunoști pe domnișoara...

Bailey confirmă cu o mișcare a capului. Era tot întinsă pe pat, dar avea ochii vioi. Tibby îi mulțumi politicos asistentei, care verifica fișa medicală a bolnavei.

– Mă întorc peste cîteva minute în caz că ai nevoie de ajutor cu tava asta, adăugă asistenta, arătînd spre tava cu mîncare. Iar tu, să nu cumva să-i mănînci micul dejun.

– Promit să nu mă ating de el!

– Vino să stai lîngă mine, o chemă Bailey.

Tibby se urcă la loc în pat:

– Salut!

Ar fi vrut să o întrebe cum se simte, dar reuși să se abțină.

– Văd că porți Pantalonii.

– Da, aveam nevoie de un mic ajutor. A murit Mimi.

Lui Tibby nu-i venea să creadă că rostise cuvintele astea. Începu să plîngă cu nişte lacrimi mari, ca un copil. Pe obrajii lui Bailey se prelinseră două lacrimi abia perceptibile.

– Ştiam eu că s-a întîmplat ceva.

– Îmi pare rău că n-am venit mai demult.

– Te-am simţit aseară că ai venit şi ai stat lîngă mine. Mi-ai adus vise frumoase.

– Îmi pare bine.

– Trebuie să pleci. În treisprezece minute îţi începe tura.

– Ce?!

– Tura la Wallman.

Tibby dădu a lehamite din mînă:

– N-are nici o importanţă.

– Ba are. E slujba ta, iar Duncan se bazează pe tine. Du-te.

Tibby o privi cu neîncredere:

– Chiar vrei să plec?

– Da. Dar vreau să te întorci mai tîrziu.

– Aşa o să fac.

Carmen o aştepta pe hol, în faţa salonului. Cînd o văzu pe Tibby, se ridică şi o îmbrăţişă.

– Trebuie să mă duc la lucru.

– Bine. Te conduc.

– Sînt cu bicicleta.

– Bine, te conduc şi pe tine şi o conduc şi pe bicicleta ta.

Cînd ajunseră la uşile automate, Carmen se opri brusc:

– Stai puţin! Am nevoie de Pantaloni.

– Chiar acum?

– Da.

– Păi, nu ştiu dacă ai observat, dar sînt îmbrăcată în ei.

Carmen o înşfăcă de mînă şi o împinse repede în baie. Îşi dădu jos pantalonii ei bleu şi îi întinse lui Tibby. Bineînţeles că Tibby arăta absolut ridicol în ei, în timp ce lui Carmen îi veneau ca turnaţi Pantalonii.

Deşi în ultimele două săptămîni Carmen dormise în fiecare dimineaţă pînă pe la ora zece, pe data de 19 august sări din pat la răsăritul soarelui. Ştia ce trebuie să facă. Se îmbrăcă în Pantaloni, admirînd încă o dată felul în care i se mulau pe coapse, de parcă ar fi fost îndrăgostiţi de ea. Se încălţă în nişte sandale care imitau pielea de leopard şi îşi puse o bluză neagră cu nasturi din perle. Îşi aranjă părul proaspăt spălat şi îşi împodobi urechile cu două verigi micuţe de argint.

Ajunsă în bucătărie, lăsă pe masă un bilet pentru mama ei. Cînd ieşea din casă, telefonul începu să sune. Era domnul Brattle. *Lasă-l să sune!* Astăzi n-avea chef să-l tortureze.

Ajunse la aeroport cu autobuzul; acolo avea de luat un bilet dus-întors pe care îl rezervase cu o seară înainte cu ajutorul cărţii de credit a tatălui

ei. Dormi liniştită, întinsă pe trei scaune, pînă la Charleston; nu se trezi decît pentru gustare. De data asta, intenţiona să mănînce mărul.

Ajunsese la Aeroportul Internaţional din Charleston chiar la timp, ba mai avea vreme să răsfoiască şi cîteva reviste. Luă un taxi pînă la biserica episcopală de pe strada Meeting. De data asta, nici stejarii stufoşi, nici alunii nu i se mai păreau străini.

Sosi exact cu cîteva minute înainte de începerea ceremoniei. Maestrul de ceremonii invitase toată lumea înăuntru; întreaga congregaţie se strînsese printre buchetele imense de boboci roşii şi albi. Carmen se strecură pe rîndul din spate. În rîndul al doilea le zări pe două dintre mătuşile ei. În afară de ele, nu reuşi să recunoască alţi invitaţi de-ai tatălui ei. E tare trist cînd te gîndeşti că un cuplu are o grămadă de prieteni, iar atunci cînd se destramă, se strică şi prieteniile, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

Tatăl ei apăru în prag, într-un smoching distins. Alături de el, Paul era îmbrăcat exact la fel. Carmen îşi dădu seama că, de fapt, Paul era cavalerul de onoare. Se aştepta să o cuprindă iar invidia, dar de data asta nu se mai întîmplă aşa. Lui Albert şi lui Paul le stătea chiar bine unul lîngă altul: arau amîndoi înalţi şi blonzi. Carmen era convinsă că tatăl ei avusese noroc să-şi găsească o astfel de familie.

Biserica răsuna de acordurile *Marşului nupţial*. Prima apăru Krista, care arăta ca o bomboană în rochiţa ei de domnişoară de onoare. Îi stătea bine, hotărî în cele din urmă Carmen. Krista era atît de paildă, încît părea să aibă urme vineţii pe sub ochi. Muzica se opri pentru cîteva momente şi apăru Lydia.

Nunţile îţi produc un sentiment aparte, chiar dacă mireasa are peste patruzeci de ani şi poartă o rochie caraghioasă. Lydia avusese o graţie aparte cînd se îndrepta spre altar, iar Carmen era sincer emoţionată. Zîmbetul Lydiei era perfect: timid, dar plin de încredere. Tatăl ei era fermecat de mireasa lui. După ce Lydia se opri lîngă altar, cei patru membri ai familiei se aşezară în semicerc în jurul lui.

Abia acum simţi Carmen o împunsătură de gelozie, cînd îi văzu aranjaţi ca o familie perfectă. *Îşi doreau să fii şi tu de faţă. Trebuia să asişti la ceremonie.*

Carmen era fermecată de muzica violoncelistului, de mirosul lumînărilor şi de vocea puternică a preotului. Uită cu totul că era fiica mirelui şi că nu era îmbrăcată adecvat pentru o astfel de ocazie. Simţi cum se detaşează de propriul corp şi îi urmăreşte de undeva, de sus, dintre arcadele înalte.

Abia la sfîrştul ceremoniei, cînd ieşeau din biserică, tatăl ei o observă, iar privirea lui insisentă o trezi la realitate. Adică exact acolo unde trebuia să fie.

Diana reuşi să-i facă o tavă de prăjiturele în bucătăria taberei. Ollie îi făcu masaj pe spate, iar Emily se oferi să-i împrumute aparatul ei portabil pentru CD-uri audio. Toate îşi făceau griji pentru Bridget. Le auzea cum şuşotesc între ele cînd li se părea că ea doarme.

În seara aceea merse cu ele la cină pentru că se plictisise să le vadă cum se strîng în jurul ei, aducîndu-i fel de fel de gustări la pachet. Avea o grămadă de mîncare stricată depozitată sub pat. După cină, Eric a invitat-o la o plimbare. Bridget rămase surprinsă de gestul lui, pentru că el se străduise mereu să o evite. Se plimbară pe promontoriu, pînă pe plaja Coyote. Trecură dincolo de rulote, pînă la un loc liniştit, unde nisipul era brăzdat de palmieri şi de cactuşi. Apusul aprinsese tot cerul într-o vîlvătaie.

– Mi-am făcut griji pentru tine... Mai ales după jocul de ieri.

Bridget vedea în ochii lui că este sincer.

– Nu joc întotdeauna la fel de bine.

– Dar ai un talent extraordinar! Nu se poate să nu-ţi fi dat seama! Toată lumea şi-a dat seama că eşti vedeta acestei tabere.

Lui Bridget îi plăceau complimentele, dar de data asta nu-şi prea aveau rostul. Îşi cunoştea şi meritele, şi defectele foarte bine. Eric începu să scormonească nisipul.

– Mi-era teamă că ţi-am făcut vreun rău, prin ceea ce s-a întîmplat. Poate că atunci, în seara aceea nu mi-am dat seama.

Bridget îl aprobă printr-o mişcare a capului.

– Nu prea ai avut experienţă în relaţiile cu băieţii, nu-i aşa?

Avea o voce foarte blîndă. Încerca într-adevăr să-i fie de ajutor, fără să pară indiscret.

Bridget îi făcu semn că nu.

– Îmi pare atît de rău că n-am ştiut...

– Dacă eu nu ţi-am spus, tu de unde era să ştii?

Groapa pe care o făcea în nisip începu să capete proporţii.

– Cînd te-am cunoscut erai atît de sigură pe tine şi atît de sexi.... Te-am crezut mai mare decît eşti de fapt. Nu ai decît şaisprezece ani.

– De fapt, am cincisprezece ani

– Ăsta e ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l aud.

– Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul.

– Nu puteai să-mi spui de la început?

Bridget simţi cum îi tremură buzele. Eric părea copleşit de regrete. Se apropie de ea şi o înconjură protector cu braţul:

– Trebuie să-ţi spun ceva, pentru că s-ar putea să nu mai avem ocazia să vorbim de-acum încolo.

– Spune.

– Îmi vine foarte greu să-ţi spun lucrurile astea, pentru că eu ar trebui să fiu un antrenor model aici, în tabără, dar încearcă să înţelegi ce am să-ţi

spun. Privi în sus, parcă pentru a cere ajutor: Ai produs o mare debandadă în viaţa mea. M-ai luat prin surprindere. Din momentul în care te-am cunoscut ai fost prezentă în mintea mea în fiecare clipă. O mîngîie pe păr: Am înotat, am alergat, am dansat împreună... Dar cel mai greu mi-a fost să te urmăresc cînd joci. Atunci te doream cel mai tare. Adevărul este că mă sperii: eşti prea frumoasă, prea sexi şi mult prea tînără pentru mine. Ştii şi tu asta, nu-i aşa?

Bridget nu era convinsă că este prea tînără pentru el, dar ştia sigur că este prea tînără pentru ceea ce s-a întîmplat între ei, aşa că îl aprobă din nou.

– Acum, după ce am avut o astfel de relaţie, n-aş suporta să fiu în preajma ta fără să mă gîndesc la asta.

Bridget simţea cum ochii i se umplu de lacrimi.

– Bee, ascultă-mă. Într-o zi, cîndva, poate cînd o să ai douăzeci de ani, o să te revăd cu siguranţă. O să fii vedeta sportivă a cine ştie cărei şcoli nemaipomenite şi o să roiască în jurul tău o mie de alţi tipi mult mai interesanţi decît mine. Şi ştii ceva? O să mă rog ca tu să mă mai doreşti şi atunci.

Îi răsfira părul cu degetele, ca şi cum ar fi fost o mătase preţioasă:

– Dacă aş putea să te întîlnesc în altă situaţie, în alt moment al vieţii mele, mi-aş permite să te iubesc aşa cum meriţi. Dar acum mi-e imposibil.

Bridget îl aproba în continuare şi plîngea fără reţineri. Voia ca mărturisirea lui să-şi atingă scopul

şi să se simtă vindecată. Iar el îşi dorea exact acelaşi lucru. Indiferent dacă el spunea adevărul sau minţea, se străduia din răsputeri să o facă se se simtă mai bine.

Dar nu asta îşi dorea ea. Dorinţa ei ţintea pînă sus, la stele, iar el nu putea ajunge pînă acolo. El stătea pe plajă, atît de tăcut, încît abia îi simţea prezenţa.

Oare lumea este suficient de mare
să mă cuprindă şi pe mine?

Jane Frances

Odată ajunşi sub cort, în curtea din spate, tatăl ei o îmbrăţişă prelung pe Carmen. Cînd îi dădu drumul, avea privirea încărcată de emoţie. Lui Carmen îi părea bine că nu simţea nevoia să-şi exprime sentimentele. Ea îl înţelegea mai bine aşa. O îmbrăţişă chiar şi Lydia; deşi ştia că o făcuse doar din obligaţie, pe Carmen nu o deranja. Dacă îl iubea atît de mult pe tatăl ei, cu atît mai bine. Krista o sărută în treacăt pe obraz, iar Paul îi strînse mîna prietenește:

– Bine ai venit înapoi! îi ură el.

Dacă a deranjat pe cineva faptul că se îmbrăcase în blugi, au avut bunul-simţ să nu-i spună nimic.

– Gata! E momentul să facem fotografiile de familie!

Asistentul mai în vîrstă al fotografului le tulbură acest moment special:

– Haideţi! Strîngeţi-vă lîngă magnolii!

Li se adresa de parcă ar fi fost un trib întreg, şi nu doar patru persoane. Carmen se îndreptă spre masa cu băuturi, dar tatăl ei o strigă înapoi:

– Locul tău e aici, lîngă noi.

– Da, dar...

Carmen gesticula disperată spre Panataloni.

– Arăţi foarte bine aşa.

Carmen îl crezu pe cuvînt, aşa că se lăsă fotografiată împreună cu toţi patru, apoi împreună cu Krista şi cu Paul, împreună cu Lydia şi cu tatăl ei; în sfîrşit, făcură fotografii doar ea şi tatăl ei. Asistentul a fost singurul care a găsit de cuviinţă să facă observaţii veninoase referitoare la blugii ei, dar cine să-l bage în seamă? Carmen se simţi chiar impresionată de faptul că Lydia lăsase o fată negricioasă şi îmbrăcată în blugi să-i strice fotografiile ei perfecte de nuntă.

Petrecerea înainta rapid spre sfîrşit. Carmen reuşi chiar să converseze vrute şi nevrute cu mătuşile ei cele isterice, pînă cînd mirele şi mireasa deschiseră dansul, în aplauzele tuturor. La scurt timp după aceea, Paul o invită politicos la dans, făcînd chiar o uşoară plecăciune.

Carmen habar n-avea să valseze, dar nici nu-şi făcea griji. Pe podiumul înalt, Paul începu să o învîrtească în ritmul muzicii. În acele momente, Carmen îşi aduse aminte de prietena lui Paul. Se uită discret pe la mese, încercînd să depisteze nişte priviri furioase:

– Unde este... ăăă... ea...?

Oare cum o chema de fapt??

– Scheleta? La ea te referi?

Paul rîdea cu poftă, iar Carmen simţea că obrajii îi iau foc. Paul avea un rîs plăcut, molipsitor. De ce nu-l mai auzise rîzînd pînă acum?

– Îmi pare rău, se scuză ea, muşcîndu-şi buzele.

– Oricum ne-am despărţit.

Nu părea să fie deloc trist. Cînd se termină cîntecul, tatăl ei se apropie cu paşi repezi. Înainte să părăsească ringul de dans, Paul îi şopti la ureche:

– Îl faci foarte fericit pe tatăl tău.

Cuvintele lui au fost o mare surpriză pentru Carmen. Chiar faptul în sine că se deranjase să deschidă gura era o minune.

Tatăl ei o luă de braţ şi o conduse spre ringul de dans

– Ştii ce-o să fac de-acum înainte?

– Ce?

– O să fiu la fel de sincer ca şi tine.

– Foarte bine.

Luminiţele nenumărate care împodobeau grădina i se învîrteau în faţa ochilor ca o ploaie de stele. La sfîrşitul petrecerii, cînd urcă în dormitor, Carmen observă geamul de la sufragerie. Nu fusese încă înlocuit. Puseseră o bucată de plastic pe care o lipiseră de ramă cu bandă adezivă. Deşi încă se mai simţea vinovată pentru gestul ei, Carmen se bucură în secret că geamul rămăsese neschimat de la plecarea ei furtunoasă.

Dragă Lena,

În sfîrşit, am făcut şi eu un lucru care merită atenţia de cînd am Pantalonii. Cred că şi Tibby a avut o experienţă similară. Ţi-i trimit deci însoţiţi de o karmă pozitivă (ha! ha! ha! înţelegi gluma? karma/carma, adică eu! Nu sînt genială?) Abia aştept să-ţi povestesc totul cînd o să ne reîntîlnim. Sper ca Pantalonii să-ţi aducă tot atît de multă fericire cîtă mi-au adus mie pe ziua de azi.

Cu drag, Carmen

Tibby s-a prezentat la lucru în ziua aceea îmbrăcată cu bluza de la pijama. A trebuit să împrumute o jachetă de la altă colegă. Duncan a făcut pe supăratul un timp, dar se vedea de la o poştă că era încîntat să o vadă după atîtea zile de cînd se tot învoia pe motiv că nu se simte bine. Ba chiar, la un moment dat, o complimentă pentru pantalonii cei bleu ai lui Carmen.

Pe la ora patru, subconştientul ei trădător începu să o aştepte pe Bailey. Şi atunci îşi reaminti că era bolnavă.

– Unde e prietena ta? întrebă Duncan.

Toată lumea de la Wallman o cunoştea de-acum. Ca şi ea, toţi aşteptau să o vadă.

Tibby se retrase la ieşirea din spate a magazinului ca să plîngă în voie. Se aşeză pe treptele de beton şi îşi plecă privirea în pămînt. Ocazional, îşi ştergea nasul pe jacheta luată cu împrumut.

Avea senzația că bluza de pijama i se lipise cu totul de piele.

Deodată simți o prezență străină. Își înălță capul și îi trebuiră cîteva secunde pînă să vadă clar din nou: era Tucker Rowe.

– Ai pățit ceva? îl auzi întrebînd-o.

– Nu chiar.

Tibby se pomeni gîndindu-se în sinea ei cît de cald ar putea să-i fie lui Tucker, care era veșnic îmbrăcat în negru. Apoi își mai suflă puțin nasul în jachetă. Băiatul se așeză lîngă ea, dar era atît de ocupată cu plînsul, încît nu se putu opri prea curînd. Cu un gest stîngaci, o mîngîie încet pe cap. Dacă ar fi fost în starea ei obișnuită, probabil că ar fi fost încîntată la gîndul că Tucker a atins-o pe ea, dar, în același timp, ar fi fost disperată că a pus mîna pe părul ei nespălat de atîta timp. În situația în care se găsea, nu se gîndi prea mult la aspectul ăsta.

– Hai să bem o cafea și să-mi povestești ce-ai pățit.

Tibby îl studie cu atenție, dar nu din perspectiva ei, ci din a lui Bailey. Într-adevăr, avea prea mult gel în păr și era sigură că își pensa sprîncenele. Dacă stăteai să-l privești cu atenție, hainele lui aparent neîngrijite, ca și reputația de rebel, erau false. Nu putea să-și aducă aminte cu nici un preț de ce se îndrăgostise de el.

– Nu, mersi, îi răspunse ea într-un tîrziu.

– Dar vorbesc serios! Hai la o cafea!

Îşi imagina că îl refuza de teamă să nu-şi bată joc de ea. Ca şi cum ar fi fost imposibil ca cineva atît de popular ca el să se uite la cineva ca ea.

– N-am chef.

Tucker se simţi insultat. În timp ce-l privea cum se îndepărtează, Tibby se gîndi:

Eram atît de îndrăgostită de tine... Oare de ce?

La scurt timp după aceea, Angela, femeia cu cele mai lungi unghii, veni să aducă doi saci mari de gunoi la tomberon. Cînd o observă pe Tibby, se opri.

– Prietena ta e tare bolnavă, nu-i aşa?

– Cum de ţi-ai dat seama?

– Nepoţica mea a murit de cancer. Îmi aduc aminte foarte bine cum arăta.

Angela începu să lăcrimeze şi ea. Se aşeză lîngă Tibby şi o mîngîie uşor pe spate. Tibby simţi cum i se agaţă unghiile prea lungi în poliesterul jachetei.

– Prietena ta e o fată foarte drăguţă. Într-o după-amiază, cînd te aştepta pe tine, a observat că eram supărată. M-a invitat să merg cu ea să bem un ceai; timp de o jumătate de oră m-a ascultat plîngîndu-mă de fostul meu soţ, care este un nenorocit. De-atunci am rămas cu obiceiul de a merge în fiecare după-amiază de miercuri să bem un ceai.

Tibby se simţi copleşită de admiraţie faţă de Bailey şi de dispreţ faţă de propria persoană. Ea nu observase niciodată la Angela nimic în afara unghiilor ei.

A fost un miracol că Pantalonii au ajuns în Grecia chiar în ultima zi pe care Lena o mai petrecea acolo. Pachetul era mototolit de parcă ar fi făcut înconjurul lumii, dar Pantalonii erau în bună stare; poate că aveau ceva mai multe cute şi erau mai tociţi pe la genunchi, dar arătau ca şi cum puteau să mai facă faţă la încă o mie de veri. Pantalonii reprezentau pentru Lena un ultimatum: *Trebuie să mergi să vorbeşti cu Kostos, proasto!*

Cînd se îmbrăcă în ei, reuşi să-şi depăşească sentimentul de vinovăţie. Se simţea de-a dreptul curajoasă. Pantalonii păstrau în ei calităţile tuturor celor patru prietene şi, din fericire, una dintre ele era faimoasă pentru curajul ei. Şi Lena dorea să-şi împartă cu ei micile daruri cu care o înzestrase natura, dar curajul trebuia să vină de la ei, pentru că ei îi lipsea cu desăvîrşire. Ea, în schimb, se simţea foarte sexi cînd era îmbrăcată în Pantaloni. Asta nu putea să strice nimănui.

Lena participase mai demult la un maraton ţinut în scopuri caritabile care se întinsese pe o distanţă de cincisprezece kilometri prin Washington şi prin suburbii. În mod surprinzător, drumul pînă la fierărie i se păru mult mai greu. Întîi avusese intenţia să plece acolo după prînz, dar cum nu putea mînca deloc, ce rost mai avea să aştepte?

În cele din urmă, hotărîrea ei se dovedi a fi foarte bună. Motivul? Simplu. Cînd fierăria îi intră în raza

vizuală, simți că îi vine să vomite, dar cum nu mîncase nimic, reuși să își reprime senzația.

Mîinile îi transpiraseră atît de tare, încît îi era teamă că avea să strice culorile tabloului. Încercă să și le șteargă pe Pantaloni, dar niște pete umede pe haine nu erau chiar un semn în favoarea ei. La intrarea în fierărie, se opri. *Nici să nu vă treacă prin cap să vă opriți!* le ordonă ea Pantalonilor, pentru că în ei avea mai multă încredere decît în propriile picioare.

Poate Kostos avea mult de lucru. Cum să-l deranjeze așa, din senin? *Cui îi venise ideea asta prostească să-l viziteze la lucru?* Cam așa gîndea partea cea mai lașă a creierului ei (adică majoritatea materiei cenușii pe care o poseda).

Reuși totuși să intre. Partea minusculă din creier care era mai curajoasă, știa că asta este ultima ei șansă. Dacă se întorcea acum din drum, șansa era pierdută pentru totdeauna.

Fierăria era întunecoasă, dar în spate se zărea vîlvătaia care ardea în cuptorul de cărămidă. Înăuntru, lucrînd în fața cuptorului, se vedea o singură siluetă, care era prea înaltă ca să poată fi a lui *bapi* Dounas.

Kostos o auzi sau poate că doar îi simți prezența. Lăsă jos piesa la care lucra cu mare grijă, își scoase mănușile și casca și se îndreptă spre ea. În ochi parcă i se reflectau flăcările care ardeau în spatele lui. Spre deosebire de ea, Kostos nu părea nici

stingher, nici îngrijorat. Lena se baza pe faptul că, de obicei, toți băieții erau emoționați în preajma ei, pentru că așa ea era cu un pas înaintea lor. Kostos nu era deloc așa. Îl salută cu vocea tremurîndă:

– Bună!

– Bună!

Nu își mai putea aminti deloc cum își propusese să înceapă discuția! Kostos o scoase din încurcătură:

– Nu vrei să iei loc?

Să ia loc însemna de fapt să se așeze pe un zid jos de cărămidă care separa cele două încăperi. Lena se așeză, dar tot nu putea să-și amintească ce dorise să-i spună. Apoi, gîndindu-se la palmele ei transpirate, își aminti de tablou. I-l întinse fără nici un fel de prezentare. Nu așa își plănuise întîlnirea asta, dar ce să-i faci!

El întoarse tabloul cu fața în sus și îl studie cu atenție. Pentru că nu părea să aibă nici o reacție, simți cum o cuprinde o senzație de nervozitate. Cum era deja emoționată dinainte, starea ei generală se concretiza într-o mare neliniște.

– E locul tău secret, îi explică ea în cele din urmă.

– Înot acolo de mulți ani, dar nu am nimic împotrivă să-l împărțim.

Oare era vreo aluzie în cuvintele lui? Nu, sigur că nu. Nici o aluzie.

Kostos îi înapoie tabloul.

– Pentru tine l-am făcut. Asta numai dacă vrei să-l iei. Nu eşti obligat să-l iei dacă nu-ţi place. Pot să....

– Ba îl vreau. Mulţumesc.

Lena simţea cum i se lipise părul de ceafă. E prea cald aici! *E cazul să îi spun ce am de spus!*

– Kostos, eu am venit aici special ca să-ţi spun ceva.

De îndată ce deschise gura, se ridică în picioare şi începu să se învîrtească prin camera micuţă.

– Ascult.

– De cînd s-a... de cînd am... de cînd ne-am întîlnit în poiană am vrut să...

Of, cum naiba să mă exprim?!

Oare zărise un zîmbet în colţul buzelor lui? Hm!

– În ceea ce priveşte ziua aceea... a fost o confuzie. Toată lumea şi-a format o idee greşită despre incident, după cum bine ştii. Şi s-a întîmplat din vina mea. Dar nu mi-am dat seama ce-am făcut decît cînd era prea tîrziu şi...

Vocea ei se stinse patetic. Talentul oratoric era o altă trasătură pe care nu o moştenise de la tatăl ei. Se uită cu disperare spre flăcările din cuptor. Ideea veşnicei damnări pe care i-o sugerau nu era tocmai încurajatoare.

Kostos aştepta răbdător ca ea să-şi termine ideea.

Lena se baza mereu pe faptul că, atunci cînd începea să se bîlbîie în halul ăsta, cei din jur o întrerupeau ca să o ajute puţin. Kostos o lăsa pur şi

simplu să se bîlbîie. Ar fi vrut să-şi poată relua ideea de la capăt, dar uitase care era ideea.

– După tot ce s-a întîmplat, era prea tîrziu, iar lucrurile erau şi mai încurcate; chiar dacă am vrut să vorbesc despre asta, am fost laşă şi n-am făcut-o, dar ar fi trebuit să le explic tuturor că tot ce credeau ei că s-a întîmplat nu se întîmplase de fapt, dar ştiu bine că ar fi trebuit să clarific situaţia.

Chiar spusese toate cuvintele alea? Îi părea rău că nu era cineva lîngă ea care să-i tragă o palmă puternică, aşa cum se întîmplă în telenovele cînd oamenii încep să o ia razna. Acum era sigură că se vedea o urmă de zîmbet pe chipul lui. Asta nu putea să fie bine. Îşi şterse sudoarea de pe faţă cu dosul palmei. Se uită în jos spre Pantaloni şi încercă să-şi imagineze că, de fapt, ea este Bridget.

– Vreau să spun că am făcut o mare greşeală şi că bătaia aia dintre bunicii noştri a fost din vina mea. N-ar fi trebuit să te acuz că m-ai spionat, pentru că a fost o prostie să-mi imaginez aşa ceva.

Ei, aşa da! Mult mai bine. Oh, dar uitase ce era mai important:

– Şi îmi pare rău! Îmi pare foarte rău pentru ce am făcut!

Kostos mai aşteptă o clipă, să se asigure că îşi terminase pledoaria, apoi, cu o uşoară înclinare a capului, îi răspunse:

– Îţi accept scuzele.

Manierele lui le făceau cinste tuturor bunicilor din Oia. Lena trase aer adînc în piept. Slavă Domnului, partea cu scuzele trecuse! Acum ar fi putut foarte bine să iasă pe uşă afară şi să se întoarcă acasă cu o rămăşiţă cît de mică de orgoliu intact. Era o posibilitate foarte tentantă.

– Ar mai fi ceva.

Era îngrozită şi şocată de faptul că reuşise în cele din urmă să pronunţe aceste cuvinte.

– Ce anume?

I se părea ei sau vocea lui era puţin mai caldă? Lena se uită spre tavan, aşteptînd cu disperare un ajutor cît de mic. Încercă să-şi dea seama care ar fi fost cele mai potrivite cuvinte.

– N-ai vrea să iei loc?

– Nu, nu pot, îi răspunse ea cu sinceritate, frămîntîndu-şi mîinile.

El o aprobă în tăcere.

– Ştiu că n-am fost deloc prietenoasă cînd am ajuns aici. Tu te-ai purtat frumos cu mine, dar eu m-am purtat urît. Asta probabil te-a făcut să crezi că...

Lena se plimbă în cerc şi apoi se întoarse să îl privească în ochi. Picături mari de sudoare i se rostogoleau pe corp şi pe faţă. Din cauza căldurii excesive şi a nervozităţii îi apăruseră pete mari şi roşii pe piele. Ştiuse întotdeauna că băieţii nu o plăceau decît pentru că arată bine, dar dacă, după aceste confesiuni, Kostos avea să-i facă onoarea inimaginabilă de a-i demonstra că ţine cît de cît

la ea, putea să fie sigură că nu era din cauza faptului că arată bine.

– Poate că tu ţi-ai imaginat că eu nu te plăceam deloc, dar...

Oare e posibil ca cineva să moară înecat în propria transpiraţie?

– Adevărul este că nu intenţionam să mă port aşa. De fapt, aveam despre tine chiar părerea opusă.

Asta se mai putea numi exprimare? Cuvintele ei se mai legau în fraze sau pur şi simplu le arunca disparate în eter?

– Ce vreau să-ţi spun este că îmi pare rău că nu m-am purtat mai frumos cu tine. N-aş fi vrut să mă fi purtat de parcă mi-ai fi fost antipatic sau de parcă nu mi-ar fi păsat de tine, pentru că nu este deloc aşa, iar eu nu gîndesc cum ţi s-a părut ţie că gîndesc.

Se uită la el cu ochi rugători. Încercase din răsputeri. Mai mult de atît nu era în stare. Din fericire, ochii lui erau la fel de încărcaţi de sentimente ca şi ai ei. Kostos îi prinse mîna transpirată între palme. Părea că înţelesese: mai mult de atît ea nu era în stare să-i spună. O trase înspre el. El stătea pe zidul de cărămidă, iar ea stătea în picioare, deci pe moment aveau cam aceeaşi înălţime. Picioarele li se atingeau uşor. Lena putea să simtă mirosul lui bărbătesc amestecat cu izul de cenuşă. Simţi cum i se taie picioarele.

Chipul lui era atît de aproape de ea şi strălucea atît de frumos în lumina flăcărilor! Buzele lui i se

ofereau. Cu un curaj care provenea din altă parte decît din corpul ei, Lena se aplecă şi îl sărută pe buze. Era în acelaşi timp un sărut şi o întrebare.

Kostos îi răspunse la întrebare strîngînd-o cu putere în braţe. Sărutul lui a fost prelung şi puternic. Lena mai avu un singur gînd coerent înainte să se abandoneze cu totul sentimentelor: *Nu mi-am imaginat niciodată că în rai este atît de cald.*

În ochii tăi, eu sînt împlinit.

Peter Gabriel

În ultimele două seri, asistentele o dăduseră pe Tibby afară din salonul lui Bailey la ora opt, cînd se termina programul de vizită. În seara asta nu se simţea pregătită să se întoarcă acasă. O sună pe mama ei şi o anunţă că se duce la film. Mama ei păru să răsufle uşurată. Pînă şi ea îşi dăduse seama că Tibby nu mai ieşea deloc în oraş.

Luminile de la 7-Eleven străluceau în depărtare, atrăgînd-o. Brian McBrian era înăuntru, absorbit de jocul *Dragon Master*. Cînd se întoarse, o văzu şi îi zîmbi larg:

– Bună, Tibby.

Nici nu păru să bage de seamă că era îmbrăcată în bluza de pijama şi că, în general, era o apariţie deprimantă.

– La ce nivel eşti?

– Douăzeci şi cinci.

– Fugi de-aici!

Tibby îl urmări cum se luptă cu eroism la nivelul douăzeci şi şase, pentru ca apoi să moară înecat în lavă.

Tibby oftă dezamăgită, dar Brian strînse vesel din umeri:

– A fost un joc plăcut. Nici nu-mi place să cîştig tot timpul.

– Brian, vreau să te rog ceva.

– Spune!

– Mă înveţi şi pe mine să joc *Dragon Master?*

– Cum să nu!

Cu răbdarea şi atenţia unui profesor adevărat, Brian îi dădu indicaţii pînă la nivelul şapte, cînd se luptă cu primul dragon. Chiar şi cînd eroina ei se prăbuşi străpunsă de o sabie, el radia de mîndrie.

– Ai un talent înnăscut pentru jocul ăsta.

– Mersi.

Tibby aprecie din toată inima complimentul primit.

– Ce mai face Bailey?

– E la spital.

– Ştiu asta. Eu o vizitez pe la ora prînzului. Ia stai aşa! Vreau să-ţi arăt ceva. Uite ce i-am cumpărat!

Brian îi arăta cu mîndrie o consolă de jocuri electronice Sega Dreamcast şi o casetă cu *Dragon Warrior,* o versiune a jocului *Dragon Master.*

– Jocurile pentru consolă nu sînt la fel de bune ca jocurile de aici, dar merge ca să mai exerseze puţin.

Tibby începu să lăcrimeze:

– O să-i placă foarte mult cadoul tău.

Ceva mai tîrziu, cînd mergea pe strada Old Georgetown, Tibby se simţea încă ameţită de rezultatul ei la jocul *Dragon Master.* Deja îşi imagina cum trebuie să fie nivelul opt. Era pentru prima dată după atîta timp cînd îi făcea plăcere ceva anume.

Poate că Brian McBrian descoperise un lucru foarte important. Poate că fericirea nu ţine de lucrurile mari. Poate că nu era neapărată nevoie ca toate lucrurile în viaţă să fie exact aşa cum ai fi vrut să fie. Poate că era mai bine dacă reuşeai să îţi faci mici plăceri cotidiene. Cum ar fi să zaci în casă încălţată în papuci şi să te uiţi la concursul Miss Universe. Sau să mănînci prăjiturele cu îngheţată de vanilie. Şi mai ales, să ajungi la nivelul şapte al jocului *Dragon Master* şi să ştii că te mai aşteaptă încă douăzeci de niveluri.

Poate că fericirea este compusă, pînă la urmă, din mici reuşite fără importanţă (spre exemplu, semaforul care se aprinde la culoarea verde exact cînd doreşti să traversezi) şi din mici probleme (cum ar fi eticheta prinsă de tricou care te zgîrie şi la care faci alergie) care apar zilnic în viaţa fiecăruia. Poate că toţi avem aceeaşi cantitate de fericire alocată pe zi.

Poate că nu are nici o importanţă dacă eşti o vedetă faimoasă sau un tocilar amărît. Poate că nu are nici o importanţă faptul că unul dintre prietenii tăi moare. Probabil că oamenii au puterea să treacă de toate încercările astea. Şi poate că mai bine de atît, nu se poate.

Era ultimul mic dejun pe care îl mai lua împreună cu *bapi*. Ultima dimineaţă în Grecia. Faptul că era atît de fericită o ţinuse trează pînă spre dimineaţă, aşa că avusese timp să îşi închipuie o întreagă conversaţie în greacă pe care intenţiona să o poarte cu *bapi*. Ăsta trebuia să fie marele final al vacanţei. Lena aştepta deci momentul potrivit să lanseze discuţia, urmărindu-l cum îşi manîncă mulţumit cerealele cu lapte.

Cînd îşi ridică privirea spre ea şi îi zîmbi cald, Lena înţelese, în sfîrşit, ceva foarte important: aşa trebuia să fie. Aşa le plăcea lor. Dacă majoritatea oamenilor simţeau nevoia să converseze tot timpul pentru a crea o relaţie, Lena şi *Bapi* nu făceau parte dintre ei. Lor le era de-ajuns să-şi mănînce împreună cerealele ca să aibă cea mai frumoasă relaţie.

Lăsă baltă tot scenariul pe care îl elaborase şi se dedică în întregime castronului cu cereale. La un moment dat, cînd în castron nu-i mai rămăsese decît lapte, *bapi* se întinse peste masă şi o luă de mînă.

– Tu eşti fata mea.

Iar Lena ştia că *bapi* îi vorbeşte din suflet.

Tibby îşi ocupase locul obişnuit pe patul lui Bailey. Mai trecuseră două zile şi se vedea clar că Bailey se simţea din ce în ce mai rău. Nu pentru că arăta mai speriată sau mai serioasă decît de obicei, ci pentru că asistentele se comportau ciudat. Nici nu puteau să o mai privească în ochi.

Bailey juca *Dragon Warrior* în timp ce tatăl ei moţăia într-un scaun lîngă fereastră. Îşi sprijini capul pe pernă, simţind nevoia să se odihnească puţin.

– Vrei să joci tu pentru mine, te rog?

Tibby se conformă imediat..

– Cînd se întorc prietenele tale? întrebă ea cu vocea mai somnoroasă.

– Carmen s-a întors deja, iar Lena şi Bridget se întorc săptămîna viitoare.

– Îmi pare bine pentru tine.

Ochii i se închideau şi rămînea aşa mai mult timp. Tibby observă că de data asta erau şi mai multe monitoare în salon.

– Ce mai face Brian?

– Bine. M-a ajutat să ajung la nivelul zece.

Bailey zîmbi cu ochii închişi:

– Să ştii că el e un băiat pentru care merită să-ţi pierzi vremea.

Tibby rîse, amintindu-şi de conversaţia lor mai veche.

– Aşa este. Ai dreptate, ca întotdeauna, iar eu am greşit.

– Nu-i adevărat.

Chipul lui Bailey era alb ca laptele. Tibby îşi imaginä că aşa trebuie să arate îngerii.

– Ba da, aşa e. Mereu judec oamenii fără să-i cunosc cu adevărat.

– Da, dar te răzgîndeşti.

Tibby se opri din joc, crezînd că Bailey adormise deja.

– Mai joacă!

Tibby jucă în continuare, pînă la opt, ora la care asistentele o dădeau, de obicei, afară.

Dragă Lena,

S-a întîmplat ceva cu mine. Nu e aşa cum credeam eu. Trebuie să stau de vorbă cu tine, dar nu pot acum. Mă simt... ciudat. Parcă nici nu mă mai recunosc.

Bee

Dragă Lena,

Nu pot să dorm. Mi-e frică. Aş vrea să pot vorbi cu tine.

Lena citi scrisorile primite de la Bridget în avionul care o ducea spre casă. Reciti toate scrisorile: cele pe care le primise în timpul verii şi cele mai noi, pe care le ridicase de la poştă în drum spre aeroport. Avionul traversa cu repeziciune meridianele, în timp ce inima Lenei se plimba îndurerată între o mică fierărie din Oia, unde ar fi vrut să fie, şi o tabără sportivă de fete din Baja California, unde era nevoie de ea.

Lena o cunoştea pe Bridget destul de bine ca să aibă motive serioase să fie îngrijorată. Ştia că Bridget suferise mult în trecut, şi că de-atunci nu se refăcuse complet. Bee îşi găsea mereu ceva de făcut, dar, din cînd în cînd, ceva neaşteptat o bulversa profund. Şi

atunci Bee devenea lentă şi nesigură pe ea. Nu mai ştia cum să îşi refacă puterile. Bridget era uneori exact ca un copil. Îşi dorea să aibă autoritate, dar atunci cînd o obţinea nu ştia ce să facă. Intra în panică: mama îi murise, iar tatăl era timid şi prea departe de sufletul ei. Avea mereu nevoie de cineva care să o asigure că nu e singură pe lume.

Effie sforăia pe scaun lîngă ea. Lena se întoarse şi o scutură energic.

– Hei, Eff! Eff!

Effie zîmbea în somn, motiv pentru care Lena bănui că îl visează pe chelner. O scutură şi mai tare:

– Effie! Trezeşte-te puţin!

– Nu vezi că dorm?

Effie se uită la ea de parcă ar fi întreruptă dintr-o ceremonie sacră.

– Effie, dar la dormit te pricepi cel mai bine. Sînt convinsă că o să reuşeşti să adormi din nou, imediat după ce stăm de vorbă.

– Ha! Ce amuzant!

– Fii atentă! Eu trebuie să-mi schimb puţin planul de zbor. Te las pe tine la New York, iar eu o să încerc să prind un avion spre Los Angeles.

Din păcate, lui Effie îi era frică să zboare cu avionul, aşa că trebuia să fie prevenită din timp.

– Să ştii că de la New York la Washington e un zbor foarte scurt. N-o să păţeşti nimic.

– Bine, dar ce s-a întîmplat?

– Sînt îngrijorată din cauza lui Bridget.

Effie o cunoştea destul pe Bridget încît să-şi dea seama că este în stare de orice fel de nebunii.

– Ce-a făcut?

– Încă nu ştiu.

– Ai bani?

– Mai am ce ne-au dat mama şi tata.

Părinţii lor le dăduseră cîte 500 de dolari de cheltuială pentru vara care trecuse, iar Lena abia se atinsese de ei.

– Eu mai am 200 de dolari. Poţi să-i iei dacă vrei.

Lena o îmbrăţişă pe sora ei:

– O să mă întorc mîine împreună cu ea. Îi sun pe mama şi pe tata de la aeroport, dar să le explici şi tu ce s-a întîmplat, da?

– Bine. Du-te să o faci pe mămica lui Bridget.

– Dacă de asta are nevoie...

Lena era mulţumită că îşi pusese Pantalonii în bagajul de mînă.

Cînd sună telefonul a doua zi, pe la ora zece, Tibby ştiu instantaneu ce s-a întîmplat. Ridică receptorul şi auzi pe cineva plîngînd:

– Ştiu ce s-a întîmplat! Nu trebuie să-mi spuneţi nimic, doamnă Graffman.

Înmormîntarea avu loc după două zile, într-o zi de luni. Preotul oficie o slujbă la mormînt. Tibby stătea deoparte cu Angela, Brian, Duncan şi Margaret. Carmen, care se întorsese şi ea din

Carolina de Sud, rămăsese undeva, mai în spate. Toţi plîngeau încet.

În noaptea aceea, Tibby nu putu să doarmă deloc. Se uită la filmul *Magnolii de oţel* de la unu pînă la trei noaptea. Pe la ora trei şi un sfert Katherine începu să scîncească, iar Tibby aproape că se bucură. În linişte, înainte să apuce să se trezească părinţii ei, care erau şi-aşa destul de obosiţi, Tibby o ridică din leagăn şi coborî cu ea în bucătărie. O sprijini delicat de umărul ei, în timp ce cu mîna cealaltă îi pregătea biberonul. Katherine gîngurea chiar în urechea ei.

Tibby o luă pe sora ei la ea în pat şi o privi cum adoarme; Tibby începu să plîngă. Lacrimile i se prelingeau în părul moale ca un puf al surorii mai mici. Cînd Katherine adormi de-a binelea, o duse la loc în pătuţ. Era ora patru. Tibby coborî în bucătărie şi căută în congelator punga în care o pusese pe Mimi. Ca o somnambulă, în pijama şi papuci, se îndreptă spre garaj. Înfăşură mînerul pungii pe ghidonul bicicletei şi goni fără oprire spre cimitir. Pămîntul de pe mormîntul lui Bailey era încă reavăn. Tibby dădu la o parte iarba şi săpă cu amîndouă mîinile o groapă. Sărută punga de hîrtie şi o ascunse bine în pămînt, apoi puse iarba la loc. Se aşeză apoi pe pămînt, peste prietenele ei cele mai bune. Admiră luna, care cobora încet spre linia orizontului. O parte din ea ar fi vrut să rămînă acolo cu ele. Ar fi vrut să se transforme în cea mai simplă formă de viaţă posibilă şi să lase universul să-şi vadă de treabă şi fără ea.

Se ghemui pe iarbă şi apoi se răzgîndi. Ele muriseră, dar ea trăia. Trebuia să încerce să facă ceva cu viaţa ei. Atît cît putea. Îi promise în gînd lui Bailey că o să joace în continuare.

Lena nu mai percepea bine spaţiul şi timpul cînd sosi la Mulege. A trebuit în cele din urmă să mai ia încă un taxi ca să poată ajunge la tabără. Soarele apusese deja, dar aerul era încă fierbinte. Era la mii de kilometri depărtare de Oia şi totuşi respira acelaşi aer.

Lena ştia că Bridget urma să plece a doua zi, aşa că trebuia să ajungă la timp ca să o însoţească pînă acasă. Găsi în cele din urmă birourile administraţiei şi obţinu indicaţii despre cum să ajungă la baraca lui Bridget.

Încă de la intrare, Lena o zări pe Bridget: un cap blond care răsărea dintr-un sac de dormit închis la culoare. Bridget se ridică în capul oaselor, iar Lena îşi luă o expresie jumătate dramatică, jumătate amuzată şi se repezi spre prietena ei ca să o îmbrăţişeze.

– Bună, Bee!

Bridget nu prea reuşea să înţeleagă ce se întîmplă. Clipea buimăcită şi o îmbrăţişă ca şi cum nu ar fi ştiut exact cine este.

– Cum ai ajuns tu aici?

– Cu avionul.

– Credeam că eşti în Grecia.

– Ieri eram în Grecia, dar ţi-am primit scrisorile.

– Nu-mi vine să cred!

Lena simţi dintr-o dată cîteva perechi de ochi care le priveau pline de curiozitate.

– Nu vrei să ne plimbăm puţin?

Bridget se ridică din sacul de dormit şi o conduse afară, în picioarele goale şi îmbrăcată într-un tricou mult prea mare pentru ea. Ei niciodată nu îi păsa prea mult cum arată.

– Cît e de frumos aici! Şi cînd te gîndeşti că aceeaşi lună am admirat-o şi eu toată vara.

– Nu pot să cred că ai venit pînă aici. De ce-ai venit?

– Ca să ştii că nu eşti niciodată singură. Uite ce ţi-am adus.

Lena scose Pantalonii din rucsac. Lui Bridget îi străluceau ochii în întuneric. Înainte să şi-i pună, îi ţinu strîns la piept cîteva clipe.

– Hai, spune-mi ce s-a întîmplat. Tu îmi spui ce s-a întîmplat şi eu o să mă gîndesc cum să dregem situaţia.

Lena se aşeză pe nisip, trăgînd-o şi pe Bridget după ea. Bridget se uită la Pantaloni, recunoscătoare pentru că-i primise tocmai acum. Pantalonii reprezentau iubire şi afecţiune, aşa cum juraseră ele la începutul verii. Dar cînd o avea pe Lena alături, parcă nici nu mai avea nevoie de ei.

Bridget privi spre cer, apoi se întoarse spre Lena:

– Cred că deja ai rezolvat problema.

Vom pleca spre un loc necunoscut.
Nu e nevoie să spunem nimic mai mult.

Beck

Epilog

Tradiția cerea ca sărbătoarea noastră nocturnă de la Gilda's să aibă loc chiar între zilele noastre de naștere: la nouă zile de la aniversarea Lenei, cu nouă zile înainte de aniversarea mea, la două zile după aniversarea lui Bridget și cu două zile înainte de aniversarea lui Tibby. Eu îmi găsesc mereu refugiul în cifre. Mereu mi se pare că orice coincidență ne oferă un indiciu asupra destinul nostru. Azi, mă simțeam de parcă Dumnezeu îmi scrisese cu mîna Lui agenda zilnică. Sărbătoarea noastră a picat chiar în ultima zi de vacanță. Și ăsta poate fi un semn, pentru că semnele nu trebuie neapărat să fie pozitive.

Exact așa cum somonii se reîntorc la locul unde s-au născut, ne-am întors și noi la Gilda's, sediul

onorific unde luaseră naştere Tomnaticele şi, ceva mai tîrziu, Frăţia.

Ca de obicei, Tibby şi Bee au făcut împreună tortul aniversar, iar eu şi Lena a trebuit să facem atmosfera cu muzică şi decoraţii. Bee era mereu cea care descuia lacătul în mod fraudulos.

De obicei, pe vremea asta, eram deja plictisite unele de altele, după trei luni petrecute împreună fără prea mulţi stimuli externi. Poveştile pe care le aveam de spus erau deja analizate, discutate şi disecate.

În seara asta totul era altfel. Fiecare dintre noi parcă era diferită şi fiecare avea povestea ei. Într-un fel mă speria gîndul că aveam în spate o vară de întîmplări care erau numai ale mele. Ceea ce mi se întîmpla în prezenţa prietenelor mele parcă era real, iar ceea ce mi se întîmplase în vara asta parcă fusese un vis. Cine ştie? Poate că, în cele din urmă, adevărul stă în sentimentele tale, nu în ceea ce faci.

Pantalonii erau singurii martori ai celor întîmplate. Ei erau şi martori, dar şi document doveditor. În ultimele zile, fiecare dintre noi scrisese cîte ceva pe ei, relatînd în cuvinte şi imagini o mică poveste care se citea bine pe denimul deschis la culoare.

În seara aceasta, m-am uitat la prietenele mele, care stăteau pe un covor roşu, înconjurate de lumînările, în mijlocul unei săli de gimnastică aerobică. De obicei, punctul de atracţie al întîlnirii noastre era tortul, dar de data aceasta Pantalonii se aflau în centrul atenţiei. Două feţe bronzate, alături de

chipul palid al lui Tibby, mă priveau cu atenţie. Ochii lor parcă aveau aceeaşi culoare în lumina dinăuntru. Tibby îşi pusese un sombrero adus din Mexic şi un tricou pe care îl pictase Lena pentru ea în Grecia. Lena se încălţase cu pantofii lui Bridget, iar Bridget stătea cu picioarele goale, arătîndu-şi unghiile vopsite în culoarea mea preferată, adică albastru-turcoaz. Ne înghesuiam toate unele lîngă altele, povestindu-ne ultimele evenimente din viaţa noastră.

Eram mai liniştite decît de obicei. Eram mai grijulii şi ne tachinam mai puţin. Încă eram străine unele de altele, dar pantalonii ne uneau. Ei absorbeau întrega noastră experienţă de peste vară.

Poate că era mai bine că nu puteau vorbi. În felul ăsta, ne aminteam mai mult sentimentele pe care le-am avut, şi nu exact ceea ce s-a întîmplat.

În linii mari, ne cunoşteam una alteia poveştile de vară. Eu le povestisem totul despre nunta lui Al. Ştiam toate ce s-a întîmplat cu Bridget, din cauza lui Eric, iar Lena ne vorbea despre Kostos într-un fel în care nu mai vorbise niciodată despre un băiat. Ştiam şi despre Bailey, aşa că evitam să o întrebăm prea multe pe Tibby. Dar mai rămîneau mii şi mii de probleme pe care nu le puteam soluţiona aşa uşor. Erau nişte lucruri mai subtile, pe care trebuia întîi să le înţelegem. Exact lucrurile astea minore fac diferenţa între prietenii adevăraţi, aşa ca noi, şi restul lumii.

Totuși, Pantalonii ne promiteau ca, pentru noi, mai rămînea întotdeauna destul timp. Nimic nu trebuia să se piardă. Aveam tot anul înainte. Era tot timpul pînă vara următoare, cînd aveam să scoatem iar Pantalonii Calatori și să o luăm de la capăt, împreună sau despărțite.

Au fost odată ca niciodată patru foarte bune prietene. Erau atît de apropiate, încît lucrul de care se temeau cel mai mult era că într-o zi vor trebui să se despartă. Însă, chiar în prima zi a vacanței pe care trebuiau să o petreacă departe una de cealaltă, au făcut o descoperire uimitoare: O PERECHE DE PANTALONI. „Ei și ce e așa de uluitor la o pereche de pantaloni?" o să mă întrebați. În aparență, nimic. Par să fie doar niște blugi purtați. Dar fetele descoperă foarte repede că acești blugi i se potrivesc perfect fiecăreia, deși ele poartă mărimi diferite. Mai mult: acești pantaloni devin liantul care le poate ține aproape chiar și atunci cînd le despart șapte mări și șapte țări și astfel ia naștere „Frăția Pantalonilor Călători".

rao
rao international publishing company

ISBN 973-576-571-3
www.raobooks.com